KADERİ DEĞİŞTİREN

UMUT GELİYOR!

III

KADERİ DEĞİŞTİREN

3. CİLT:
UMUT GELİYOR!

©2017

ISBN: 978-605-67381-1-1

Kaderi Değiştiren
3. Cilt: Umut Geliyor
ISBN: 978-605-67381-4-2

Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Telif Hakları Kanunu gereğince İstiridye Medya'ya aittir

Kapak ve Sayfa Tasarımı: İstiridye Medya
Baskı & Cilt: Kanyılmaz Matbaacılık
Sanat Cd. 5609 Sk. No:13, Çamdibi - İZMİR
Tel: (0232) 449 14 43
www.kanyilmazmatbaasi.com
kanyilmazmat@gmail.com

Basım Tarihi: Kasım 2018

Kutsal Kitap [KK] alıntılarının kaynağı:
Kutsal Kitap © The Bible Society in Turkey
(Kitabı Mukaddes Şirketi) & The Translation Trust /
Yeni Yaşam Yayınları, 2001, 2008

Eski Çeviri alıntılarının kaynağı:
Kitabı Mukaddes [KM], Kitabı Mukaddes Şirketi, İstanbul.
Kutsal İncil [Kİ] alıntılarının kaynağı:
Kutsal İncil, Lütuf Yayıncılık, İstanbul.

İstiridye Medya
Hurşidiye Mahallesi
Fevzipaşa Bulvarı No:168 D:402
Konak/İzmir
www.istiridyemedya.com
istiridyemedya@gmail.com

BU KİTAPLAR NASIL KULLANILMALI?

Bu kitap tek başına çalışma, aile çalışması ve küçük çalışma grupları için tasarlanmıştır.

Tek başınıza çalışıyorsanız, günde bir bölüm okuyun, ana konusunu derin düşünün ve her bölümün sonundaki soruları cevaplayın.

Ailecek çalışıyorsanız, en az haftada bir gün belli bir bölümü okumak, hakkında konuşmak ve her bölümün sonundaki tartışma sorularını cevaplamak için uygun bir zaman ayırın. Akşam yemeğinden sonrası mükemmel bir zaman olacaktır.

Küçük bir grupla çalışıyorsanız, haftada en az bir kez bir buçuk saat süreyle toplanıp, sırayla birer sayfa olmak üzere iki bölüm okuyun, anlama soruları sorun ve her bölümün sonundaki tartışma sorularını cevaplayın.

Her bölümü işlemeye duayla başlamanızı önemle tavsiye ederiz. Kalbinizi açın ve Allah'la bir arkadaş gibi konuşun, O'ndan sizinle birlikte olmasını, kavrayış için zihninizi açmasını ve düşünce tarzınızı değiştirmesini isteyin. Tartışma sorularını cevapladıktan sonra tekrar dua ederek Allah'a şükretmeniz ve her bölümde öğrendiğiniz ilkeleri kendi hayatınıza uygulamanıza yardımcı olmasını istemeniz de iyi olacaktır.

Bu kitapçık serisi psikolojik, fiziksel ve ahlâki gelişime yönelik önemli bir ilk adımdır. Serinin mutlak faydayı eksiksiz olarak sağlaması için düzenli okuma ve bunları tamamlamaya yönelik bir kararlılık gereklidir. Bu nedenle yukarıdaki yönergeleri yerine getirmenizi şiddetle tavsiye ederiz.

Bu kitap serisi kaderinizin, hayatınızın ve geleceğinizin sırlarını açacak olan anahtardır. Uzun bir yolculuk olacak, zorluklarla karşılaşacak ve pek çok yeni şey öğreneceksiniz. Sonsuza dek sürecek olan bir hayatta, hayatınızın macerasına hoş geldiniz!

İÇİNDEKİLER

1. Bilgelik Edinin! 7
2. Tapınakta Kaderle İlgili Gizemler 16
3. Doğruluk Yolunda Kalmak 28
4. Yalan Yalandır! 36
5. Ölümden Geri Dönmek 48
6. Kimin Tarafındasınız? 58
7. Dostluğun Önemi 67
8. İtaatin Önemi 78
9. Tövbe Etmek Kaderi Değiştirebilir 88
10. Kaderi Değiştiren'e Doğru Bir Adım Daha 99
11. Kötülük Nereden Geldi? 112
12. Onurlu Bir Yaşam 123
13. Geleceği Bilmenin İmkânı 134
14. Kader Gerçek Midir? 148
15. Bir Şeyi Gerçekleşmeden Önce Bilmek 157
16. Sadık Kalmanın Önemi 169
17. Canavarlar, Krallıklar ve Yargı 178
18. Kaderi Değiştiren Geliyor!..... 194
19. Tövbe Ederek Huzur Bulmak 205
20. Kaderi Değiştiren'den Önce Gelen 219

1 BİLGELİK EDİNİN!

Pek çok insan kurnazlıkla hayatlarını daha iyi hale getirmeye çalışırlar. Kutsal Kitap'a göre daha iyi bir yol var. Bu nedir?

Gerçek adam nedir? Televizyon programları "gerçek adam"ı çoğunlukla kapıları tekmeleyerek indiren ve sorunları silahla çözen bir adam olarak tasvir ediyor. Tabii ki, her zaman kızı kapar. Sinemalarda "gerçek adam" akıllıdır ve istediğini elde etmek için yalan söylemeye, sahtekârlık yapmaya ya da çalmaya itirazı yoktur. Peki ya bilge adama, dürüst adama, aydın adama, şefkatli babaya ve sevgi dolu kocaya ne oldu? Bunlar erkekliğin neresine sığıyor? Bu derste Kral Süleyman'ın çağrısını göreceğiz. Gerçek adamı doğruluğu arayan, bilgeliği seven ve kötülükten dönen bir kişi olarak tanımlıyor. Kral Süleyman'ın erkeklik hakkında söyleyeceklerine geçmeden önce bir öykü okuyalım.

Erdinç kafasının arkasına dayanmış silah namlusunun soğuk ve sert çeliğini hissedebiliyordu. Kalbi sanki yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Arkasından gelen yüksek sesli, sarhoş sözleri dinledi,

"Şimdi sana büyük patronun kim olduğunu gösteririm."

Erdinç üniversitede lisans öğrencisiydi. Çocuk doktoru olmayı umut ediyordu. İki aydır akşamları geç saatte dışarı çıkarak kendini kart oynamaya kaptırmıştı. Mantıklı düşüncenin zorlayıcılığını seviyordu ve matematiğe yatkın zekâsıyla oynanmış olan kartları ezberleyerek belli kartların gelme ihtimalini hesaplamanın bir yolunu bulmuştu. Bu kurnaz yönteminin sonucunda, kazanma oranının salt şansın izin vereceğinden daha fazla olduğunu görmeye başladı. Her zaman

paraya ihtiyacı olan Erdinç, zekâsının ve kart sayma sisteminin para kazanmak için kolay bir yol olacağını düşündü. Böylece bahislerin daha yüksek olduğu kulüplerde oynamaya başladı.

Erdinç çoğunlukla yaşı ve iriliği kendisinin iki katı olan ve rakıyı su gibi içen adamlarla oynuyordu. Pek çoğu bozuk ağızlıydı ve gözlerinde boş bir karanlık vardı. Erdinç başlangıçta bu ortamda kendini rahatsız hissetti. Fakat üniversitedeki sınıf arkadaşlarıyla poker oynarken kaç kez kazandığını hatırlayarak cesaretini yeniden topladı. Erdinç kurallara göre oynuyor ve zihninin derinliğinde dahice kart sayma sistemini kullanıyordu. Oyunların yüzde yetmişini kazandığında insanlar çıldırıyorlardı. Fakat ne yapabilirlerdi ki? Erdinç tekrar tekrar tüm parayı masadan topladığında duyduğu başarı hissini çok seviyordu. Bu kurnazlığı zekâsıyla yapıyordu!

Kendi kendine şöyle düşünüyordu,

> "Kurallara göre oynarsam, bana hiçbir şey yapamazlar."

Hatası bu oldu. Şimdi bu adamların kendisine neler yapabileceğini açıkça görüyordu. Kızgın bir adam onu düşünmeden öldürebilirdi.

Karanlık sokakta sarhoş adam onu eline geçirmişti. Tetiği çekmeye hazır bir şekilde Erdinç'in arkasında duruyordu. Tam o anda iki adam sarhoş adamın kollarını yakaladılar. Silah ateş aldı. Erdinç bacağında korkunç bir sızı hissetti.

Bugün Erdinç'in pediatri kliniğini ziyaret ederseniz, hafif aksak yürüyen orta yaşlı bir doktorla karşılaşırsınız. Kendisi yaşlanmıştı, fakat yaralanan bacağı yaptığı kötü seçimi ona günden güne hatırlatıyordu. Ayrıca ona kliniğine gelen çocuklara iyi bir tavsiye vermesini de hatırlatıyor. Her randevunun sonunda, her çocuğun gözlerine bakarak şunları söylüyor:

> "Sana başarının iki anahtarını vereceğim. Birincisi, arkadaşlarını iyi seç. İkincisi, kurnaz olmaktan daha önemli bir şey olduğunu unutma."

Çocuklar meraka kapılıp soruyorlar, "Doktor, kurnaz olmaktan daha iyi olan nedir?"

Gri bıyıklarının altından gülümseyerek sırrını açıklıyor:

"Bilgelik!"

Cevaplanması gereken bir sonraki soru şu: "Bilgelik nedir?" Bu soruya yanıt bulabilmek için, Kutsal Kitaplarımızı açalım ve dünyanın en bilge adamlarından birinin deneyimine bakalım. Onun adı, Kral Davut oğlu Kral Süleyman.

Çok sevilen Kral Davut, uzun bir hükümranlık döneminin sonunda ölmek üzereydi. Bu nedenle tavsiyeler vermek üzere oğlu Süleyman'ı yanına çağırdı. 1. Krallar 2. bölüm, 1–4 ayetlerinden itibaren okumaya başlayalım:

1 Davut'un ölümü yaklaşınca, oğlu Süleyman'a şunları söyledi:
2 "Herkes gibi ben de yakında bu dünyadan ayrılacağım. Güçlü ve kararlı ol. *3 Tanrın RAB'bin verdiği görevleri yerine getir. Onun yollarında yürü ve Musa'nın yasasında yazıldığı gibi Tanrı'nın kurallarına, buyruklarına, ilkelerine ve öğütlerine uy ki, yaptığın her şeyde ve gittiğin her yerde başarılı olasın.* *4 O zaman RAB bana verdiği şu sözü yerine getirecektir: 'Eğer soyun nasıl yaşadığına dikkat eder, candan ve yürekten bana bağlı kalarak yollarımda yürürse, İsrail tahtından senin soyunun ardı arkası kesilmeyecektir.'"*

Bu sözler, Şeyh Edebali'nin Osman Gazi'ye söylediği tarihi sözlere çok benziyor. Belki Şeyh Edebali'nin kendisi de Tevrat ve Zebur'u okumuş ve bu kadim bilgelik kısmını onunla paylaşmak için ilham almıştır.

"Ey oğul! Beysin! Bundan sonra öfke bize, uysallık sana… Güceniklik bize, gönül almak sana… Ey oğul! Öfken ve nefsin bir olup aklını yener! Sabretmesini bil. Vaktinden önce çiçek açmaz. Şunu da unutma: insanı yaşat ki devlet yaşasın. Ey oğul! Yükün ağır, işin çetin, gücün kıla bağlı, Allah yardımcın olsun."

Süleyman babasının talimatlarını yerine getirdi ve büyük bir önder oldu. 1. Krallar 3. bölüm 3. ayetinin ilk kısmında bize şunlar söyleniyor:

> *3 Süleyman babası Davut'un kurallarına uyarak RAB'be olan sevgisini gösterdi.*

Bir gün Süleyman, Musa'nın yaptığı tapınma çadırının yer aldığı Givon'a gitti. Bu kutsal yerdeyken, İbrahim'in Tanrısı bir rüyada Süleyman'a görünerek ona bir soru sordu. Bunu 1. Krallar 3. bölüm, 5. ayette okuyalım:

> *5 RAB Tanrı, Givon'da o gece rüyada Süleyman'a görünüp, "Sana ne vermemi istersin?" diye sordu.*

Ne hayret verici bir fırsat! Allah Süleyman'a istediği herhangi bir şeyi teklif etti. Siz Allah'tan ne isterdiniz? Zenginlik ve uzun yaşam ister miydiniz? Kral olsaydınız, düşmanlarınızı yenilgiye uğratmayı ya da felâketsiz bir hayat ister miydiniz? İhtimaller sınırsızdı ve Kral Süleyman Allah'ın kendisine arzuladığı herhangi bir şeyi vereceğini biliyordu. Öyleyse sizce neyi seçti?

Doğrusu, Süleyman'ın ne istediğini tam olarak biliyoruz. Bunu 1. Krallar 3. bölüm, 6–9 ayetlerinde görelim:

> *6 Süleyman, "Kulun babam Davut'a büyük iyilikler yaptın" diye karşılık verdi, "O sana bağlı, doğru, bütün yüreğiyle dürüst biri olarak yolunda yürüdü. Bugün tahtına oturacak bir oğul vermekle ona büyük bir iyilik daha yapmış oldun. 7 Ya RAB Tanrım! Ben henüz çocuk denecek bir yaşta, yöneticilik nedir bilmezken bu kulunu babam Davut'un yerine kral atadın. 8 İşte kulun kendi seçtiğin kalabalık halkın, sayılamayacak kadar büyük bir kalabalığın ortasındadır. 9 Bu yüzden bana öyle sezgi dolu bir yürek ver ki, iyi ile kötüyü ayırt edip halkını yönetebileyim. Başka türlü senin bu büyük halkını kim yönetebilir!"*

Altın, sağlık ya da güç mü istedi? Hayır, Süleyman iyi ile kötüyü birbirinden ayırabilme yeteneği istedi. Bilgelik ve anlayış istedi.

Allah'ın onun ricasına nasıl karşılık verdiğini 1. Krallar 3. bölüm, 10–15 ayetlerinde görelim:

10 Süleyman'ın bu isteği Rab'bi hoşnut etti. 11–12 Tanrı ona şöyle dedi: "Madem kendin için uzun ömür, zenginlik ve düşmanlarının ölümünü istemedin, bunların yerine adil bir yönetim için bilgelik istedin; isteğini yerine getireceğim. Sana öyle bir bilgelik ve sezgi dolu bir yürek vereceğim ki, benzeri ne senden öncekilerde görülmüştür, ne de senden sonrakilerde görülecektir. 13 Sana istemediklerini de vereceğim: Yaşadığın sürece öbür kralların erişemeyeceği bir zenginlik ve onura ulaşacaksın. 14 Eğer sen de baban Davut gibi kurallarıma ve buyruklarıma uyup yollarımda yürürsen, sana uzun ömür de vereceğim." 15 Süleyman uyanınca bunun bir rüya olduğunu anladı. Sonra Yeruşalim'e gitti, Rab'bin Antlaşma Sandığı'nın önünde durup yakmalık sunular ve esenlik sunuları sundu. Ayrıca bütün görevlilerine de bir şölen verdi."

Allah'ın yalnızca hoşnut olduğunu söylemek hafif kalacaktır. Onu bilgelikle ödüllendirmekle kalmadı, ona zenginlik ve şeref de verdi. Kutsal Kitap Süleyman'ın kırk bin atı ve on iki bin atlısı olduğunu söylüyor. Krallığının dört bir yanında barış ve huzur vardı, ünü çok uzaklara dek yayılmıştı. Bir keresinde büyük bir Kraliçe, muhtemelen Arabistan kraliçesi, bilhassa Süleyman'la görüşmek üzere geldi. Öyküyü 1. Krallar 10. bölüm, 1–10 ayetlerinde okuyalım:

1 Saba Kraliçesi, RAB'bin adından ötürü Süleyman'ın artan ününü duyunca, onu çetin sorularla sınamaya geldi. 2 Çeşitli baharat, çok miktarda altın ve değerli taşlarla yüklü büyük bir kervan eşliğinde Yeruşalim'e gelen kraliçe, aklından geçen her şeyi Süleyman'la konuştu. 3 Süleyman onun bütün sorularına karşılık verdi. Kralın ona yanıt bulmakta güçlük çektiği hiçbir konu olmadı. 4–5 Süleyman'ın bilgeliğini, yaptırdığı sarayı, sofrasının zenginliğini, görevlilerinin oturup kalkışını, hizmetkârlarının özel giysileriyle yaptığı hizmeti, sakilerini ve RAB'bin Tapınağı'nda sunduğu yakmalık sunuları gören Saba Kraliçesi hayranlık içinde kaldı. 6 Krala, "Ülkemdeyken yaptıklarınla ve bilgeliğinle ilgili duyduklarım doğruymuş" dedi, 7 "Ama gelip kendi

gözlerimle görünceye dek inanmamıştım. Bunların yarısı bile bana anlatılmadı. Bilgeliğin de, zenginliğin de duyduklarımdan kat kat fazla. 8 Ne mutlu adamlarına! Ne mutlu sana hizmet eden görevlilere! Çünkü sürekli bilgeliğine tanık oluyorlar. 9 Senden hoşnut kalan, seni İsrail tahtına oturtan Tanrın RAB'be övgüler olsun! RAB İsrail'e sonsuz sevgi duyduğundan, adaleti ve doğruluğu sağlaman için seni kral yaptı." 10 Saba Kraliçesi krala 120 talant altın, çok büyük miktarda baharat ve değerli taşlar armağan etti. Krala o kadar baharat armağan etti ki, bir daha bu kadar çok baharat görülmedi.

Kral Süleyman bilgelik elde etmenin sırlarını yazdı. "Süleyman'ın Özdeyişleri" adlı kitabı tavsiyelerle doludur. Ticarette, yönetimde ve dostlukta başarının anahtarlarını açıklamaktadır. İyi bir aile ve ev hayatına nasıl sahip olunacağı hakkında keşfettiği her şeyi açıklamaktadır. Süleyman'ın Özdeyişleri'ni okumadıysanız, şimdi başlayın. Sözlerinin güçlü kavrayışlara sahip olduğunu göreceksiniz. Özdeyişler 11. bölüm 22. ayette yer alan bu deyiş gibi, bazılarında mizah bile vardır:

22 Domuzun burnunda altın halka ne ise, anlayışı olmayan güzel kadın da öyledir. (Eski çeviri – Süleymanın Meselleri.)

Bakalım bu ifadedeki bilgeliği bulabilecek misiniz? Özdeyişler 16. bölüm, 3. ayet gibi diğer deyişler, doğrudan hitap eder ve sağlam tavsiye sunarlar:

3 Yapacağın işleri RAB'be emanet et, o zaman tasarıların gerçekleşir.

Özdeyişler 2. bölüm, 1–5 ve 7 ayetlerinde, yaşlı ve tecrübeli bir adamın bakış açısından yazar:

1-2 Oğlum, bilgeliğe kulak verip yürekten akla yönelerek sözlerimi kabul eder, buyruklarımı aklında tutarsan, 3 evet, aklı çağırır, ona gönülden seslenirsen, 4 gümüş ararcasına onu ararsan, onu ararsan define arar gibi, 5 RAB korkusunu anlar

ve Tanrı'yı yakından tanırsın. 7 [RAB]Doğru kişileri başarıya ulaştırır, kalkanıdır dürüst yaşayanların.

Süleyman'ın Özdeyişleri'nde, hayatımızın arayışının zenginlikten ziyade bilgeliğe yönelik olması tekrar tekrar karşımıza çıkan bir konudur. Ayrıca kötülükten nefret ederek bilgeliği sevmemiz gerektiğini bize defalarca söylemektedir. 10. bölüm, 23. ayette bir örnek okuyabiliriz:

23 "Kötülük akılsızlar için eğlence gibidir. Aklı başında olanlar içinse bilgelik aynı şeydir."

Yine Özdeyişler 8. bölüm, 13. ayetin ilk kısmında, şöyle diyor,

13 "RAB'den korkmak kötülükten nefret etmek demektir."

Bizim uzak durmamız gereken kötülük nedir? Bunun pek çok biçimleri arasından, Süleyman özellikle gururu, yalanı, zinayı, alkolü ve tembelliği belirtiyor. Aslında kurnazlık ile bilgelik arasındaki fark buradadır. Kurnazca bir hareket çoğunlukla bir kötülük tohumu içerir. Oysa bilgece bir davranış asla içermez. Kurnazlık çoğunlukla yalan söylemeyi ya da başka bir insandan fayda sağlayan kandırıcı davranışı içerir. **Oysa bilgelik her zaman dürüst, özverili ve asildir.**

Evet, her şeyden önemlisi bilgeliği aramamız gereklidir. Özdeyişler 3. bölüm, 13–16 ayetlerde Süleyman şöyle diyor:

13 Bilgeliğe erişene, aklı bulana ne mutlu! 14 Gümüş kazanmaktansa onu kazanmak daha iyidir. Onun yararı altından daha çoktur. 15 Daha değerlidir mücevherden, dileyeceğin hiçbir şey onunla kıyaslanamaz. 16 Sağ elinde uzun ömür, sol elinde zenginlik ve onur vardır."

İnsanlar zamanın başlangıcından beri mücevherlere hayran olmuşlardır. Fakat Allah'ın sözü bize ister zengin, ister fakir olsun, herkesin bulabileceği muhteşem bir mücevher olduğunu söylemektedir. Bu, bilgelik adında bir mücevherdir.

Her yıl dünyanın dört bir yanından gelen milyonlarca insan Topkapı Sarayı'nı ziyaret ediyor. Dört numaralı salona girdiklerinde dünyanın beşinci büyük elması olan 86 karatlık muhteşem Kaşıkçı Elmasını görürler. Kırk dokuz küçük elmastan oluşan bir düzenlemenin içinde parıldar. Ancak elmasın İstanbul'a geliş biçimi herhalde daha da hayret vericidir.

Osmanlı sarayının resmi tarihçisi Raşit, elmasın kökenini aşağıdaki şekilde açıklar:

> "1669 yılında çok fakir bir adam İstanbul'daki Eğrikapı'da bulunan bir çöp yığınında değerli bir taş bulmuş. Bunu bir kaşıkçıyla üç tahta kaşık karşılığında takas etmiş. Kaşıkçı taşı on gümüş para karşılığında bir kuyumcuya satmış. Kuyumcu başka bir kuyumcuya danışmış, bu adam kıymetli taşın gerçekten çok değerli bir elmas olduğunu hemen anlamış. Ancak bu sırada Başvezir Köprülüzade Ahmet Paşa'nın mücevherden haberi olmuş. Sultan IV. Mehmet'e olaydan bahsedildiğinde, taşın saraya getirilmesini emretmiş ve onu sahiplenmiş. Çöp yığınına atılmadan önce elmasın başından neler geçtiğini hiç kimse bilmiyor."

Böyle bir hazineyi kaybetmek çok üzücü olmaz mıydı? Öte yandan, elması çöpte bulan kişi olmak kimbilir ne kadar heyecan verici olurdu! Ne yazık ki pek çok kişi bilgelik mücevherinin kayıp olmasına izin vermiştir. Başka bir günü geçirmeyin! Kral Süleyman gibi olun ve Allah'tan bilgelik isteyin. O size bunu kesinlikle verecektir.

Bu derse "gerçek adam nedir?" diye sorarak başlamıştık. İşte Süleyman'ın yanıtı, Özdeyişler 19. bölüm, 22. ve 23. ayetlerde:

> *22 İnsanı özlettiren kendi lûtufkârlığıdır; ve fakir adam yalancıdan iyidir. 23 RAB korkusu hayata götürür; ve insan geceyi tok geçirir; şer ona uğramaz.*

Eşlerimiz, çocuklarımız ve ülkemiz için bilge kişiler olalım!

Tartışma Soruları

1. Allah geceleyin size gelerek ne istediğinizi sorsaydı, ne dilerdiniz?

2. Başlangıçtaki öyküde sizce Dr. Erdinç çocuklara neden bilgeliğin kurnazlıktan daha iyi olduğunu söylüyordu?

3. Allah Süleyman'ın bilgelik istemesinden neden hoşnut oldu?

4. Dersteki son ayetler olan Özdeyişler 19:22, 23'ü Özdeyişler 9:10 ve Özdeyişler 8:13 ayetleriyle karşılaştırın. Burada açıklanan bilgeliğin anahtarı nedir?

2 TAPINAKTA KADERLE İLGİLİ GİZEMLER

Paganların tapınakları vardı, Allah'ın da tapınağı var. Neden? Allah ne öğretmek istedi?

Bu dersimizde Kutsal Kitap'ın "Süleyman'ın" Tapınağı hakkında ne söylediğini göreceğiz. "Süleyman'ın" sözcüğü tırnak içinde, çünkü gerçekte bu onun Allah için inşa ettiği tapınaktı. Bu Allah'ın tapınağıydı ve O bunun inşası için özel talimatlar verdi. Çoğunlukla, yıllar sonra aynı alanda inşa edilen diğer tapınaktan ayırmak için, "Süleyman'ın Tapınağı" olarak adlandırılır. Öyleyse, İsa'dan bin yıl önce inşa edilen bir tapınak hakkında okumak neden önemli? Bugünkü hayatımızla ne ilgisi var?

Tapınak bizim için iki nedenden ötürü önemli. Birincisi, Allah'ın insanın başına bela olan en büyük sorunla, günahla nasıl ilgilendiğine dair bize pek çok şey öğretiyor. **Günahın dünyaya ölüm getirdiğini ve ölümün herkesin kaderi olduğunu daha önce öğrenmiştik.** İnsan ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bunu engelleyemez. Fakat Allah engelleyebilir!

İkinci ve gelecek derslerde işleyeceğimiz neden, tapınak ayinlerinin aslında geleceğe ilişkin rol yapılarak oynanan peygamberlik sözleri olmasıdır. Şimdi tapınak hizmetleri hakkında bilgi edinerek, gelecekteki bu çalışmalar için temel atabiliriz.

İstemediğimiz bir şey, Allah'ın Tapınağı'nın pek çok putperest tapınağına benzediğinin düşünülmesidir. Tabii ki bazı benzerlikler vardı, fakat farklılıklar çok büyüktür. Bu farklılıkların bazılarını

anlamamıza yardımcı olması için, hakkında zaten bilgi sahibi olabileceğiniz bir putperest tapınağına bakalım.

Efes'te bulunan Artemis Tapınağı, antik dünyanın yedi harikasından biriydi. M.Ö. 550 yılı civarında yapılmıştı. Belki Selçuk'a gitmiş ve tek kalıntı olan eğreti sütunu görmüşsünüzdür. Arazinin ortasında tek başına dikilirken çok yalnız gözüküyor. Aslında uzunluğu 100 metreden, genişliği 50 metreden daha büyük bir tapınak meydana getiren yüzün üzerinde taş sütun vardı. Bazıları sütunların 12, diğerleri ise 18 metre uzunluğunda olduğunu söylüyorlar. İkinci görüş doğruysa, altı katlı bir bina yüksekliğindeydi. Düşünün; o heybetli binayı dikmek için modern donanıma sahip değildiler. Bunu nasıl yaptılar? O tapınağın orta yerinde durarak insanların tanrıça Artemis'e tapınmaya gelmelerini seyretmek nasıl bir duyguydu? Heykeli mücevherlerle ve süslerle bezeli olarak orada duruyordu. Her yıl tanrıçanın şerefine büyük bir bayram düzenleniyordu ve onun kentin refahından sorumlu olduğuna inanılıyordu. Greklerin kendine özgü kültürel ve politik kimliğinin bir parçasını oluşturuyordu. Selçuk'ta bulunan Efes müzesine giderek tapınağın maketini ve içinde bulunan gerçek putları görebilirsiniz. İnsanların gerçekten de böyle bir oyma tasvire tapındıklarını hayal etmek bizim için güç. Fakat yapıyorlardı. Ünlü Artemis tapınağının oradaki ilk tapınak olmadığını biliyor muydunuz?

Efes bölgesindeki ilk tapınak muhtemelen yaklaşık M.Ö. 800 yıllarında yapılmıştı. Çoğunlukla bir verimlilik tanrıçasına ibadet alanı olduğuna inanılıyor. Yıllar sonra Grekler muhtemelen verimlilik tanrıçasının özelliklerini Artemis'in özellikleriyle karıştırdılar. Artemis'i bakire bir kadın avcı olarak düşünüyorlardı. Zaman içinde ilk tapınak yıkıldı ve Lidyalı Kroisos[1] bölgeyi fethettiği zaman şimdi bilinen Artemis tapınağını yaptırdı. O büyük tapınakta ibadet etmek için dört bir yandan ziyaretçiler geliyordu. Şüphesiz bölge halkının gururu ve bol miktarda turist çeken bir şeydi.

Artemis tapınağından epey farklı olmasına ve yüzlerce yıl önce inşa

1 Karun olarak bilinir.

edilmiş olmasına rağmen, Allah'ın Musa'ya ve İsrailliler'e çölde yapmalarını söylediği tapınak da ilgi merkeziydi. Allah İsrailliler'e ulus için bir ibadet merkezi inşa etmek üzere ayrıntılı talimatlar vermişti. Hatırlayacağınız üzere tapınak, bir dış avlusu, bir kutsal yeri, bir de en kutsal yeri olan çadırdan bir yapıydı. İsrailliler'in gittiği her yerde, buluşma çadırı tüm ordugâhın fiziksel ve ruhsal merkeziydi. Neden? Çünkü **Allah, o buluşma çadırında ya da tapınakta İsrailliler'in arasında yaşayacağını söylemişti.**[2] Allah onlarla birlikteydi. Bunu düşünebiliyor musunuz?

Kırk yıl boyunca İsrailliler çölde gezerlerken Allah buluşma çadırının içinde mevcuttu. Vaat Edilen Ülkeye girerek orada yerleştikten sonra, ulusun ibadet merkezi halen o çadırdı. Tabi ki birkaç kez yeri değiştirilmişti, fakat o buluşma çadırının içinde ibadet hizmetleri halen Allah'ın emrine göre yerine getiriliyordu.

Davut kral olduktan ve İsrail'in çevresindeki Allah'ın düşmanları yenilgiye uğratıldıktan sonra, Davut Evrenin Kralı için daha görkemli bir şey yaptırmak istedi. Tabii ki gökleri ve yeri yaratan Kişi'nin dünyevi bir binaya sıkıştırılamayacağını biliyoruz. Fakat Allah Musa'yla konuşurken gerçekten gözüktüğü için, Davut Allah için daha görkemli bir tapınak yaptırmak istiyordu. Ancak Allah buna izin vermedi, zira Davut çok fazla savaşta savaşmıştı ve ellerinde çok fazla kan vardı. O'nun tapınağının inşası kutsal bir iş olmalıydı. Böylece Davut malzeme topladı, planları çizdirdi ve oğlu Süleyman'ı tapınağı inşa etmekle görevlendirdi. İşte bu yüzden tapınağı Davut değil de Süleyman yaptırdı.

Şimdi Yeruşalim'deki tapınağın başlıca özelliklerine bakalım ve çöldeki buluşma çadırından ve putperest ibadetlerde kullanılan tapınaklardan ne bakımdan farklı olduğunu, nasıl adandığını ve nasıl kullanıldığını öğrenelim.

Bazı kişiler buna neden bu kadar ayrıntılı olarak bakmamız gerektiğini, ya da neden bu kadar önemli olduğunu merak edebilir.

2 Bkz. Mısır'dan Çıkış 25:8.

Doğrusu, tapınağın önemi üzerinde ne kadar durulsa azdır. **Bize kurtuluş için gerekli olan Allah'la ilgili hayati gerçekleri bildirir. Bize ibadet sırasında Allah'a nasıl yaklaşmamız ve nasıl yaklaşmamamız gerektiğini gösterir.** En önemlisi, insan zihninin putları düşünerek ya da onlara ibadet ederek hiçbir zaman Allah'ın amaçladığı yüceliğe ulaşamayacağını gösterir. Karakterlerimizin sürekli olarak gelişmesini istiyorsak, tek gerçek Allah'a odaklanmalıyız.

Süleyman'ın Tapınağı'nın genel planı çöldeki buluşma çadırıyla aynıydı. Yakmalık sunu sunağının ve bir kazanın yer aldığı dış avlu vardı, "huzur ekmeği"[3] masasının, kandilliğin ve buhur sunağının yer aldığı Kutsal Yer vardı ve Antlaşma Sandığının bulunduğu En Kutsal Yer vardı. Ancak Yeruşalim'deki tapınak çok daha büyüktü.

Çöldeki tapınak çadırlardan ve perdelerden meydana gelmiş geçici bir barınaktı. Çadırın kendisi 30 arşın[4] uzunluğunda, 10 arşın genişliğinde ve 10 arşın yüksekliğindeydi. Süleyman'ın Tapınağı ise çadır bir yapı değil, kesme taştan bir bina olacaktı. 60 arşın uzunluğunda ve 20 arşın genişliğindeydi, dolayısıyla diğerinin iki misli büyüklüğündeydi. Yalnızca iç boyutları 33 metre uzunluğunda ve 11 metre genişliğindeydi ve Lübnan'dan getirilen en iyi sedir ağaçlarıyla yapılmıştı.

Tapınağın eşyaları da çöldeki buluşma çadırındaki eşyalardan daha büyük ve daha gösterişliydiler. Örneğin Süleyman'ın Tapınağı'nın dış avlusunda bulunan kurban sunağı o kadar büyüktü ki, çöldeki

3 "Huzur" kelimesi burada "hazır bulunmak" anlamına gelir, yani Allah'ın tapınaktaki varlığını ifade eder. Yeni Kutsal Kitap çevirisinde farklı şekillerde ifade edilen "huzur ekmeği" kavramı, eski çeviride (Kitabı Mukaddes) Çıkış 25:30, 35:13, 39:36; Sayılar 4:7; 1. Samuel 21:6; 1. Krallar 7:48; 1. Tarihler 9:32, 23:29, 28:16; 2. Tarihler 2:4, 4:19, 13:11, 29:18; Nehemya 10:32–33; Matta 12:4; Markos 2:26; Luka 6:4 ve İbraniler 9:2 ayetlerinde geçmektedir.

4 O günlerde bilinen çeşitli arşın ölçüleri vardı ve bunlardan hangisinin kullanıldığını bilmiyoruz. Bir arşın 44,5 cm ile 54,8 cm arasında değişebilir, böylece buluşma çadırının boyutları en fazla 16,5 m uzunluğunda, 5,5 genişliğinde ve 5,5 yüksekliğinde olabilir.

buluşma çadırının sunağı gibi taşınamıyordu. Avluda rahiplerin tapınak hizmetine başlamadan önce yıkanmak için su aldıkları büyük bir lavabo, ya da kazan vardı. Bu büyük kazanla birlikte, belirli sunuların parçalarını yıkamak için kullanılan on küçük kazan daha vardı. Tapınağın önünde her biri 10 metre yüksekliğinde, Boaz ve Yakin adı verilen organik motiflerle süslü iki sütun bulunuyordu. Bir kandilliği bulunan çöldeki buluşma çadırının aksine, Tapınak'ın Kutsal Yeri'nde 10 kandillik vardı. Ayrıca, Süleyman Kutsal Yer'i En Kutsal Yer'den ayıran perdenin arkasına zeytin ağacından altın kaplama kapılar taktırmıştı. Son olarak, bir çift keruv yerine iki çift keruv bulunuyordu. Böylece, tapınağın ayrıntıları çöldeki buluşma çadırından bir ölçüde farklı olsa da, temel olarak

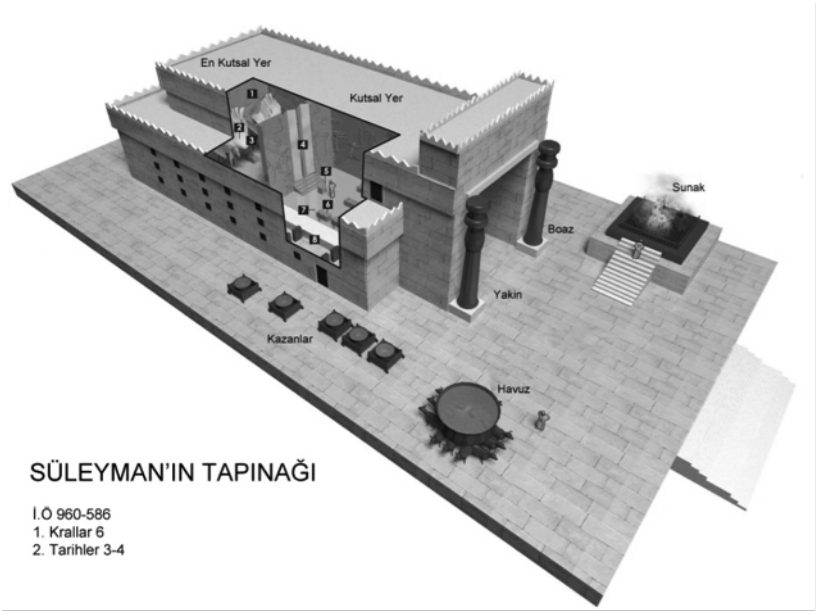

aynı tasarımı ve işlevi görüyoruz. Aşağıdaki şemaya bakın.

Şimdi Kutsal Kitap'ı 1. Krallar 8. bölüm, 1. ve 2. ayetlerden okuyarak, Allah'ın Tapınağı'nın Efes'teki tapınaktan ne açıdan farklı olduğunu görelim:

1 Kral Süleyman RAB'bin Antlaşma Sandığı'nı Davut Kenti olan Siyon'dan getirmek üzere İsrail halkının ileri gelenleriyle bütün oymak ve boy başlarını Yeruşalim'e çağırdı. 2 Hepsi yedinci ay olan Etanim ayındaki bayramda Kral Süleyman'ın önünde toplandı.

5. ve 6. ayetlerle devam edebiliriz:

5 Kral Süleyman ve bütün İsrail topluluğu Antlaşma Sandığı'nın önünde sayısız davar ve sığır kurban etti. 6 Kâhinler RAB'bin Antlaşma Sandığı'nı tapınağın iç odasına, En Kutsal Yer'e taşıyıp Keruvlar'ın kanatlarının altına yerleştirdiler.

Son olarak da, 1. Krallar 8. bölüm, 9–11 ayetleri okuyalım:

9 Sandığın içinde Musa'nın Horev Dağı'nda koyduğu iki taş levhadan başka bir şey yoktu. Bunlar Mısır'dan çıkışlarında RAB'bin İsrailliler'le yaptığı antlaşmanın taş levhalarıydı. 10 Kâhinler Kutsal Yer'den çıkınca, RAB'bin Tapınağı'nı bir bulut doldurdu. 11 Bu bulut yüzünden kâhinler görevlerini sürdüremediler. Çünkü RAB'bin görkemi tapınağı doldurmuştu.

Allah'ın tapınağıyla Artemis tapınağı arasında gördüğümüz ilk fark, **Allah'ın tapınağında put olmamasıydı.** Bunun yerine, Allah ile O'nun halkı arasındaki antlaşmayı içeren bir kutu vardı. Bu antlaşmaya On Emir deniyor. Eski çağlarda insanlar bir antlaşma yaptıklarında, antlaşmanın en az üç nüshası bulunuyordu. Anlaşmanın her bir tarafı açık birer nüshaya sahip olurdu ve antlaşmanın mühürlenmiş bir nüshası güvenli bir yerde bulundurulurdu. Açık nüshaların içeriğiyle ilgili bir anlaşmazlık ortaya çıkması halinde, emanette bulundurulan nüsha tanıkların huzurunda açılır ve antlaşmanın gerçek hükümleri öğrenilerek karar verilebilirdi.

Allah'ın antlaşması çok basitti: Yasalarıma itaat eder ve emirlerimi tutarsanız, ben sizin Tanrınız olacağım, siz de benim halkım olacaksınız. Allah onların günahlarını bağışlayacak ve onları bereketleyecekti.

Gördüğümüz ikinci bir fark, **Allah'ın gerçekten bir bulutun arkasına gizli bir şekilde tapınakta ortaya çıkmasıydı.** Kutsal Kitap'ı okursanız, rahiplerin hazırlık yapmadan ve saygısız şekilde içeri girmeleri halinde ölecek olduklarını görürsünüz. Artemis'in kendi tapınağında olmasının tek nedeninin, birisinin onun suretini taşa oyarak oraya koyması olduğunu herkes biliyor. Burada doğaüstü olan hiçbir şey yoktu ve şurası kesindi ki puta bakması halinde hiç kimse ölmeyecekti.

1. Krallar 8. bölüm, 22–25 ayetlerinden okumaya devam edelim:

> *22 Süleyman RAB'bin sunağının önünde, İsrail topluluğunun karşısında durup ellerini göklere açtı. 23 "Ya RAB, İsrail'in Tanrısı, yerde ve gökte sana benzer başka tanrı yoktur" dedi, "Bütün yürekleriyle yolunu izleyen kullarınla yaptığın antlaşmaya bağlı kalırsın. 24 Ağzınla kulun babam Davut'a verdiğin sözü bugün ellerinle yerine getirdin. 25 Şimdi, ya RAB, İsrail'in Tanrısı, kulun babam Davut'a verdiğin öbür sözü de tutmanı istiyorum. Ona, 'Senin soyundan İsrail tahtına oturacakların ardı arkası kesilmeyecektir; yeter ki, çocukların önümde senin gibi dikkatle yürüsünler' demiştin."*

Üçüncü fark, **Allah'ın vaatlerini yerine getirmesiydi**. Ve vaatleri yerine getiren Allah yalnızca bizim O'na dua etmemize izin vermekle kalmaz, **dualarımıza yanıt vermeyi sever!**

Süleyman'ın duasını 1. Krallar 8. bölüm, 26. ve 27. ayetlerden okumaya devam edelim:

> *26 "Ey İsrail'in Tanrısı, şimdi kulun babam Davut'a verdiğin sözleri yerine getirmeni istiyorum. 27 Tanrı gerçekten yeryüzünde yaşar mı? Sen göklere, göklerin göklerine bile sığmazsın. Benim yaptığım bu tapınak ne ki!"*

Süleyman, Allah'ın yalnızca insan elleriyle yapılmış bir binada oturamayacak kadar büyük olduğunu, Allah'ın fiziksel varlığının yalnızca bazı zamanlarda tezahür edecek olmasına rağmen, O'nun adının her zaman orada olacağını biliyordu. 1. Krallar 8. bölüm,

28–30 ayetleriyle devam edebiliriz:

> *28 "Ya RAB Tanrım, kulunun bugün ettiği duayı, yalvarışı işit; duasına ve yakarışına kulak ver. 29 Gözlerin gece gündüz, 'Orada bulunacağım!' dediğin bu tapınağın üzerinde olsun. Kulunun buraya yönelerek ettiği duayı işit. 30 Buraya yönelerek dua eden kulunun ve halkın İsrail'in yalvarışını işit. Göklerden, oturduğun yerden kulak ver; duyunca bağışla."*

Biz Allah'tan her gün bereket istiyoruz, gerek okulda, sınavlarda ya da kariyerlerimizde başarı için olsun, gerek bir eş bulmak, evliliğimizde mutlu olmak için olsun, gerek çocuk ya da torun sahibi olmak için olsun. Bu türden duaların hepsi güzeldir ve utanılacak bir şey yoktur. Göksel Babamız O'na duayla gelmemizden hoşnut olur. Fakat hakkında dua edebileceğimiz en önemli şey, günahların bağışlanmasıdır. **İnsanlığı Allah'tan ayıran şey günahtır.** Günah, aracınızın benzin deposundaki bir delik gibidir. İçine istediğiniz kadar benzin dökebilirsiniz, fakat deliği tamir etmedikçe çok uzağa gidemezsiniz. Her birimizin hayatında, cennete girmek istiyorsak, günah sorunu çözümlenmelidir.

Bunun tapınak hizmetlerinde gerçekleştiğini görmemiz hayret verici. İbadet edenlerin tapınağa kurban edilmek üzere bir hayvan getirdiklerini hatırlıyor musunuz? Rahibe yaklaştıktan sonra, ellerini hayvanın başı üzerine koyar, günahlarını itiraf eder, sonra da hayvanı öldürürlerdi. Hayvanın kanı avludaki yakmalık sunu sunağının üzerine serpilirdi. Kimi zaman rahip hayvanın etinden küçük bir parça yer ve sonra Kutsal Yer'e girerdi. Bu ayinde, günahın kaydının sembolik olarak kişiden tapınağa aktarılışını görüyoruz. Henüz tam anlamını görmemize yetecek kadar bilgi sahibi değiliz, fakat burada gelecek derslerimiz için hatırlamamız gerekecek olan çok önemli bir şey oluyor.

1. Krallar 8. bölüm, 31. ve 32. ayetlerde Süleyman günah sorunu hakkında konuşmaya devam etti:

> *31 "Biri komşusuna karşı günah işleyip ant içmek zorunda kaldığında, gelip bu tapınakta, senin sunağının önünde ant*

içerse, 32 göklerden kulak ver ve gereğini yap. Suçlunun cezasını vererek, suçsuzu haklı çıkararak kullarını yargıla."

Tanrıça Artemis ne zaman halk arasında hüküm verip kötüleri cezalandırdı ve doğruları ödüllendirdi? Hiçbir zaman!

1. Krallar 8. bölüm, 33–36 ayetlerinde Süleyman bağışlanma hakkında duasına devam etti:

33 "Sana karşı günah işlediği için düşmanlarına yenik düşen halkın İsrail yine sana döner, adını anar, bu tapınakta dua edip yakararak önüne çıkarsa, 34 göklerden kulak ver, halkın İsrail'in günahını bağışla. Onları atalarına verdiğin ülkeye yine kavuştur. 35 Halkın sana karşı günah işlediği için gökler kapanıp yağmur yağmazsa, sıkıntıya düşen halkın buraya yönelip dua eder, adını anar ve günahlarından dönerse, 36 göklerden kulak ver; kullarının, halkın İsrail'in günahlarını bağışla. Onlara doğru yolda yürümeyi öğret, halkına mülk olarak verdiğin ülkene yağmurlarını gönder."

Günahımızın ve Allah'ı reddetmemizin yenilgi ya da kuraklık şeklinde bir yargı getirebileceğini fark ettiniz mi? Bereket için dua ettiğimizde, kendi arzumuza göre değil, Allah'ın isteklerine göre yaşıyor olduğumuzdan emin olmalıyız. Dualarımız tövbeyle dolu olmalıdır.

Allah'ın tapınağını inşa etmek için başka bir önemli neden vardı. 1. Krallar 8. bölüm, 41–43 ayetlerini okuyalım:

41 "Halkın İsrail'den olmayan, ama senin yüce adını, 42 gücünü, kudretini duyup uzak ülkelerden gelen yabancılar bu tapınağa gelip dua ederlerse, 43 göklerden, oturduğun yerden kulak ver, yalvarışlarını yanıtla. Öyle ki, dünyanın bütün ulusları, halkın İsrail gibi, senin adını bilsin, senden korksun ve yaptırdığım bu tapınağın sana ait olduğunu öğrensin."

Bu ayetlerde Allah'ın dünyayı kendi tapınağı aracılığıyla müjdelemeyi amaçladığını fark ettiniz mi? İnsanlar Allah'ın adını

duyarak dua etmeye geleceklerdi. Allah da onların dualarını kabul edecekti. Tapınak yalnızca Yahudiler için değildi. İbadet merkezi olarak dünyanın dört bir yanından insanları çekecekti ve onlar da gelip büyük Yaratıcı, gerçek Allah hakkında bilgi edineceklerdi. Bu, Allah'ın tüm dünyanın İbrahim'de bereketleneceğini söylediğinde İbrahim'e vaat ettiği şeyin kısmen yerine gelmesi olacaktı.[5] İbrahim'in çocukları olan İsrail, gerçek Allah'a ilişkin bilgiyi tüm dünyaya iletmeye çağrılmıştı ve tapınak ibadeti bunun önemli bir bölümüydü. 1. Krallar 8. bölüm, 54. ayetle devam edelim:

> *54 Süleyman, RAB'be duasını ve yalvarışını bitirince, elleri göklere açık, dizleri üzerine çökmüş olduğu RAB'bin sunağının önünden kalktı.*

İbadetten bahsettiğimizde, Süleyman peygamberin tapınakta halkın huzurunda Allah'a dua ederken ayakta durmadığını belirtmemiz de önemlidir. Saygı göstergesi olarak dizlerinin üzerine çökmüştü. Allah'ın kutsal olduğunu ve O'na alçakgönüllülükle ve saygıyla yaklaşmamız gerektiğini her zaman hatırlamalıyız. Bundan sonra neler olduğunu 55. ve 56. ayetlerde okuyalım:

> *55 Ayakta durup bütün İsrail topluluğunu yüksek sesle şöyle kutsadı: 56 "Sözünü tutup halkı İsrail'e esenlik veren RAB'be övgüler olsun. Kulu Musa aracılığıyla verdiği iyi sözlerin hiçbiri boşa çıkmadı."*

Bu ayetlerde önemli bir gerçek var. Bazen Allah'ın peygamberlere neden İsrail tarihindeki olayların hem iyi hem de kötü yanlarını yazdırdığını merak edebiliriz. Bunun yanıtı çok basit. Allah, Musa'nın Yasası'nda İsrail'in kendi sözüne itaat etmesi ve gerçek Allah'a dair bilgiyi dünyaya iletmesi halinde onları pek çok bakımdan bereketleyeceğini vaat etmişti. Fakat onlara ayrıca Allah'ı unuttukları ve O'nun antlaşmasından döndükleri takdirde neler olacağını da söyledi. Kutsal Yazılar Allah'ın kendi antlaşmasına sadık kaldığını gösteriyor – hem bereketlerde, hem de lanetlerde.

5 Bkz. Yaratılış 12:3.

Bu bize O'nun bizimle yaptığı antlaşmaya da sadık kalacağının güvencesini veriyor. 1. Krallar 8. bölüm, 57–63 ayetlerinden devam edelim:

> *57 "Tanrımız RAB atalarımızla olduğu gibi bizimle de olsun ve bizi hiç bırakmasın, bizden ayrılmasın. 58 Bütün yollarını izlememiz, atalarımıza verdiği buyruklara, kurallara, ilkelere uymamız için RAB yüreklerimizi kendine yöneltsin. 59 Ya RAB Tanrımız, önünde yalvarırken söylediğim bu sözleri gece gündüz anımsa. Kulunu ve halkın İsrail'i her durumda koru. 60 Sonunda dünyanın bütün ulusları bilsinler ki, tek Tanrı RAB'dir ve O'ndan başka Tanrı yoktur. 61 Bugünkü gibi O'nun kurallarına göre yaşamak ve buyruklarına uymak için bütün yüreğinizi Tanrımız RAB'be adayın." 62 Kral ve bütün İsrail halkı RAB'bin önünde kurban kestiler. 63 Süleyman, esenlik kurbanı olarak RAB'be yirmi iki bin sığır, yüz yirmi bin davar kurban etti. Böylece kral ve bütün İsrail halkı, RAB'bin Tapınağı'nı adama işini tamamlamış oldu.*

Rab, tapınakta yapılması gereken çeşitli sunular ve törenlerle ilgili çok ayrıntılı talimatlar verdi. Tapınak ibadeti Artemis tapınağında olduğu gibi insanların seçimine bırakılmamıştı. Allah çok titizdi, çünkü her bir sununun ve ayinin bir anlamı vardı. Şimdiye dek bunun hakkında çok ayrıntıya girmedik, fakat Yeni Antlaşma'ya geldiğimizde Eski Antlaşma tapınağının ve ayinlerinin anlamını daha iyi kavrayabiliriz. Ancak Süleyman'ın tapınağı ne kadar önemli olsa da, çok önemli bir gerçeği akılda tutmak gerekiyor. Bunu aşağıdaki öyküyle örnekleyebiliriz.

Türkiye'de ulusal marşımızı saygı, gurur ve sevinçle söylüyoruz. Milli bayramlarımız geldiğinde ayyıldızın her binada asıldığını görüyoruz. Bayrağımızın tasvirlerini yapanlar tüm ayrıntıların tam olarak doğru olmasına dikkat ediyorlar. Kırmızı, doğru tondaki kırmızı olmalı. Yıldız ve hilal doğru yerlerinde bulunmalı. Diğer uluslar gibi, bayrağımızın yere düşmesine ya da yakılmasına izin vermiyoruz. Bayrağımızı seviyoruz.

Fakat bayrağımızın ulusumuz olmadığını hepimiz biliyoruz. Birisi bayrağımızı yere atıp üzerine basarsa, Türk ulusu yok olmaz. Bayrağımız ulusumuzu temsil eder, fakat o ulusumuz değildir. Ulusumuzun ve halkımızın bir simgesidir. Ona saygı ve hürmet göstermek iyidir ve doğrudur. Fakat en önemli şey bayrak ya da ulusumuzun başka bir simgesi değildir. Halkın kendisidir.

Allah'ın kendisi, kendi yüceliği için yapılan tapınağı şereflendirdi. Onu onayladığını göstermek için mucizeler yaptı. O'nun tezahürü ve antlaşması oradaydı. Dünyanın dört bir yanından insanları çekiyordu, bunlar da sonuçta gerçek Allah ve gerçek ibadet hakkında bilgi sahibi oluyorlardı. Kanı dökülen kurbanlar insanın değil, Allah'ın sağlayacağı bir kurtuluşu bildiriyorlardı. Tapınak ayinleri günah ve ölüm sorununun çözüleceğini gösteriyordu. Allah'ın adı tapınaktaydı, bu yüzden orası kutsaldı. Ancak tapınağın kendisi Allah değildi. Tapınak ortadan yok olabilirdi, olacaktı da, fakat evrenin Yaratıcısı hiçbir zaman yok olmayacaktı. Evet, Allah'ın adı tapınaktaydı ve bu önemliydi. Fakat en önemli şey o tapınağın Allahı'ydı.

Tartışma Soruları

1. Süleyman'ın tapınağı muhtemelen Artemis tapınağının yaklaşık 1/3 boyutundaydı. Sizce neden Allah Süleyman'a Kendi tapınağını yeryüzündeki en büyük tapınak olarak yapmasını söylemedi?

2. Yeruşalim'deki tapınağın bir amacı, Allah'ın gerçeğini tüm dünyaya iletmekti. Bu gerçek nedir? Artemis'e kıyasla, insanlar için bu gerçeği işitmek neden önemli olacaktı?

3. Sizce Allah'ın İsrailliler'le yaptığı antlaşmanın ilkeleri (On Emir) yalnızca onlar için miydi, yoksa siz de dahil olmak üzere herkes için geçerli mi? Bu, sizin davranışlarınızda ve ibadet yönteminizde nasıl bir fark meydana getirir?

3 DOĞRULUK YOLUNDA KALMAK

Pek çok kişi, başarılı olmak umudu ile Allah'ın kurallarını çiğnerler, sonunda da hayatlarının neden çok kötü olduğunu merak ederler. Sadece kurallara uysalardı, hayatları nasıl daha iyi olabilirdi?

Hiç talimatlara bakmadan bir şeyi birleştirmeye çalıştınız mı? İnsanların bu konuda kötü bir şöhreti vardır ve hepimizin muhtemelen bir veya iki deneyimi olmuştur. Bazen başarırız ve her şey iyi olur. Fakat çoğunlukla zamanımızı boşa harcamış oluruz ve baştan başlamak zorunda kalırız. Gerçi bir sonraki denemede önce talimatlara bakarız.

Fakat hayat bir IKEA mobilyası değildir ve her zaman ikinci şansımız olmaz. Bu yüzden her şeyi ilk seferinde doğru yapmak önemlidir. Peki işleri ilk seferinde nasıl doğru yapabiliriz? Talimat kılavuzuna bakarsınız ve ne yaptığını bilen kişilerin sözünü dinlersiniz! Bir öyküyle başlayalım ve sonra hayatın talimat kitabından, Kutsal Kitap'tan okuyalım.

Murat tozlu kaldırımda yürürken durumunu uzun uzadıya düşündü. Begüm'le haftalardır konuşmamıştı, ama bazı arkadaşlarından anne–babasının evinden kovulduğunu duymuştu.

"Arkadaşlar! Onlara da öyle denirse." Kendi kendine mırıldandı.

Tüm bunların nerede başladığını bilmek için alim olmak gerekmiyordu. Begüm'ün ve kendisinin farklı bir toplulukla vakit geçirmeye başladığı zamanı net bir şekilde hatırlıyordu. Partileri ve akran baskısını hatırladı. Murat'ın sorununun kolaylıkla çözülebileceğini söyleyenler de bu "arkadaşlar"dı. Yalnızca biraz

paraya ve bir doktora ihtiyacı vardı. Fakat Murat bunun bir seçenek olmadığını biliyordu. Ayrıca, nasıl Begüm'e gidip böyle bir şey söyleyebilirdi. Evlilik dışı çocuk yapmak yeterince kötüydü. Bir de katil olmak istemiyordu!

Fakat Murat'ın gerçek dostlarının çoğu, yani çocukluktan beri tanıdıkları, farklı bir fikirdeydiler ve onların düşünceleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

"Sana söylemeye çalıştık, Murat."

"Ne yaptın? Onu terk ettiğine inanamıyorum. Kendine erkek mi diyorsun? Gece nasıl rahat uyuyabiliyorsun?"

"O benim kızkardeşim olsaydı sana ne yapardım, bilmek istemezsin!"

Murat başlangıçta söylediklerinden ötürü şaşkınlığa uğradı. Fakat bu konu hakkında düşündükçe, haklı olduklarını daha iyi anladı. Bankanın yanından geçti, parka girdi ve bir banka oturdu. Fıskiyeye bakarken, kendi kendisini zihinsel olarak azarlamaya başladı.

"Nasıl bu kadar aptal olabildim? Neden ayartıya teslim oldum? Ona kendisini sevdiğimi söyledim, bana en çok ihtiyacı olduğu anda ise onu terk ettim. Ben bir korkak ve sahtekârım. Gerçek dostlarımı dinlemeliydim. Keşke her şeyi baştan alabilsem."

Murat haklıydı; dostlarını dinlemeliydi. Babasının beklemekle ilgili tavsiyesini dinlemeliydi. Kafasının içindeki "bunu yapma" diyen sesi dinlemeliydi.

Murat kesinlikle tavsiyeleri kulak ardı eden ilk insan değil. Bunu hepimiz yapıyoruz! Ne yazık ki bazen eylemlerin sonuçları beklediğimizden çok daha büyük bir etkiye sahip oluyor. En ihtimal dışı yerlerden birinde ve en olmayacak adamlardan birinden, talimatları yerine getirmek ve öğüt almakla ilgili önemli bir ders öğrenebiliriz. Başlangıçta, Kral Süleyman gibi bir adamın kendisini Murat'ınkine benzer bir durumda bulmasının akıl almaz olduğunu

düşünebilirsiniz. Ne de olsa o zamanının en ünlü kralıydı. Yalnızca zenginliğinden dolayı değil, aynı zamanda bilge olduğu için.

Süleyman anlaşmazlıkları çözüyor ve öğüt veriyordu. Krallığını adaletle yönetiyor ve diğer krallıklarla antlaşmalar kuruyordu. Diğer ülkelerden insanlar çoğunlukla sedir ağacı, altın ve iyi kumaş gibi armağanlar getiriyorlar, hatta ona sorular sormaya geliyorlardı. Fakat tüm bunlara rağmen, Süleyman hayatının sonunda mutsuz ve kötümserdi. Allah'a sırt çevirmiş ve ünün, gücün, zenginliğin ve zevkin hep boş olduğunu anlamış olan yalnız bir kraldı. Murat gibi, her şeyi baştan alabilmeyi diliyordu.

Yanlış giden şeyin ne olduğunu anlamak için, Allah'ın başlangıçta krallar için verdiği talimatlara bakmamız gerekiyor. Yasanın Tekrarı kitapçığı, 17. bölüm, 14–20 ayetlerinden başlayalım:

> *14 "Tanrınız RAB'bin size vereceği ülkeye girip orayı mülk edinerek yerleştiğinizde ve, 'Çevremizdeki ulusların tümü gibi biz de başımıza bir kral atayalım' dediğinizde, 15 atayacağınız kral Tanrınız RAB'bin seçtiği kişi olmalıdır. Atayacağınız kral kendi kardeşlerinizden biri olmalı. Soydaşlarınızdan olmayan birini, bir yabancıyı kral seçmeyeceksiniz. 16 Kral çok sayıda at edinmemeli, daha çok at satın almak için halkı Mısır'a göndermemeli. Çünkü RAB size, 'Bir daha o yoldan dönmeyeceksiniz' dedi. 17 Atayacağınız kral yüreğinin RAB'den sapmaması için çok kadın edinmemeli, büyük ölçüde altın, gümüş biriktirmemeli. 18 Kral tahtına oturunca, Levili kâhinlerin koruması altındaki Kutsal Yasa'nın bir örneğini kendisi bir kitaba yazacak. 19 Bu yasa örneğini yanında bulunduracak, yaşamı boyunca her gün onu okuyacak. Öyle ki, Tanrısı RAB'den korkmayı, bu yasanın bütün sözlerine ve kurallarına uymayı öğrensin; 20 kendini kardeşlerinden üstün saymasın, yasanın dışına çıkmasın; kendinin ve soyunun krallığı İsrail'de uzun yıllar sürsün."*

Bu metinde göze çarpan birkaç şey var. Öncelikle, İsrailliler halen çölde dolaşmaktayken, Allah onların bir kral isteyeceklerini

öngörmüştü. O, onların da diğer herkes gibi olmak isteyeceklerini önceden biliyordu. İkincisi, kralı Allah seçecekti. O Saul'u, Davut'u ve sonra Süleyman'ı seçtiğinde bunun yerine geldiğini gördük. Üçüncüsü, Allah kralların yerine getirmeleri için özel talimatlar verdi ve bunların unutulmasını istemedi. Bu nedenle krallar bunları yazmalı, okumalı ve onlara göre yaşamalıydılar. Allah'ın emirleri, bir krallığı adalet ve doğrulukla yönetmek üzerine bir kullanma kılavuzu gibiydi.

İsrail krallarının atlar edinmelerine veya bunları getirmek üzere adam göndermelerine izin yoktu. Yabancı kadınlarla evlenmelerine ve büyük miktarlarda altın ve gümüş biriktirmelerine izin yoktu. Sizce Allah bu kuralları neden koymuştu?

Birincisi, Allah İsrailliler'in Mısır'la içli dışlı olmalarını ya da oraya bağımlı olmalarını istemiyordu. İhtiyaç duydukları her şeyi O sağlayacaktı. Mısır'la ticaret yapmaları ve iletişimde bulunmaları onları geri dönmeye teşvik edebilirdi. İkincisi, ve Allah'ın onların tüm ihtiyaçlarını karşılamaya muktedir oluşuyla ilgili olarak, çok miktarda zenginlik edinmenin yasaklanmasıydı. Zenginlik insanları Allah'tan uzaklaştırarak materyalizme yaklaştırma eğilimi gösterir. Materyalist bir kral adalet ve doğrulukla hükmedemez, zira her zaman zenginleşmeye çalışır. Fakat Allah neden ırklar arası evlilikleri yasaklıyordu? 1. Krallar 11. bölüm, 1–8 ayetlerini okuyarak öğrenelim:

> *1 Kral Süleyman firavunun kızının yanısıra Moavlı, Ammonlu, Edomlu, Saydalı ve Hititli birçok yabancı kadın sevdi. 2 Bu kadınlar RAB'bin İsrail halkına, "Ne siz onların arasına girin, ne de onlar sizin aranıza girsinler; çünkü onlar kesinlikle sizi kendi ilahlarının ardınca yürümek üzere saptıracaklardır" dediği uluslardandı. Buna karşın, Süleyman onlara sevgiyle bağlandı. 3 Süleyman'ın kral kızlarından yedi yüz karısı ve üç yüz cariyesi vardı. Karıları onu yolundan saptırdılar. 4 Süleyman yaşlandıkça, karıları onu başka ilahların ardınca yürümek üzere saptırdılar. Böylece Süleyman bütün yüreğini Tanrısı RAB'be adayan babası Davut gibi yaşamadı. 5 Saydalılar'ın tanrıçası*

Aştoret'e ve Ammonlular'ın iğrenç ilahı Molek'e taptı. 6 Böylece RAB'bin gözünde kötü olanı yaptı, RAB'bin yolunda yürüyen babası Davut gibi tam anlamıyla RAB'bi izlemedi. 7 Yeruşalim'in doğusundaki tepede Moavlılar'ın iğrenç ilahı Kemoş'a ve Ammonlular'ın iğrenç ilahı Molek'e tapmak için bir yer yaptırdı. 8 İlahlarına buhur yakıp kurban kesen bütün yabancı karıları için de aynı şeyleri yaptı.

Daha fazla aramamıza gerek var mı? Allah, Saydalılar'ın, Ammonlular'ın, Moavlılar'ın ve Mısırlılar'ın dinsel inançlarının ve uygulamalarının İsrailliler'i yozlaştıracağını biliyordu. Onların çocuklarını Molek'e kurban etmelerini ya da verimlilik tanrıçası Aştoret için cinsel ilişkide bulunmalarını istemiyordu. Onları kendi halkı olmaya ve çevrelerindeki halklardan farklı olmaya çağırmıştı. Bu nedenle sünnet oluyorlar, farklı giysiler giyiyorlar ve bazı yiyeceklerden uzak duruyorlardı. İsrail'in kralı ve halkı yabancılarla evlendikleri takdirde çok geçmeden onlar gibi davranmaya ve onların sahte tanrılarına inanmaya başlayacaklardı. Ne yazık ki Kral Süleyman'a tam da böyle oldu! Onların dinsel uygulamalarına müsamaha göstermekle kalmadı, kendisi de onlara katıldı ve ibadet yerleri yaptırdı. Hatta, bu yerler ve sahte dinler yüzlerce yıl boyunca İsrailliler'e sorun çıkarmaya devam edecekti. Öyleyse ne oldu? Sizce Allah Kral Süleyman'ın itaatsizliğine müsamaha gösterdi mi? 9–13 ayetlerini okuyalım.

9–10 İsrail'in Tanrısı RAB, kendisine iki kez görünüp, "Başka ilahlara tapma!" demesine karşın, Süleyman RAB'bin yolundan saptı ve O'nun buyruğuna uymadı. Bu yüzden RAB Süleyman'a öfkelenerek, 11 "Seninle yaptığım antlaşmaya ve kurallarıma bilerek uymadığın için krallığı elinden alacağım ve görevlilerinden birine vereceğim" dedi, 12 "Ancak baban Davut'un hatırı için, bunu senin yaşadığın sürede değil, oğlun kral olduktan sonra yapacağım. 13 Ama oğlunun elinden bütün krallığı almayacağım. Kulum Davut'un ve kendi seçtiğim Yeruşalim'in hatırı için oğluna bir oymak bırakacağım."

Allah öfkelenmişti. Süleyman'ı krallar için koyduğu kurallara itaat etmediği için hemen yok edebilirdi. Fakat merhametiyle Süleyman'ın hayatını yaşamasına izin verdi ve ona tövbe etmesi için bir fırsat verdi. Ayrıca, Süleyman zaten kendi kendisini yok ediyordu. Putperestliğe daha fazla düştükçe, Süleyman bir zamanlar olduğu kişinin kabuğundan ibaret bir hale geldi. Artık Allah'a bağımlı değildi ve ruhsal bilgeliği insani bilgeliğe dönüştü. Süleyman tarafından yazılmış olan Vaiz'i okursanız, onun çökmüş bir adam olduğunu görürsünüz. Yolunu kaybetti, Allah'ın hoşnutluğundan uzaklaştı ve hayatta hiçbir sevinç bulamadı. Ölümünden önce, sonunda günahını kabul etti ve Allah'tan bağışlanma diledi. Fakat günahı kendi ailesini ve İsrail halkını etkilemişti.

İsrail, birleşmiş oymaklardan oluşan bir ulus olarak yalnızca üç kral döneminde ayakta kaldı. Ve ne acıdır ki, Süleyman üç yüz yıl sürecek bir akım başlatmış oldu. Ulus ikiye bölünecek, her bir bölümün kendi kralı olacaktı. Bu krallar birbirleriyle savaşacaklar ve sahte tanrılara ibadet ile uğraşacaklardı. 29–33 ayetlerini okumaya devam edelim.

> *29 Bir gün Yarovam Yeruşalim'in dışına çıktı. Yolda Şilolu Peygamber Ahiya ile karşılaştı. Ahiya yeni giysisini giymişti. İkisi kent dışında yalnızdılar. 30 Ahiya üzerindeki giysiyi yırtıp on iki parçaya ayırdı 31 ve Yarovam'a, "On parçayı kendine al" dedi, "Çünkü İsrail'in Tanrısı RAB diyor ki, 'Ben, Süleyman'ın elinden krallığı alıp on oymağı sana vereceğim. 32 Ama kulum Davut'un ve İsrail oymaklarının yaşadığı kentler arasından seçtiğim Yeruşalim Kenti'nin hatırı için bir oymağı onda bırakacağım. 33 Çünkü Süleyman bana sırt çevirip Saydalılar'ın tanrıçası Aştoret'e, Moavlılar'ın ilahı Kemoş'a ve Ammonlular'ın ilahı Molek'e taptı. Kurallarıma, ilkelerime uyup gözümde doğru olanı yapan babası Davut gibi yollarımı izlemedi.'"*

Öyleyse talimatları yerine getirmek ne kadar önemli? Allah'ın talimatlarını yerine getirmek söz konusu olduğunda, çok önemli!

Bir zamanlar elbise dikmeyi öğrenen bir terzi çırağı vardı. Bir gün baş terzi ona bir kumaş ile bir patron verdi.

> "Bu patronu iyice incelemeni, kumaşı ölçmeni ve kesmeni istiyorum. Sonra bu paltoyu tam olarak patrondaki gibi dikmeni istiyorum. Talimatları mutlaka yerine getir, çünkü kumaş pahalı bir kumaş ve müşteri paltonun uzun süre dayanmasını istiyor. Anladın mı?" diye sordu.
>
> Çırak "Evet, anladım" diye yanıtladı.

Böylece çırak hemen işe başladı. Patrona baktı ve kumaşı ölçtü. Fakat kesmeye başlamadan önce, kollar biraz daha kısa, sırt kısmı da biraz daha uzun olsa paltonun daha güzel görüneceğini düşündü. Ayrıca, moda olan tarz da böyleydi. Böylece düzeltmeleri yaptı ve kumaşı kesti. Paltoyu dikerken kendi kendine düşündü,

> "Bu çok güzel bir palto olacak. Herkes benim ustalığımdan etkilenecek."

Ertesi gün ustasına gitti ve ona paltoyu gösterdi. Usta bir paltoya baktı, bir ona baktı.

> "Sana patrona uymanı söylemiştim. Senden yapmanı istediğim palto bu değil. Kolları çok kısa, sırt kısmı ise çok uzun. Aklından ne geçiyordu?"

Fakat çırak cevap vermeye fırsat bulamadan, baş terzi kolları söktü.

> "Bu görevde başarısız olmakla kalmadın, bir de zamanı ve parayı israf ettin. Bir dahaki sefere kendine söylenileni yap, yoksa başka bir iş bulursun!"

Süleyman'ın ne kadar bilge olduğu göz önüne alındığında, bazı basit talimatları yerine getirebileceğini düşünürdünüz. Fakat getirmedi. **Allah o kuralları İsrail'i ve onun krallarını korumak istediği için vermişti.** Fakat sonunda, daha iyisini yapabileceğini düşünen terzi ve zevk arayan Murat gibi, Süleyman da her şeyi baştan alabilmeyi dileyen, mutsuz, materyalist bir putpereste dönüştü. Biz

farklı olalım. Bize de emirler verildi, bunlar şimdiye dek yazılmış olan en iyi kullanma kılavuzunda bulunuyorlar. Hayatlarımızda geriye bakıp, bir şeyleri farklı yapmış olmayı dilemeyelim. Kral Süleyman'ın, tövbe ettikten sonra yazdığı Vaiz kitapçığında, 12. bölüm, 13–14 ayetlerinde bulunan tavsiyesini dinleyelim:

> *13 Her şey duyuldu, sonuç şu: Tanrı'ya saygı göster, buyruklarını yerine getir, çünkü her insanın görevi budur. 14 Tanrı her işi, her gizli şeyi yargılayacaktır, ister iyi ister kötü olsun.*

Kutsal Kitap'ı okuyalım ve Allah'ın bize gösterdiği yolda yaşayalım.

Tartışma Soruları

1. Hiç talimatları yerine getirmeden bir şey yapmaya çalıştınız mı?
2. Sizce Murat ne yapmalı?
3. Süleyman neden Allah'ın talimatlarını yerine getirmedi?
4. Bir ülke kendi kurallarını yerine getirmezse nasıl olurdu?
5. Dünya nasıl olurdu?

4 YALAN YALANDIR!

Bilge bir adam bir zamanlar "gerçeklik seni özgür kılar" demişti. Hangi yalanlar seni tutsak kılıyor?

Yalan söylemek pek çok kişi için bir yaşam tarzıdır. İnsanlar yalan söylememeleri gerektiğini bilirler, fakat anlaşılan buna karşı koyamazlar. Onların bakış açısına göre, yalan söylemenin işleri kolaylaştıracağı ya da gerekli olacağı pek çok durum vardır! Ev sahiplerine, bankaya, devlete yalan söylerler. Hatta eşlerine bile yalan söylerler. Ne tuhaftır ki, bazı insanlar yalanlara inanmayı sever! Kendi kendilerine de yalan söylerler ve bu onları cesaretlendirir. Bir insan neden kendi kendisine yalan söylesin? Bu dersimiz başkalarına ve kişinin kendi kendine yalan söyleme eyleminden, ayartısından, yalanın ödüllerinden ve sonuçlarından söz edecek.

Bir zamanlar gezip dolaşarak dürüst bir ülke ve dürüst bir kral arayan dürüst bir tacir vardı. Seyahat ederken bir kervansarayda bir demirciyle tanıştı, bu adam ona şunları söyledi:

> "Doğduğum çok uzaktaki ülkenin bir kralı var. Benim kralım 'kudretli bir kahraman,' 'alçakgönüllü bir kişi' ve 'doğru sözlü bir adam'dır. Kudretine ilişkin olarak, kudretli olduğunu biliyorum, zira ülkesinin etrafı denizle çevrilidir ve denizde toplarıyla bir donanma durur, hiçbir gemi yaklaşmaya cesaret edemez. Alçakgönüllülüğüne ilişkin olarak, buna inanıyorum çünkü askerleriyle yan yana çarpışır ve rütbeleri birbirinden ayırmaz. Ancak neden 'doğru sözlü bir adam' denildiği benim için de merak konusu, bilmiyorum. Belki sen bulabilirsin."

Dürüst tacir bütün gece kral hakkında düşündü ve sabahleyin o ülkeye yolculuk yapmaya karar verdi. Tacir, kralıyla karşılaşmadan önce ülkenin özünü öğrenmeye karar verdi. Sizce ülkenin özünü nasıl öğrenebilirdi? Tabii ki ülkenin fıkralarını dinleyerek. Ne de olsa fıkralar bir halkın kalbini ve karakterini ortaya serer.

Tacir yanına bol miktarda para aldı ve kralının 'kudretli bir kahraman,' 'alçakgönüllü bir kişi' ve 'doğru sözlü bir adam' olduğu söylenen ülkeye gitti. Bir kahvehane bulup orada oturdu ve insanların birbirlerine her türlü hikâyeler ve fıkralar anlattıklarını farketti. Fıkralar sayesinde ülkenin tepeden tırnağa yalanlarla dolu olduğunu anladı. Ayrıca ticaret yaparken insanları nasıl aldattıklarını ve yanlış yönlendirdiklerini gördü. İnsanların adalet için hakime gittiklerinde, oradaki herkesin yalan söylediğini ve rüşvet aldığını gördü.

Bilge tacir tüm ülkenin yalanlarla ve aldatmacayla dolu olduğunu, içinde hiç gerçek olmadığını anladı. Ülkede iş yapmaya karar verdi ve ticarette kendisini aldatmalarına izin verdi. Bunu mahkemeye gitmek ve 'kudretli bir kahraman,' 'alçakgönüllü bir kişi' ve 'doğru sözlü bir insan' olduğunu duyduğu kralla eninde sonunda görüşmek için bir yol olarak tasarlamıştı. Planına göre davası mahkemede görüldü ve alt mahkeme sisteminin yalanlar ve rüşvetle dolu olduğunu gördü.

Zamanla tacirin davası yüksek mahkemeye gitti ve orada da her şey yalandan ibaretti. Senatoya ulaştığında orasının da yalanlarla ve rüşvetle dolu olduğunu söylemeye gerek yok. Sonunda kralın kendisiyle görüşmeye çağrıldı.

Kralın huzuruna çağrıldığına çok memnun oldu, zira baştan beri asıl isteği buydu. Kralın yanına geldiğinde çoktan beridir görmek için beklediği "doğru sözlü adam"la buluşacağından emindi. Tüm dürüst insanlar birbirlerini takdir ettiklerinden, orada hemen bir dost edineceğini düşündü. Krala düşüncelerini söyledi:

"Saygıdeğer kral, ülkenizde sorun var çünkü yalanlarla dolu, her tarafında, baştan başa. Ve içinde hiç gerçek yok!"

Düşündüğünün aksine, kral kaşlarını çattı.

"Neden ülkemize geldin?"

Tacir yanıtladı:

"Ey kral, bilmelisiniz ki ününüz çok uzaklara yayılmış. Benim hikâyem şöyledir, ben dürüst bir tacirim ve dürüst bir kral arıyordum. Buradan iki aylık yolculuk uzaklığındaki bir kervansarayda kaldığım sırada, bir demirci bana sizden söz etti. Şöyle dedi: "Kudretli bir adam, alçakgönüllü bir adam, doğru sözlü bir adam olan bir kral var."

Kral şöyle dedi:

"Kudretli bir adam olarak dengim yoktur. Küçük parmağım başka bir kralın bacağından daha güçlüdür. Alçakgönüllülüğüme gelince, abartılıyor. Bu nezaketten daha kolay bir erdem. Fakat 'doğru sözlü bir adam' olduğum söylentisine gelince, hem sevindim, hem de meraklandım, zira bunu daha önce duymamıştım. Sana bunu kim söyledi?"

Tacir yanıtladı:

"Size söylediğim gibi, kervansarayda gördüğüm demirci."

Kral sordu:

"Peki demircinin milliyeti neydi? Sana hangi ülkeden olduğunu söyledi mi?"

Tacir yanıtladı:

"Büyük ülkenizde doğmuş efendim."

Kral muhafıza işaret etti, o da kemerinden kılıcını çekti.

Kral "Öyleyse onun yalancı olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu.

Hikâye burada bitiyor. Ne yazık ki tacir haklıydı. Krallık tepeden tırnağa yalancılarla doluydu. Bu efsane Kutsal Kitap dersimiz için mükemmel bir zemin sağlıyor. 1. Krallar kitapçığında Süleyman'dan sonraki İsrail krallarının hayatlarını okuyabiliriz, bunların çoğu Allah'tan dönerek putlara, sapkınlığa ve savaşlara düştüler. Yalnızca birkaçı dürüsttü ve Allah'ı izledi. Kralların günahları halkı hızla yozlaştırdı ve önderlerinin karakteri ulusu kirletti.

Süleyman öldüğünde oğlu Rehavam kral oldu. Neredeyse hemen devletin önde gelenlerinin tavsiyesini reddetti ve basiretsiz önderliği yüzünden İsrail ikiye bölündü. Süleyman'ın eski düşmanlarından Yarovam adlı biri halk tarafından İsrail'in kuzey bölgesinin kralı olarak atandı. Burası "İsrail" olarak bilindi. İsrail'in güney kısmına ise "Yahuda" adı verildi.

Her iki kral da kendi bölgelerinde tam yetkili olmalarına rağmen, halkın odak noktası Yeruşalim'di çünkü Süleyman'ın tapınağı oradaydı. Orası ibadet merkezi olduğundan, Kral Yarovam tebaasının (kuzey halkının) Yeruşalim'e seyahat etmeleri halinde anlaşmazlık durumlarında Yahuda krallığının yanında yer alacaklarından korktu. Böylece Kral Yarovam halkın ibadet etmesi için iki altın buzağı dikerek sahte bir ibadet sistemi kurdu. Bu Mısır'dan Çıkış bölümünde işlediğimiz derse benzer geliyor mu? Evet, tıpkı Musa Sina Dağı'ndayken Harun'un yaptığı altın put gibi.

Öyküyü 1. Krallar 12. bölüm, 28–30 ayetlerinde okuyalım:

28 Kral, danışmanlarına danıştıktan sonra, iki altın buzağı yaptırıp halkına, "Tapınmak için artık Yeruşalim'e gitmenize gerek yok" dedi, "Ey İsrail halkı, işte sizi Mısır'dan çıkaran ilahlarınız!" 29 Altın buzağılardan birini Beytel, ötekini Dan Kenti'ne yerleştirdi. 30 Bu günahtı. Böylece halk buzağıya tapmak için Dan'a kadar gitmeye başladı.

Putlara tapınmalarının Allah'ı çok kızdırdığını söylemeye gerek yok. Bu nedenle O kralı azarlamak ve haddini bildirmek üzere bir peygamber gönderdi. Kutsal Kitap'ta bize peygamberin adı dahi söylenmiyor. Fakat bu Allah adamı yürekli bir iş yaptı. Kral Yarovam'ın ibadet etmekte olduğu putun altından sunağı önünde cesaretle durarak, Allah'ın krala ve putuna karşı olduğunu söyledi. Bunu 1. Krallar 13. bölüm, 1. ve 2. ayetlerde okuyalım:

> *1 Yarovam buhur yakmak için sunağın yanında dururken, bir Tanrı adamı RAB'bin buyruğu üzerine Yahuda'dan Beytel'e geldi. 2 RAB'bin buyruğu uyarınca sunağa karşı… seslendi.*

Tabii ki hiçbir yalancı birisinin kendi yalanını ortaya çıkardığını duymak istemez! Bu onu utandırır ve küçük düşürür. Tabii ki bir put da gözleri ve bedeni olan bir yalandan başka bir şey değildir. Şüphesiz Kral bunu biliyordu, fakat kendi yalanına inanmak istiyordu. Kral Yarovam'ın ne karşılık verdiğini 1. Krallar 13. bölüm, 4. ve 5. ayetlerde görelim:

> *4 Kral Yarovam, Tanrı adamının Beytel'de sunağa karşı söylediklerini duyunca, elini ona doğru uzatarak, "Yakalayın onu!" diye buyruk verdi. Ancak Tanrı adamına uzattığı eli felç oldu ve düzelmedi. 5 Tanrı adamının RAB'bin buyruğuyla gösterdiği belirti uyarınca, sunak parçalandı, üstündeki küller çevreye savruldu.*

Sunağı parçalayanın deprem mi, yoksa bir meleğin eli mi olduğunu bilmiyoruz, fakat sunağın parçalara ayrıldığını kesinlikle biliyoruz. Allah bu genç peygamberle birlikteydi! O Allah adına konuşmuştu ve Allah derhal kendi gücünü göstermişti. Kral Yarovam'ın sakat bir elle altından ineğin önünde kalakaldığında ne kadar korktuğunu tahmin edebiliyor musunuz? Kutsal Kitap'a göre, o kadar korktu ki, hemen peygamberden kendisi için aracılık etmesini istedi. 6. ayeti okuyarak devam edelim:

6 O zaman Kral Yarovam, Tanrı adamına, "Lütfen benim için dua et, Tanrın RAB'be yalvar ki, elim eski halini alsın" dedi. Tanrı adamı RAB'be yalvarınca kralın eli iyileşip eski halini aldı.

Evet, kulluk ettiğimiz merhametli Allah, isyankâr kralın elini iyileştirdi. Bu olaydan Allah'ın bağışlayıcılığının derhal olduğunu ve O'nun başkaları için ettiğimiz duaları, her ne kadar bunu hak etmeseler de, işittiğini öğreniyoruz. Bundan sonra neler olduğunu 7. ayette görelim:

7 Kral, Tanrı adamına, "Benimle eve kadar gel de bir şeyler ye» dedi, «Sana bir armağan vereceğim."

Peki sizce Kral Yarovam peygamberi neden yemek yemeye davet etti? Daha iyi bir kral olmak için tavsiye mi almak istiyordu? Ya da, Kutsal Yazı'nın dediği gibi, yalnızca elini iyileştirdiği için peygamberi ödüllendirmek istiyordu! 8–10 ayetlerini okuyarak peygamberin bu daveti kabul edip etmediğini görelim:

8 Tanrı adamı, "Varlığının yarısını bile versen, seninle gelmem" diye karşılık verdi, "Burada ne yer, ne de içerim. 9 Çünkü RAB bana, 'Orada hiçbir şey yiyip içme ve gittiğin yoldan dönme' diye buyruk verdi." 10 Böylece Tanrı adamı, Beytel'e gelmiş olduğu yoldan değil, başka bir yoldan gitti.

Genç "Allah adamı" iyi yapmıştı, çünkü Kral'dan ödül almak yerine Allah'ın sözüne itaat etmeyi seçmişti. Kralın teklifini geri çevirmek hayatına mal olabilirdi, fakat o doğru yolu seçmişti. Fakat tuhaf bir şekilde peygamberin öyküsü buradan itibaren beklenmedik bir değişikliğe uğruyor. 1. Krallar 13. bölüm, 11–17 ayetlerinden okumaya devam edebiliriz:

11 O sıralarda Beytel'de yaşayan yaşlı bir peygamber vardı. Çocukları gelip o gün Tanrı adamının Beytel'de yaptıklarını ve krala söylediklerini babalarına anlattılar. 12 Yaşlı baba, "Tanrı adamı hangi yoldan gitti?" diye sordu. Çocuklar Yahuda'dan gelen Tanrı adamının hangi yoldan gittiğini ona gösterdiler. 13 Bunun üzerine yaşlı baba, "Eşeğimi hazırlayın" dedi. Çocuklar

eşeğe palan vurunca, binip 14 Tanrı adamının ardına düştü. Onun bir yabanıl fıstık ağacının altında oturduğunu görünce, "Yahuda'dan gelen Tanrı adamı sen misin?" diye sordu. Adam, "Evet, benim" diye karşılık verdi. 15 Yaşlı peygamber, "Gel benimle eve gidelim, bir şeyler ye" dedi. 16 Tanrı adamı şöyle karşılık verdi: "Yolumdan dönüp seninle gelemem. Burada ne yer, ne de içerim. 17 Çünkü RAB bana, 'Orada hiçbir şey yiyip içme ve gittiğin yoldan dönme' diye buyruk verdi."

Anlaşılan "Allah adamı" Allah'ın emirlerini açıkça anlamıştı. Allah ona ne yapması gerektiğini söylemişti, o da O'na itaat etmeye kararlıydı. **Aynı şekilde biz de Allah'ın yapmamızı istediği şeyi açıkça anlamalı ve itaat etmeye istekli olmalıyız.** Şüpheye düşecek olursak, tek yapmamız gereken Kutsal Kitap'a, özellikle de 10 emre bakmak. Adem ile Havva Aden Bahçesi'nde Allah'a itaat etselerdi dünya ne kadar farklı olurdu!

Hikâye işte burada tuhaflaşıyor. Anlaşılan yaşlı peygamber Allah'ın genç peygambere verdiği emirlere saygı göstermemiş. Belki yaşlı adamın konukseverlik kültürü onu daha fazla ısrar etmeye zorlamıştır. Onu iten şeyin ne olduğunu bilmiyoruz, fakat ne olduğunu 18. ve 19. ayetlerde görebiliriz:

18 Bunun üzerine yaşlı peygamber, "Ben de senin gibi peygamberim" dedi, "RAB'bin buyruğu üzerine bir melek bana, 'Onu evine götür ve yiyip içmesini sağla' dedi." Ne var ki yalan söyleyerek Tanrı adamını kandırdı. 19 Böylece Tanrı adamı onunla birlikte geri döndü ve evinde yiyip içmeye başladı.

Bu da nedir? Yaşlı peygamber genç peygamberi ağırlamayı o kadar istiyordu ki, ona yalan söyledi! Belki de yaşlı adam Allah'ın kendisini kudretle kullandığı zamanları hatırlamıştır. Belki geçmişte melekler kendisini ziyaret etmişti ve o da "Rab'den bir söz" almış olmayı diledi. Allah'ın kendisini bu kez kullanmadığı gerçeğini kabul etmek yerine, kendisini ön plana çıkarmak için yalan söyledi.

Okuduğumuza göre, planı işe yaradı. Genç peygamber yaşlı peygamberle birlikte gitmeye karar verdi. Genç peygamberin yalandan gerçekten ikna olup olmadığını bilmiyoruz. Belki gerçekten de ihtiyar peygamberin gerçeği söylediğini düşünmüştür. Fakat genç peygamberin yalana inanmak istemiş olması daha muhtemel görünüyor. Belki o kadar açtı ki, yiyecek arzusu Rabb'in emrine itaat etme arzusuna galip gelmiştir. Belki arkadaşlık ya da dinlenmek istiyordu. "Allah adamı"nı ihtiyar peygambere katılmaya iten güdü ne olursa olsun, Allah'ın iradesine aykırıydı ve çok ciddi bir sonuca neden oldu. Her yalanın bir sonucu vardır ve ne zaman bir yanlışlığı izlesek kendimizi tehlikeli bir duruma koyarız.

İki peygamber sofrada oturmuş yemek yerlerken, Allah'ın Ruhu birdenbire yalan söyleyen yaşlı peygamberin üzerine geldi ve genç peygamberi itaatsizlik ettiği için azarladı. Bunu 1. Krallar 13. bölüm, 20–24 ayetlerinde okuyalım:

> *20 Sofrada otururlarken, RAB, Tanrı adamını yolundan döndüren peygambere seslendi. 21 O da Yahuda'dan gelen Tanrı adamına şöyle dedi: "RAB diyor ki, 'Madem RAB'bin sözünü dinlemedin, Tanrın RAB'bin sana verdiği buyruğa uymayıp 22 yolundan döndün; sana yiyip içme dediği yerde yiyip içtin, cesedin atalarının mezarlığına gömülmeyecek.'" 23 Tanrı adamı yiyip içtikten sonra yaşlı peygamber onun için eşeği hazırladı. 24 Tanrı adamı giderken yolda bir aslanla karşılaştı. Aslan onu oracıkta öldürdü. Eşekle aslan yere serilen cesedin yanında duruyordu.*

Bu yaşlı peygamberin yalanının başka bir adamın ölümüne neden olması ne kadar üzücü. Daha önceki derslerimizde peygamberlerin erkek ve kadın insanlar olduklarını ve ayartıya tabi olduklarını görmüştük. Allah'a itaatleri aracılığıyla Allah tarafından bereketlenirler. Ancak tıpkı diğer insanlar gibi, örneğin Adem gibi, onlar da itaatsizlik nedeniyle cezalandırılabilirler.

Bu öyküde, bir adamın günahının başka bir kişinin itaatsizliğini mazur göstermediğini görüyoruz. Kavga eden çocuklar çoğunlukla anne–babalarına şöyle derler:

"Ama önce o bana vurdu."

Mazeret değildir. Hile yapan bir adam şöyle diyecektir:

"Ama herkes bunu yapıyor."

Fark etmez. İnsanlar yalanlarına ve itaatsizliklerine mazeret bulmaya bayılırlar. Fakat ne kadar uğraşırsanız uğraşın, mazeretler Allah'ın emirlerini değiştiremez ve yalan olduğunu bildiğiniz bir şeye inanmanız hiçbir zaman Allah'ın acımasını sağlamaz.

Bu öyküyü 25–31 ayetlerinde yer alan ilginç sonucunu okuyarak bitirelim:

25 Yoldan geçenler yerde yatan cesetle yanında duran aslanı gördüler. Gidip yaşlı peygamberin yaşadığı kentte gördüklerini anlattılar. 26 Tanrı adamını yolundan döndüren yaşlı peygamber olanları duyunca, şöyle dedi: "RAB'bin sözünü dinlemeyen Tanrı adamı budur. Bu yüzden RAB, sözü uyarınca, onun üzerine bir aslan gönderdi. Aslan onu parçalayıp öldürdü." 27–28 Peygamber, çocuklarına, "Eşeği hazırlayın!" dedi. Çocukların hazırladığı eşeğe binip gitti. Eşekle aslanı yerde yatan Tanrı adamının cesedi başında buldu. Ancak aslan cesedi yemediği gibi eşeğe de dokunmamıştı. 29 Yaşlı peygamber Tanrı adamının cesedini eşeğin sırtına attı ve ona ağıt yakıp gömmek için kendi kentine götürdü. 30 Cesedi kendi mezarına gömdü. "Ah kardeşim!" diyerek ardından ağıt yaktılar. 31 Tanrı adamını gömdükten sonra, yaşlı peygamber çocuklarına şöyle dedi: "Ben ölünce beni bu Tanrı adamının yanına gömün, kemiklerimi de onun kemiklerinin yanına koyun."

Anlaşılan yaşlı peygamber şimdi yalanının sonucunu görmüştü ve vicdan azabı çekiyordu. Bu genç adama karşı işlediği günahtan kim bilir ne kadar pişman olmuştur. Genç peygamberin hayatını

kurtarabilmiş olmayı kim bilir ne kadar istemiştir. Anlaşılan genç peygambere şöyle söylemeyi çok arzulamıştır:

"Yalan söyledim, çok üzgünüm."

Fakat özürler için çok geçti! Şansımız var ki, Allah'tan bağışlanma dilemek için hiçbir zaman çok geç değil. Günah, tövbe ettiğimiz zaman dahi Allah'ın geri almadığı birtakım sonuçlar getirir. Yalanından keder duyarak, şöyle dedi:

"Kemiklerimi bu adamın kemiklerinin yanına koyun."

Belki de dirilişte işleri yoluna koymayı tasarlıyordur. Hayata geri döndüklerinde, günahını itiraf etmeye ve kendisini kucaklamaya hazır olarak o genç Allah adamının yanında duracak. Sizce bu mantığı yürütmüş olabilir mi?

Kutsal Kitap yaşlı peygamberin yalanından ötürü, hayatı boyunca hissettiği keder haricinde, aldığı cezayı açıklamıyor. Fakat Allah'ın yalanla ilgili hesapları yargıda çözeceğini biliyoruz, her ne kadar bu hayatta insanların "yanına kâr kalıyor" gibi görünse de. Kutsal Yazılar'ın tutarlı mesajı, Allah'ın günahla kesinlikle, tıpkı genç peygamberle ilgilendiği gibi sadakatle ilgileneceğidir. **Bu nedenle günahlarımızı halen hayattayken itiraf etmemiz gerekiyor, çünkü dirilişte buna fırsat olmayacak.**

Bu çok ciddi bir öykü ve hepimizi derin bir kişisel düşünceye yönlendirmeli. Kendimize şöyle sormalıyız,

"Ne yalanlar söylüyorum ve bunlar başkalarını nasıl etkiliyor ya da yanlış yönlendiriyor?"

Yaşlı peygamber kendi zevki ve çıkarı için yalan söyledi. O genç peygamberi sofrasında görmek istiyordu! Kaç kez gerçeği çarpıtarak arzu ettiğiniz olayların meydana gelmesini sağlamaya çalıştınız? Yoksa siz de Allah'ın açık sözüne aykırı olmasına rağmen yalana inanmak isteyen genç adam gibi misiniz?

Gerçeği yaşamak ve dürüst olmak çok daha iyidir. Tarihten ilgi çekici bir öykü bize dürüstlüğün önemini hatırlatıyor.

Büyük Antarktika kâşifi Ernest Shackleton'a bir keresinde Arktik bölgesindeki buz sahalarında yaşadığı en korkunç deneyim sorulmuştu. Pek çok soğuk ve dehşet verici deneyim paylaşılabilirdi. Fakat o en kötüsünün acil durum kulübesinde geçirdiği bir gece olduğunu söyledi. Tehlikeli bir durumdaydılar ve hepsi ölebileceklerini biliyorlardı. Son bisküvi paylarını verdikten sonra, diğer adamlardan biraz uzakta yattı. Kısa bir süre sonra, tüm adamlar uyumuş gibi gözüküyordu.

Bundan sonra Shackleton adamlardan birinin bir yandan diğer yana dönerek durumu yokladığını görmüştü. Anlaşılan adam herkesin uyuduğuna kanaat getirmişti. Kâşif, karanlıkta adamın silüetinin yanındaki adama uzandığını ve onun bisküvi paketini kendisine doğru çektiğini görmüştü. Shackleton, kendisine sonsuzluk kadar uzun gelen bir tereddütte kaldığını söyledi. Kendi hayatını bu adamın ellerine teslim edemezdi. Bu adam bu kadar korkunç şartlar altında bir hırsızın karakterine mi sahipti? Gerçekten başka bir adamın son bisküvisini çalacak mıydı?

Shackleton bundan sonra ne olacağını görmek için gözlerini zorlamış ve şaşkınlık içinde aynı adamın kendi kutusunu açtığını, tek bisküvisini çıkardığını ve yoldaşının paketine koyduğunu görmüştü. Sonra paketi yavaşça uyuyan adamın yanına koymuştu. Gizli bir iyilik eylemi. Shackleton şöyle dedi:

> "O adamın adını size söyleyemem. O eylemin kendisiyle Allah arasında bir sır olduğunu hissettim."

Her gün yalan söyleyen insanlarla, yalan söyleyen televizyon programlarıyla ve yalan söyleyen gazetelerle birlikte yaşıyor, birlikte çalışıyoruz. Bunlardan bıkmak çok kolay. Daha da kötüsü, yalana kapılmak, bunu normal olarak kabul etmek ve bundan gerçekten zevk duymak çok kolay. Fakat dürüst bir şekilde yaşamak da o kadar kolay. Kendinizi doğru bir şekilde yaşamaya, doğruyu

söylemeye ve doğruya inanmaya adayın; bu başka birini kurtarmak için son bisküvinizi vermek anlamına gelse bile. Bilge bir adam şöyle dedi:

"Gerçek sizi özgür kılacak."

TARTIŞMA SORULARI

1. Sizce yaşlı peygamberi bir meleğin kendisini ziyaret etmesiyle ilgili hikâyeyi uydurmaya iten neydi?

2. Söylemekte olduğumuz bir yalanı düzeltmenin en iyi yolu nedir?

3. İnsanların inanmaktan zevk duydukları bazı yalanları düşünebiliyor musunuz?

4. Kendiniz her zaman gerçeği söylemeye kararlı mısınız?

5. Şu sözü tartışın: "Bir yalanı yüceltebilirsiniz, bir yalanı yasal hale getirebilirsiniz, bir yalanı silahlarla donatabilirsiniz, bir yalanı dinsel şekillerle ve korkunç cezalarla kutsallaştırabilirsiniz, fakat tüm bunlara rağmen yalan yine sadece yalandır. Diğer her yalan gibi bir ülkeyi çürütür ve bir halkı yozlaştırır, ve zamanla Allah'ın gerçeğinin beyaz ışığı içinden geçerek parlar, işte o zaman yalan olduğu ortaya çıkar."

5 ÖLÜMDEN GERİ DÖNMEK

Bir peygamber senin için ne yapabilir?

Bir kişinin gerçek peygamber olup olmadığını nasıl anlarsınız? Tarih boyunca peygamber olduğunu iddia eden pek çok kişi olmuştur. Nostradamus bir peygamber ya da kâhin olarak ün yapmıştır, gerçi kendisi hiçbir zaman öyle olduğunu iddia etmemiştir. Gelecekteki olayların meydana gelme ihtimalini tahmin etmeye çalışmak için, geçmişteki olayların gezegen dizilimlerinden faydalandığını söyledi. Bazı araştırmalar Nostradamus'un, çoğunlukla Kutsal Kitap dahil olmak üzere pek çok kaynaktan son zamana dair peygamberlik sözlerini başka ifadelerle aktardığını ve bunların kendisine aitmiş gibi kabul gördüğünü ortaya koyuyor. En yaygın tahminleri farklı dillerin karışımı, kelime oyunları ve başka bir kaynaktan alınan bir metne şimdiki veya gelecek zaman bağlamında farklı bir anlam verildiği bir yazım tekniği kullanılarak yazılmıştır. O bu sözde tahminler için tarih vermemiş ve bunlar çoğunlukla o kadar belirsiz ki birden fazla olaya uyarlanabilir. Bu da popülerliğini bir ölçüde açıklayabilir. Yine de Nostradamus popüler olmaya devam ediyor ve kitabı "Kehânetler" halen basılıyor.

Nostradamus'tan daha az ünlü, halkın dikkatini çekmiş ve daha sonra ilgiyi kaybetmiş olan daha pek çok kişi olmuştur. Bu insanların peygamber olduğunu iddia eden pek çoğu büyük bir kalabalık toplar. Bazıları geleceğe dair kehânetlerini yazarlar. Diğerleri yalnızca para ve ilgi toplama amacında gibidirler.

Bir kişinin gerçek peygamber olup olmadığını nasıl değerlendirebiliriz? Değerlendirme için bazı kriterlere ihtiyacımız var. Bir doktor arayışında olan Orhan'ın öyküsüyle başlayabiliriz. Şeker hastalığı her iki gözünün de neredeyse kör olmasına yol açmıştı. Bu nedenle yardım almak için hastaneye gitti.

> Orhan "Doktor, gözlerimin yeniden görmesi için ne yapılabilir?" diye sordu.
>
> "Sanırım özel muayenehaneme gelmeniz gerekecek. Bugün hastanede işimi bitirdikten sonra oraya gideceğim. Tam bir değerlendirme yaparak neye ihtiyacınız olduğunu söyleyebilirim."

Böylece Orhan doktorun muayenehanesine gitti ve muayene için 250 lira verdi. Muayeneden sonra doktor şöyle dedi:

> "Sanırım ameliyat olmanız gerekecek. Fakat ben o tür ameliyatları yapmıyorum, bu yüzden başka birine gitmeniz gerekecek."

Orhan kendini kazıklanmış hissetti. Kendi kendine şöyle dedi:

> "Bunu bana hastanede, kendi özel muayenehanesinde muayene etmeden önce de söyleyebilirdi. Sadece beni kandırıp paramı aldı."

Orhan nitelikli bir cerrah bulabilmek için başka bir hastaneye gitti. Orada birkaç doktor buldu, fakat hiçbiri bu ameliyatı yapamıyordu. Doktorlar göz küresine kan getiren damarlar üzerinde çalışmak için gereken özel eğitime ve tekniklere sahip değildiler. Bundan sonra Orhan bir eğitim ve araştırma hastanesine giderek göz ameliyatı profesörü buldu. Orhan'a şöyle dedi:

> "Göz ameliyatında ileri derecede eğitimim var. Fakat sizin ihtiyacınız olan ameliyat çok hususi. Türkiye'de o eğitime ve deneyime sahip yalnızca bir kişi var. O da İstanbul'da bir hastanede."

Böylece Orhan toparlanarak o doktoru bulmak üzere İstanbul'a gitti. Orhan İstanbul'daki hastaneye gittiğinde, tavsiye edilen doktor kendisini muayene etti.

> Doktor "Buraya gelmekle iyi ettiniz" dedi. "Bu son derece zor ve çok pahalı bir ameliyat olacak. Bana gelmeniz gerektiğini nereden biliyordunuz? Bu ülkede bu ameliyatı yapabilecek olan tek kişiyim."

Orhan doktora şöyle dedi:

> "Doğru niteliklere sahip doktoru bulabilmek için oradan oraya, o hastaneden bu hastaneye, o doktordan bu doktora gezdim. Pek çok doktor buldum, fakat her doktorun bu tür ameliyatı yapamadığını öğrendim."

Orhan haklıydı, tüm göz doktorları aynı değildir, tümü özel ameliyatları da yapamaz. Bu bizi bir soru sormaya yönlendiriyor. Her peygamber aynı niteliklere sahip midir, ya da aynı işi yapabilir mi?

Kutsal Kitap'a göre, bir peygamber halkın önünde Allah'ı temsil eden kişidir. Allah Kendi iradesini peygambere iletir, o da bu bilgiyi insanlara bildirir. Bu bir uyarı ya da bir şeyin yapılması için emir olabilir. Belirli durumlarda ne yapılacağına ilişkin genel öğreti olabilir. Hatta gelecekteki olayların önceden bildirimi de olabilir.

Kimi zaman Allah tarafından peygamberlerin mucize göstermelerine izin verilir. Ancak Allah'ın İsrailliler'e peygamberler hakkında kesin uyarılar verdiğini unutmayın. Mucizeler, belirtiler, harikalar gösterseler de tüm peygamberler Allah'ın peygamberleri değildir. Yasanın Tekrarı 13. bölüm, 1–5 ayetlerine bakalım:

> *1 "Aranızdan bir peygamber ya da düş gören biri çıkarsa, bir belirtiyi ya da şaşılası bir olayı önceden bildirirse, 2 'Bilmediğiniz başka ilahlara yönelip tapınalım' derse, söz ettiği belirti, şaşılası olay gerçekleşse bile, 3 o peygamberi ya da düş göreni dinlememelisiniz. Tanrınız RAB kendisini bütün yüreğinizle, bütün*

canınızla sevip sevmediğinizi anlamak için sizi sınamaktadır. 4 Tanrınız RAB'bin ardınca yürüyün, O'ndan korkun. Buyruklarına uyun, O'nun sözüne kulak verin. O'na kulluk edin, O'na bağlı kalın. 5 O peygamber ya da düş gören öldürülecek. O, sizi Mısır'dan çıkaran, köle olduğunuz ülkeden kurtaran Tanrınız RAB'be karşı gelmeye kışkırttı. Tanrınız RAB'bin yürümenizi buyurduğu yoldan sizi saptırmaya çalıştı. Aranızdaki kötülüğü ortadan kaldırmalısınız."

Allah'ın kötülükle ciddiyetle ilgilendiğini görüyoruz. Allah'ın yalancıların ve aldatıcıların dahi mucize gösterme güçleri olabilir dediğini fark ettiniz mi? Doğaüstü olan her şeyin Allah'tan olduğuna inanmayın! Firavunun büyücülerinin de değneklerini yılana çevirerek mucizeler gösterdiklerini hatırlıyor musunuz? Onların gücünün Allah'tan gelmediğini biliyoruz, öyleyse Allah'ın düşmanından gelmiş olmalı. Şeytan'ın inanılmaz gücünün olduğunu ve istediği zaman bu gücü aracılarına verebileceğini unutmayın. Belirti ya da harika gerçekleşebilir. Bu durumda mucizeyle aldatılırsanız, Allah'ın özellikle yasakladığı kötülüğü işlemeye yönlendirilebilirsiniz. Bunu yapmayın! Allah'ın özel olarak emrettiği şeyi her zaman izleyin ve mucizeleri inancınız için tek ölçüt haline getirmeyin.

Bir peygamberin bazen gelecek hakkında öngörülerde bulunabileceğini söyledik. Bir peygamberin gerçek olup olmadığını anlamanın bir yolu, öngörülerinin gerçekleşip gerçekleşmediklerini görmektir. Kutsal Kitap'ın Yasanın Tekrarı 18. bölüm, 22. ayette ne dediğini görelim:

22 "Eğer bir peygamber RAB'bin adına konuşur, ama konuştuğu söz yerine gelmez ya da gerçekleşmezse, o söz RAB'den değildir. Peygamber saygısızca konuşmuştur. Ondan korkmayın."

Bir kimse peygamber olduğunu söylüyor ve öngördüğü olaylar gerçekleşmiyorsa, onun Allah'tan olmadığını biliriz. Tüm peygamberler gelecek hakkında öngörülerde bulunur mu? Hayır. Daha önce bir peygamberin Allah'tan halka bir mesaj ileten kişi olduğunu

öğrenmiştik. O mesaj gelecekteki olaylara ilişkin bir öngörüyü içerebilir ya da içermeyebilir.

Musa bir keresinde İsrailliler'e kendisine benzer başka bir peygamber çıkacağını söylemişti. Yasanın Tekrarı 18. bölüm, 18–19 ayetlerine bakalım:

> *18 "Onlara kardeşleri arasından senin gibi bir peygamber çıkaracağım. Sözlerimi onun ağzından işiteceksiniz. Kendisine buyurduklarımın tümünü onlara bildirecek. 19 Adıma konuşan peygamberin ilettiği sözleri dinlemeyeni Ben cezalandıracağım."*

Gelecekteki peygamber Musa'nın hangi özelliklerine sahip olacaktı? Gelecekteki peygamber Musa gibi İbraniler arasından olacaktı, başka bir ırktan olmayacaktı. Musa kesinlikle bir önderdi. Allah'tan talimatlar alıp halka öğretiyordu. Onları kölelikten kurtardığında ve Vaat Edilen Ülke'ye doğru götürdüğünde mucizeler gösterdi. Ayrıca halkın arasında anlaşmazlıklar olduğu zaman doğruyu ve yanlışı ayıran bir hakim görevi de gördü. Öyleyse Musa, şu niteliklere sahip bir peygamberin gelecek olduğunu söyledi: **İbrani, önder, öğretmen, hakim ve mucize gösteren.**

Her peygamber mucize göstermez, ama bazıları gösterir. Bugün Eski Antlaşma'daki en büyük peygamberlerden birini ve mucizelerin onun Allah için yaptığı işin nasıl bir parçası olduğunu göreceğiz. Bu peygamberin adı İlyas'tı. 1. Krallar 17. bölüm, 1. ayeti okuyarak başlayalım:

> *1 Gilat'ın Tişbe Kenti'nden olan İlyas, Ahav'a şöyle dedi: "Hizmet ettiğim İsrail'in Tanrısı yaşayan RAB'bin adıyla derim ki, ben söylemedikçe önümüzdeki yıllarda ne yağmur yağacak, ne de çiy düşecek."*

İsrail ulusunun Süleyman'ın oğlu Rehavam zamanında bölündüğünü hatırlarsınız. Yarovam oymaklardan onunu aldı ve kuzey İsrail krallığını kurdu, güney Yahuda krallığı ise iki oymaktan meydana geliyordu. Ahav, İlyas peygamberin zamanında kuzey İsrail krallığının kralıydı. İsrail tarihinin en kötü krallarından biriydi ve

halkı sapkınlığa ve putlara ibadete yönlendirmişti. Ceza olarak, Allah İlyas'a yağmuru yağdırmayacağını söyledi ve ondan bunu duyurmasını istedi. Kuraklık, ulusun itaatsizlik etmesi halinde Allah'ın üzerlerine geleceğini söylediği lânetlerden biriydi.[6] Bu bize kuraklığın meydana gelmesinin Allah'ın önceden belirlenmiş kaderiyle olmadığını bildiriyor. Halk Rabb'e itaat etmiş olsaydı kuraklık olmayacaktı. Seçim kendilerinindi.

Ayrıca peygamberlik sözünün ne kadar kesin olduğuna da dikkat edin. Nostradamus'un kehânetleri gibi bin farklı şekilde yorumlanabilecek, belirsiz sözlerle söylenmiş şifreli bir ifade değildi. Bu, tarihte doğrulanabilecek bir peygamberlik sözüydü. Peygamberin mesajı ya gerçekleşecekti, ya da gerçekleşmeyecekti. Burada bir varsayım ve yorumlama alanı yoktu. Sonraki derslerimizde, sahte peygamberlik sözleri ile gerçek olanlar arasında büyük çaplı ve net bir ayrım ortaya koyan Allah'ın kesin peygamberlik sözlerinin başka örneklerini göreceğiz.

Öykümüze tekrar 1. Krallar 17. bölüm, 2–7 ayetlerinden devam edelim:

> *2 O zaman RAB, İlyas'a şöyle seslendi: 3 "Buradan ayrıl, doğuya git. Şeria Irmağı'nın doğusundaki Kerit Vadisi›nde gizlen. 4 Dereden su içeceksin ve buyruk verdiğim kargaların getirdiklerini yiyeceksin." 5 RAB'bin söylediklerini yapan İlyas, gidip Şeria Irmağı'nın doğusundaki Kerit Vadisi'ne yerleşti. 6 Dereden su içiyor, kargaların sabah akşam getirdiği et ve ekmekle besleniyordu. 7 Ancak ülkede yağmur yağmadığı için bir süre sonra dere kurudu.*

Allah'ın peygamberi kendisinin ilan etmesinin emredildiği kuraklık sırasında yaşamasını sağlamak için mucize gösterdiğini görmek ilginç! Allah, kendisinin gerçek izleyicilerini kuraklığın etkilerinden tamamen korumadı, fakat onları kuraklık sırasında geçindirdi. Bu bizim için önemli bir ders. Allah bizi kötülük nedeniyle ulusun

6 Bkz. Yasanın Tekrarı 28:23, 24.

üzerine gelen her sıkıntıdan korumayacaktır. Fakat Allah, kendisine sadık kalırsak bizi geçindirecektir. İlyas krallar gibi yemedi, fakat ihtiyaçları karşılandı. Öykü, 1. Krallar 17. bölüm, 8–16 ayetlerinde devam ediyor:

> *8 O zaman RAB, İlyas'a, 9 "Şimdi kalk git, Sayda yakınlarındaki Sarefat Kenti'ne yerleş" dedi, "Orada sana yiyecek sağlaması için dul bir kadına buyruk verdim." 10 Sarefat'a giden İlyas kentin kapısına varınca, orada dul bir kadının odun topladığını gördü. Kadına: "Bana içmek için biraz su verebilir misin?" dedi. 11 Kadın su getirmeye giderken İlyas yine seslendi: "Lütfen bir parça da ekmek getir." 12 Kadın, "Senin Tanrın yaşayan RAB'bin adıyla ant içerim, hiç ekmeğim yok" diye karşılık verdi, "Yalnız küpte bir avuç un, çömleğin dibinde de azıcık yağ var. Görüyorsun, bir iki parça odun topluyorum. Götürüp oğlumla kendim için bir şeyler hazırlayacağım. Belki de son yemeğimiz olacak, ölüp gideceğiz." 13 İlyas kadına, "Korkma, git yiyeceğini hazırla" dedi, "Yalnız önce bana küçük bir pide yapıp getir. Sonra oğlunla kendin için yaparsın. 14 İsrail'in Tanrısı RAB diyor ki, 'Toprağa yağmur düşünceye dek küpten un, çömlekten yağ eksilmeyecek.'" 15 Kadın gidip İlyas'ın söylediklerini yaptı. Hep birlikte günlerce yiyip içtiler. 16 RAB'bin İlyas aracılığıyla söylediği söz uyarınca, küpten un, çömlekten yağ eksilmedi.*

Burada durarak bu kadının imanını düşünmeliyiz. Kadın oğluyla birlikte ölümün kıyısındaydı. Son yemeklerini yemek üzereydiler! Ve buna rağmen bu dul kadının imanı o kadar güçlüydü ki, kalan son lokma yiyeceğini İlyas'ı doyurmak için vererek kendi hayatını feda etmeye hazırdı. Emin olunuz, Allah bu türden fedakârlığı ve imanı ödüllendirir. Kadının nazik davranışına karşılık olarak, Allah onları besleme mucizesiyle bereketledi. İlyas, kadın ve kadının oğlu baklava yemiyorlardı. Fakat yine de bir şeyler yiyorlardı!

Allah'ın her gün yaşamımızı sürdürmek için gösterdiği mucizeleri hak sayıyor olmamız mümkün mü? Pazara giderek kahvaltı için domates, salatalık ve marul almak normal, sıradan bir iş gibi görünüyor. Peki Allah'ın her gün milyarlarca insanı besleyecek

yiyeceği sağlayarak gösterdiği mucizeyi hiç durup düşündünüz mü? Bir salatalığı kesip simetrisine bir bakın. Onu oluşturmak üzere birer birer büyüyen milyonlarca hücreyi düşünün. Sonra da tümünü meydana getiren milyonlarca atomu düşünün. Kim bir salatalık yapabilir? Yalnızca Allah yapabilir! Çok büyük bir şeymiş gibi görünmeyebilir, fakat bu bir mucize! Bu hikâyenin işaret ettiği gibi, günışığı ve yağmur da Allah'ın mucizeleridir. Onlar olmadan hiçbir şey yetişmez. Ve Allah'ın sözü olmadan hiç yağmur düşmez. 1. Krallar 17. bölüm, 17–24 ayetlerinden okumaya devam edelim:

> *17 Bir süre sonra ev sahibi dul kadının oğlu gittikçe ağırlaşan kötü bir hastalığa yakalandı, sonunda öldü. 18 Kadın İlyas'a, "Ey Tanrı adamı, alıp veremediğimiz nedir?" dedi, "Günahlarımı Tanrı'ya anımsatıp oğlumun ölümüne neden olmak için mi buraya geldin?" 19 İlyas, "Oğlunu bana ver" diyerek çocuğu kadının kucağından aldı, kaldığı yukarı odaya çıkardı ve yatağına yatırdı. 20 Sonra RAB'be şöyle yalvardı: "Ya RAB Tanrım, neden yanında kaldığım dul kadının oğlunu öldürerek ona bu kötülüğü yaptın?" 21 İlyas üç kez çocuğun üzerine kapanıp RAB'be şöyle dua etti: "Ya RAB Tanrım, bu çocuğa yeniden can ver." 22 RAB İlyas'ın yalvarışını duydu. Çocuk dirilip yeniden yaşama döndü. 23 İlyas çocuğu yukarı odadan indirip annesine verirken, "İşte oğlun yaşıyor!" dedi. 24 Bunun üzerine kadın, "Şimdi anladım ki, sen Tanrı adamısın ve söylediğin söz gerçekten RAB'bin sözüdür" dedi.*

Kadının yaşadığı tüm şeylerden sonra, imanının sağlam kalacağını düşünürdünüz. Ancak ölüm söz konusu olduğunda aklın karışması ve insanın kendini kaybetmesi kolaydır. Kadının başlangıçtan beri imanı olduğunu biliyoruz, zira İlyas'ın kendisine yiyecek verme emrine itaat etmişti. Ayrıca unun ve yağın tükenmemesi mucizesine tanıklık etmişti. Bu yüzden, oğlu öldükten sonra imanı zayıflamış olsa da, mucize ile tekrar güçlendiğini de görüyoruz. Ancak mucizeler her zaman imanı güçlendirmez.

Mısırlılar Allah'ın bizzat yaptığı ve Musa aracılığıyla yaptığı mucizeleri görmüşlerdi. Fakat bu onları imanlılar yapmadı. Gerçeği

yine de reddettiler. Mucizeler imanı teşvik edebilir ve bunlar imanlı olmaktan dolayı alınan bereketler olabilirler. Ayrıca insanların kimin gerçek bir peygamber olduğunu anlamalarına yardımcı olabilirler. Ancak yine de peygamberin hiçbir zaman Allah'ın önceki peygamberler aracılığıyla bildirdiklerine karşı çıkmadığından emin olmalıyız. Çünkü öyle yaparsa, onda gerçek olmadığını biliriz. Başka bir deyişle, gerçek bir peygamber hiçbir zaman Allah'ın önceki peygamberler aracılığıyla bildirilmiş olan iradesine aykırı bir şeyi teşvik etmez.

Allah'ın ilkeleri değişmez, her ne kadar bunların uygulamaları farklı koşullar altında değişebilse de. Öyleyse Musa'dan daha büyük olacak bir peygamber aradığımız zaman, doğru niteliklere sahip birisini aramalıyız. Kendi zamanımızdan bir örneği düşünün.

Türkiye için Atatürk'ten daha büyük bir önder bulmayı umacak olsaydık, başarılı bir general olan ve ulusu bir dava etrafında toparlayan birisini aramak zorunda kalırdık. Dilin alfabesini değiştirecek ve yasa ve ekonomi dahil olmak üzere tamamen farklı bir hükümet sistemi kuracak kadar güçlü olacak birisini bulmak zorunda kalırdık. Tüm ulusu uluslararası bir antlaşmada yeni olarak kabul ettirmeyi başarabilecek kadar dış politikada yetenekli birisini bulmak zorunda kalırdık. Yaptıklarının listesi böylece uzar gider.

Öyleyse Musa gibi olacak büyük peygambere dair haberin yerine gelişini bulmaya çalıştığımızda, On Emir antlaşmasının insanlar arasında yerleşmesini sağlayan bir peygamber aramamız gerekiyor. İnsanların önderi olacak ve Allah'ın kendisine bildirdiğini onlara öğretecekti. Kelimenin gerçek anlamıyla bir peygamber olacaktı. İlyas'ın mucizeleri kadar ya da onlardan daha muhteşem mucizeler gösterecekti, ölüleri diriltmek dahil olmak üzere. Ve insanları Vaat Edilen Ülke'ye yönlendirecekti.

Tartışma Soruları

1. Daha önce doğaüstü bir şey gördünüz mü? Öyle ise, bunun Allah'tan olduğuna inandınız mı?

2. Allah insanların önünde mucizeler gösterseydi, sizce bu daha çok kişinin gerçeğe inanmasına yol açar mıydı? Yanıt evet ise, neden daha çok mucize görmüyoruz?

3. "Büyük Peygamberler" olarak tanınan kişileri düşünün. Bunlardan kaçı ölüleri dirilttiler?

6 KİMİN TARAFINDASINIZ?

Bazen tek bir tercih geleceğini ve kaderini belirler.

Hiç bir tartışmada taraf tuttunuz mu? Kaç kez hangi futbol takımını tuttuğunuz soruldu? Kimi zaman taraf tutmak rahatsızlık vericidir. Diğer zamanlarda, basketbol, voleybol ya da futbol gibi bir oyunu oynamanızdan önce gerekli bir adımdır. Ve zaman zaman, taraf tutmak geleceğinizi ve kaderinizi şekillendirebilir. Bunu akılda tutarak, Kutsal Kitap'a bakmadan önce kısa bir öykü okuyalım.

Havada haftalardır heyecan vardı. Futbol sezonunun sonu yaklaşıyordu, hava ısınıyordu ve iki takım birincilik için mücadele ediyordu. Öyle olmuştu ki, kazananın şampiyon olacağı bir maç oynayacaklardı. Bu iki takım ezeli rakipler olan Fenerbahçe ile Beşiktaş'tı.

İki takımın gerçek bir şampiyonluk maçında karşı karşıya gelmeleri sık olan bir şey değildi, bu yüzden Erdem'in bunu kaçırmaya hiç niyeti yoktu. Coşkun bir Beşiktaş taraftarıydı ve bilet bulmak için kaldırımda yatması gerektiğinde tereddüt etmemişti. Arkadaşı Berk'in de maça gitmek isteyebileceğini biliyordu, bu yüzden sıra kendisine geldiğinde iki bilet aldı.

Beklenen gün geldi, sokaklar her iki takımın tezahüratlarıyla doldu ve kalabalıklar stadyuma gitmeye başladılar. Futbolla ilgisiz biri bunu isyan zannederdi, fakat İstanbul halkına göre bu kontrollü bir çılgınlıktı (eğer öyle bir şey varsa).

Beşiktaş forması giyinmiş olan Erdem ve Berk stadyuma girerek oturacak bir yer buldular. Tıklım tıklım doluydu ve ne yazık ki boş olan tek bölüm iki takımın taraftarlarını ayırmak için ayrılmış olan yerdi. Tabii ki hiç kimse bu iki grup arasında olmak istemiyordu, zira tarafsız bölge olarak ayrılmış birkaç sıra olsa da, bir futbol maçında tarafsızlık diye bir şey yoktur. Erdem ile Berk yerlerini aldılar, Berk sıranın dış kenarına oturdu.

Taraftarlar zıplıyorlar, havlular sallıyorlar, işaret fişekleri yakıyorlar ve konfeti atıyorlardı. Ancak Erdem ile Berk aynı deneyimi yaşamıyorlardı. Erdem Beşiktaş'a olan bağlılığını gösterirken, Berk öylesine izliyordu. Tüm tezahüratları bilmiyordu, bunları öğrenmek için çaba da göstermiyordu. Futbolu seviyordu fakat belli bir takımı tutmuyordu. Devre arasında, kalabalık biraz olsun yatıştığında, Erdem Berk'in karşısına dikildi:

> "Ne yapıyorsun? Neden tezahürat yapmıyorsun? Yoksa Fenerbahçeli misin?"
>
> Berk "Hayır. Takım tutmuyorum" karşılığını verdi.
>
> "Ne? Sen Türk müsün? Duyduklarıma inanamıyorum!"
>
> "Yapma! Ne diyorsun, bir takımı tutmuyorsam Türk değil miyim?"
>
> Erdem ona "Bak kardeşim, herkes bir takım tutar. Futbol maçı izleyip tarafsız kalamazsın. Bu doğru değil işte. Hatta tuhaf. Büyükannem bile takım tutuyor" diye çıkıştı.

Erdem'e göre bir kimsenin futbol maçında tarafsız kalabilmesi imkânsızdı. Bazılarımıza göre tuhaf gelse de, bazı insanlar taraf tutmaz ve hangi takımın kazanacağı umurlarında olmaz. Ancak ruhsal konularda böyle olamazsınız. Hiçbir şey yapmadığımızda aslında bir seçim yapmış oluruz. Allah'ın yolunu kesin olarak seçmezsek, otomatik olarak Şeytan'ın yolunu seçmiş oluruz, zira yalnızca iki seçenek vardır. **Ya Allah'ın tarafında, ya da Şeytan'ın tarafındasınızdır.** Hayatınız boyunca vereceğiniz en önemli karar,

bu ruhsal savaşta kimin tarafında olacağınıza karar vermektir. 1. Krallar 18. bölüm, 17. ve 18. ayetlerden itibaren okumaya başlayalım:

> *17 [Ahav] İlyas'ı görünce, "Ey İsrail'i sıkıntıya sokan adam, sen misin?" diye sordu. 18 İlyas, "İsrail'i sıkıntıya sokan ben değilim, seninle babanın ailesi İsrail'i sıkıntıya soktunuz" diye karşılık verdi, "RAB'bin buyruklarını terk edip Baallar'ın ardınca gittiniz."*

İlyas Allah'ın kudretli bir peygamberiydi. Zengin bir evden ya da ünlü bir kentten gelmiyordu. Fakat imanlı ve duacı bir adamdı, sapkın bir ulusa azarlama ve yeniden yapılandırma mesajı iletmeye istekli bir adamdı. Evet, ne yazık ki kral Ahav tarafından yönetilen İsrail ulusu Evrenin Yaratıcısı'nı reddetmişti. Allah'ın kendi antlaşmasını devam ettirdiği kişiler, Baal, Aşera ve kendi putlarına tapınmak için bir ve gerçek Allah'a ibadeti terk etmişlerdi. Davut ve Süleyman'ın krallıkları döneminde refah ve şöhret içinde geçen yıllardan sonra, İsrail ulusu şimdi bölünmüş bir krallıktı. İki oymak, Benyamin ve Yahuda, güney Yahuda krallığını meydana getirirken, geri kalan on oymak putperest Ahav ile kötü yürekli karısı İzebel tarafından yönetilen kuzey İsrail krallığını meydana getiriyordu.

Kral Ahav'ın İlyas'a sıkıntı verici bir adam demesi ilginç. Kral Ahav İsrail'in yaşamakta olduğu üç yıllık kuraklıktan söz ediyordu – İsrail'i kendi yoldan saptırmasının cezası olmasına rağmen, gerçekleşmesinden dolayı İlyas'ı suçladığı kuraklık. İlyas kuraklığı önceden bildirdiğinde yalnızca Allah'ın kendisine söylediği şeyi yapıyordu. Ancak Kral Ahav'ın seçeneği yok da değildi. Günahından tövbe etmiş olsaydı, Allah kuraklığın meydana gelmesine izin vermezdi. Fakat tıpkı Mısır'ın Firavunu gibi, Kral Ahav da tövbe etmeyi reddetti ve İsrailliler'i putperestliğe yönlendirmeye devam etti. Bu nedenle üç yıl boyunca yağmur yağmadı.

Fakat Allah İsrail'den vazgeçmedi, çünkü onları halen seviyordu. O, antlaşmasında verdiği vaadinin yerine gelmesi gerektiğini biliyordu. İşte bu noktada, üç yıldır gizlenmekte olan İlyas'ı, yalnızca önemli

bir mesaj iletmek üzere değil, ayrıca Allah'ın kudretinin en büyük tezahürlerinden birinde kendisi'ni temsil etmek üzere çağırır. 1. Krallar 18. bölüm, 19. ve 20. ayetlerde yer alan, İlyas'ın Kral Ahav'a verdiği emirle devam edelim:

> *19 "Şimdi haber sal: Bütün İsrail halkı, İzebel'in sofrasında yiyip içen Baal'ın dört yüz elli peygamberi ve Aşera'nın dört yüz peygamberi Karmel Dağı'na gelip önümde toplansın." 20 Ahav bütün İsrail'e haber salarak peygamberlerin Karmel Dağı'nda toplanmalarını sağladı.*

Allah'ın peygamberi herkesin Karmel Dağı'nda toplanmasına ilişkin duyuruyu ilan etti. Bu dağ vadi tabanından epey yüksekte yer alır ve doruk noktasından dört bir yanı görebilirsiniz. Saklı ormanlarda gizlice ibadet etmeyi seven Baal ve Aşera tapınıcılarının aksine, Allah herkesin görebileceği bir şey yapmak üzereydi. Her bir İsrailli'ye yalnızca kendisinin kudretli olduğunu burada hatırlatacaktı. Böylece Baal'ın ve Aşera'nın sahte peygamberleri, Kral Ahav, İlyas ve tüm İsrail dağın üzerinde ve çevresinde toplandılar. Öyküye 1. Krallar 18. bölüm, 21–24 ayetlerinden devam edelim:

> *21 İlyas halka doğru ilerleyip, "Daha ne zamana kadar böyle iki taraf arasında dalgalanacaksınız?" dedi, "Eğer RAB Tanrı'ysa, onu izleyin; yok eğer Baal Tanrı'ysa, onun ardınca gidin." Halk İlyas'a hiç karşılık vermedi. 22 İlyas konuşmasını şöyle sürdürdü: "RAB'bin peygamberi olarak sadece ben kaldım. Ama Baal'ın dört yüz elli peygamberi var. 23 Bize iki boğa getirin. Birini Baal'ın peygamberleri alıp kessinler, parçalayıp odunların üzerine koysunlar; ama odunları yakmasınlar. Öbür boğayı da ben kesip hazırlayacağım ve odunların üzerine koyacağım; ama odunları yakmayacağım. 24 Sonra siz kendi ilahınızı adıyla çağırın, ben de RAB'bi adıyla çağırayım. Hangisi ateşle karşılık verirse, Tanrı odur." Bütün halk, "Peki, öyle olsun" dedi.*

İlyas Kutsal Kitap'ta yer alan en derinlikli sorulardan birini sordu ve ardından en önemli tekliflerden biriyle devam etti.

"Daha ne zamana kadar böyle iki taraf arasında dalgalanacaksınız? Eğer RAB Tanrı'ysa, onu izleyin; yok eğer Baal Tanrı'ysa, onun ardınca gidin."

Başka bir deyişle, **muallakta kalmayın.** Tarafsız kalmaya çalışmaktan vazgeçin. Ya Allah'tan yanasınızdır, ya da O'na karşısınızdır. Ya bir ve gerçek Allah'a ibadet eder ve O sizin için önemliymiş gibi yaşarsınız, ya da bunu yapmazsınız! Bugünkü dille, hangi takımı tutuyorsunuz?

Bir an için İlyas'ın ne hissettiğini düşünün. Esasen o, etrafı düşman oldukları düşünülebilecek bir kalabalıkla kuşatılmış olan, toplumdan kovulmuş biriydi. Onların kendisini bu kuraklığın tek nedeni olarak gördüklerini biliyordu. Onu kolaylıkla yakalayabilir, dövebilir ve öldürebilirlerdi. Ancak yine de orada güvenle durarak Kralı, halkı ve sahte ibadet sistemini kınadı. Bu halkın geleceklerinin bu tek karara bağlı olacağını biliyordu. Ancak Kutsal Kitap şöyle diyor,

"Halk İlyas'a hiç karşılık vermedi."

Sessizlik. Yanıt vermeyerek aslında çok net bir yanıt veriyorlardı. Sahte ibadete kalpten bağlılıkları ve akran baskısı, kültürel yalandan kurtulamayacakları kadar güçlüydü. Sessizlikleri aleyhlerinde tanıklık ediyordu. Suçluydular. 25–29 ayetlerini okuyalım:

25 İlyas, Baal'ın peygamberlerine, "Kalabalık olduğunuz için önce siz boğalardan birini seçip hazırlayın ve ilahınızı adıyla çağırın" dedi, "Ama ateş yakmayın." 26 Kendilerine verilen boğayı alıp hazırlayan Baal'ın peygamberleri sabahtan öğlene kadar, "Ey Baal, bize karşılık ver!" diye yalvardılar. Ama ne bir ses vardı, ne de bir karşılık. Yaptıkları sunağın çevresinde zıplayıp oynadılar. 27 Öğleyin İlyas onlarla alay etmeye başladı: "Bağırın, yüksek sesle bağırın! O tanrıymış. Belki dalgındır, ya da heladadır, belki de yolculuk yapıyor! Yahut uyuyordur da uyandırmak gerekir!" 28 Böylece yüksek sesle bağırdılar. Adetleri uyarınca, kılıç ve mızraklarla kanlarını akıtıncaya dek

bedenlerini yaraladılar. 29 Öğlenden akşam sunusu saatine kadar kıvrandılar. Ama hâlâ ne bir ses, ne ilgi, ne de bir karşılık vardı.

Putperest rahipler sunaklarını ve kurbanlarını hazırladılar. Baal'a ve Aşera'ya dua ettiler. Şarkı söyleyip dans ettiler. Fakat yanıt yoktu. İlyas onlarla alay ederek tanrılarının nerede olduğunu sordu.

"Meşgul olmalı, bu yüzden sizi duyamıyor" diye iğneledi.

Böylece sahte rahipler kendilerini kesmeye ve inlemeye başladılar. Ancak ne kadar dua ettiler, şarkı söylediler, kestiler ya da kan döktülerse de, Baal ile Aşera sessiz kaldı. Sahte tanrıları çok şey bekliyor, karşılığında da hiçbir şey vermiyordu. Bundan sonra neler olduğunu 30–35. ayetlerinde görelim:

30 O zaman İlyas bütün halka, "Bana yaklaşın" dedi. Herkes onun çevresinde toplandı. İlyas RAB'bin yıkılan sunağını onarmaya başladı. 31 On iki taş aldı. Bu sayı RAB'bin Yakup'a, "Senin adın İsrail olacak" diye bildirdiği Yakupoğulları oymaklarının sayısı kadardı. 32 İlyas bu taşlarla RAB'bin adına bir sunak yaptırdı. Çevresine de iki sea[7] *tohum alacak kadar bir hendek kazdı. 33 Sunağın üzerine odunları dizdi, boğayı parça parça kesip odunların üzerine yerleştirdi. "Dört küp su doldurup yakmalık sunuyla odunların üzerine dökün" dedi. 34 Sonra, "Bir daha yapın" dedi. Bir daha yaptılar. "Bir kez daha yapın" dedi. Üçüncü kez aynı şeyi yaptılar. 35 O zaman sunağın çevresine akan su hendeği doldurdu.*

İnsanlar Baal'ın ve Aşera'nın karşılık vermediğini gördüklerinde, bir ve gerçek Allah'ın ne yapacağını merak ettiler. İlyas'a yaklaştılar ve o eski bir sunağı onarırken ilgiyle izlediler. Yakup'un ve on iki oğlunun öyküsünü anlatırken dinlediler. Kendi uluslarına aktarılan antlaşma vaadini hatırladılar. Ne kadar büyük olduklarını düşündüler ve refahlarını kaybetmelerine yandılar. Her biri, putperestliğe

7 "İki sea": Yaklaşık 14.7 litrelik bir ölçek.

batışlarının kademe kademe gerçekleştiğini biliyordu. Günler, aylar, yıllar süren bir süreçte meydana gelmişti. Şimdi 36–40 ayetlerini okuyalım:

> *36 Akşam sunusu saatinde, Peygamber İlyas sunağa yaklaşıp şöyle dua etti: "Ey İbrahim'in, İshak'ın ve İsrail'in Tanrısı olan RAB! Bugün bilinsin ki, sen İsrail'in Tanrısı'sın, ben de senin kulunum ve bütün bunları senin buyruklarınla yaptım. 37 Ya RAB, bana yanıt ver! Yanıt ver ki, bu halk senin Tanrı olduğunu anlasın. Onların yine sana dönmelerini sağla." 38 O anda gökten RAB'bin ateşi düştü. Düşen ateş yakmalık sunuyu, odunları, taşları ve toprağı yakıp hendekteki suyu kuruttu. 39 Halk olanları görünce yüzüstü yere kapandı. "RAB Tanrı'dır, RAB Tanrı'dır!" dediler. 40 İlyas, "Baal'ın peygamberlerini yakalayın, hiçbirini kaçırmayın" diye onlara buyruk verdi. Peygamberler yakalandı, İlyas onları Kişon Vadisi'ne götürüp orada öldürdü.*

İlyas Baal'ın sahte rahiplerine tam bir tezat teşkil ediyordu. Şarkı söyleyip dans etmedi, ya da kendisini yaralamadı. Allah'ın kimliğini ve üstünlüğünü ikrar ederek başladı. Basit bir dua okudu ve Allah'tan kurbanı ve halkın tövbesini kabul etmesini diledi. Neredeyse aynı anda, gökten ateş düşerek sunağı kuşattı. Alevler o kadar sıcaktı ki, kurban halkın gözü önünde parçalanıp dağıldı. Bir ve gerçek Allah'ın hakiki olduğuna ve yalnızca O'nun ibadete lâyık olduğuna şüphe yoktu. İnsanlar hemen yüzlerini örttüler ve yere düştüler. Tek söyleyebildikleri sözler şunlardı:

> *"RAB Tanrı'dır, RAB Tanrı'dır!"*

Allah tarafından yönlendirilen İlyas, tövbe etmeyen Baal rahiplerinin yakalanarak götürülmelerini emretti. Korkuyla harekete geçen ve ruhsal uykularından uyanan halk, putperestleri yakaladı, oradan uzaklaştırdı ve onları öldürdü. Bundan böyle Allah'ın halkını günaha teşvik etmelerine izin verilmeyecekti. İsrailliler bir karara vardılar ve Allah'ın tarafında olmak istediklerine karar verdiler. Siz kimin tarafında olmak istiyorsunuz?

Başka bir Dünya Savaşı için adımlar atılırken ve ülkeler ittifaklar kurmaya başlamışken, Türkiye Cumhuriyeti önemli bir kararla karşı karşıyaydı. Müttefik mi, yoksa Mihver devlet mi olacaklardı? I. Dünya Savaşı'nda verilen korkunç kayıplardan ve anavatanın neredeyse kaybedilecek olduğu mücadelelerden sonra, Türk ulusu savaşın faturasının çok yüksek olduğuna karar verdi. Her iki taraftaki ülkelerden gelen yoğun baskıya rağmen, Türkiye savaş boyunca tarafsız kaldı. Zor, fakat mümkün olduğu ortaya çıkan bir konum.

Ruhsal hayatta ise, bu derste gördüğümüz gibi, tarafsızlığa yer yoktur. Ya Allah'a ibadet edersiniz, ya da etmezsiniz. Yaratıcı'ya ibadet etmemeyi seçerseniz, kaçınılmaz olarak başka bir şeye ibadet edersiniz. Bu başka bir tanrı, bir ilişki, eğlence ya da para olabilir. Bir şey kesin, yalnızca bir ve gerçek Allah özünde sizin yararınızı ister. Aldatılmanızı istemez, ne de günaha köle olmanızı ister. O sizin bereketlenmenizi ister!

O'nun tarafında olmak istiyorsanız, bu duayı edin:

> "Allahım, Senin tarafında olmak istiyorum. Lütfen bana düz ve dar yolu göster. Lütfen bana iradeni göster ve beni doğruluk yolunda yürüt. Senin beni sevdiğini biliyorum. Sen, yalnızca sen Tanrı'sın. Amin."

TARTIŞMA SORULARI

1. Hayatınızda sizi Allah'ın tarafında olmaktan alıkoyan herhangi bir şey, örneğin eylemler ya da düşünceler var mı? Yani, yapmakta olduğunuz fakat Allah'ın önünde yapmayacağınız şeyler var mı?

2. Allah'a tamamen teslim olmaya kendinizi ikna etmek için gökten ateş mi yağması gerekir, yoksa şu anda hazır mısınız?

3. Allah'ın tarafındaysanız, İlyas gibi olmanız ve başkalarına anlatmanız için ne gerekiyor?

4. Allah'a sadık kalmak için dostlarınızın ya da küçük bir grubun yardımına ihtiyacınız var mı? Öyle ise, onlardan yardım isteyin. Bu ruhsal yolculukta birbirinizi desteklemek için bir antlaşma yapın.

7 DOSTLUĞUN ÖNEMİ

Bu manevi yolculukta yanında birisini getiriyor musun?

Denilir ki, "Dost, kalbindeki şarkıyı bilen ve sen sözlerini unuttuğunda sana söyleyen kişidir."

Evet, iyi bir dost hayatımızın yükünü hafifletir ve moralimizi düzeltir. İyi bir dostun değeri nedir? Buna bir paha biçebilir misiniz? Sadık dostlar kolay bulunmaz. Fakat hayatınızda yakın bir dostunuz olduysa, içten dostluğun ne kadar büyük bir hazine olduğunu bilirsiniz. Tanıdıklar çoktur, fakat sizi içtenlikle seven ve anlayan birisini bulmak çok nadirdir. En yüce ilişki, sizi yalnızca siz olduğunuz için sevmekle kalmayıp, size daha iyi biri olmayı ilham eden bir dosta sahip olmaktır! Özdeyişler 18. bölüm, 24. ayette Kral Süleyman şöyle yazdı:

> *24 Yıkıma götüren dostlar vardır, ama öyle dost var ki, kardeşten yakındır insana.*

Bu dersimizde nasıl bu türden bir dost –kardeşten daha yakın bir dost– olabileceğimizi düşünmek için zaman ayıracağız.

Türk tarihindeki belki en ünlü dostluk, Celalettin Rumi (Mevlana) ile Şems–i Tebrizi'nin dostluğudur. 13. yüzyılda Konya'da kurulan bu dostluk, Türk tarihini sonsuza dek değiştirdi. Rumi yetenekli bir avukat ve alimdi. Şems gezgin bir sufiydi. İkisi karşılaştıklarında, Şems Rumi'ye daha önce sahip olmadığı bir şey verdi: ilham. İkili hemen ruh eşi oldu. Allah'a, insana ve ilahî sevgiye dair konuları

konuşmaktan ve tartışmaktan zevk alan entelektüel akranlardı. Rumi bilgiliydi, belki de fazla bilgiliydi. Fakat Şems, Rumi için daha önce hiç bakmadığı bir pencere açmış gibiydi. Bilgiye dayalı bir dinden, ruhsal bir karşılaşmaya doğru döndü. Yeni dostu ona, Rumi'nin ilahî bilincin mutluluğu adını verdiği bir şeyi açtı.

Dostlukları Şems'in acıklı ölümüyle sona erdi. Ancak Rumi'nin hayatı bir daha eskisi gibi olmayacaktı. Rumi şiirlerinin pek çoğunu en sevgili dostuna bir kaside olarak yazar. Bu, çoğumuzun anlayamayacağı bir dostluktur.

Rumi Şems için "Ben rüzgârım, sen ateşsin" yazar.

Bazıları, Rumi Şems'le hiç tanışmasaydı Türkiye'nin bu Konyalı avukatın adını muhtemelen duymayacağını düşünmüşlerdir. İyi bir dost işte bunu yapar. Bize ilham verir ki, biz de dünyaya ilham verebilelim.

Şimdi daha da eski bir dostluğa bakalım. İki peygamberin, İlyas ile Elişa'nın çarpıcı ortaklığına. İlyas hakkında daha önce okumuştuk. Bu kez en yakın dostu Elişa'nın ilham verici öyküsünü okuyalım.

Öyküye İlyas'ın Karmel Dağı'nda 850 putperest rahibe cesaretle meydan okumasından itibaren devam ediyoruz. İlyas'ın duasına karşılık olarak gökten ateş yağmıştı. Ancak bu muhteşem zaferin hemen ardından kötü haber geldi. İlyas'ın yanına koşarak gelen bir haberci, şeytani kraliçe İzebel'in kendisini aradığını bildirdi. İzebel'in onu aramak için bir tek nedeni vardı; kafasını kestirmek istiyordu! Siz ve ben ne yaparsak İlyas da onu yaptı; Kutsal Kitap telaşa kapılıp kaçtığını bildiriyor. Allah onun durmaksızın koşmasına izin verdi. İlyas bir aydan uzun bir süre çölde korkuyla kaçtı. Putperest rahiplere karşı gösterdiği kendi cesaretinden korkmuştu ve İzebel'in kendisine yapabileceklerinden korkuyordu. İlyas duygusal yönden çökmüştü ve insani zayıflığı içinde yalnızca ölmek istedi. Kutsal Kitap iki kez Rabb'in onu meleklerin eliyle beslediğini söylüyor. Ancak İlyas yine de korkuyla doluydu. Bundan

sonra Allah İlyas'a konuştu. Öyküyü 1. Krallar 19. bölüm, 13. ve 14. ayetlerden okumaya başlayalım:

> *13 İlyas bu sesi duyunca, cüppesiyle yüzünü örttü, çıkıp mağaranın girişinde durdu. O sırada bir ses, "Burada ne yapıyorsun, İlyas?" dedi. 14 İlyas, "RAB'be, Her Şeye Egemen Tanrı'ya büyük bir istekle kulluk ettim" diye karşılık verdi, "Ama İsrail halkı senin antlaşmanı reddetti, sunaklarını yıktı ve peygamberlerini kılıçtan geçirdi. Yalnız ben kaldım. Beni de öldürmeye çalışıyorlar."*

Anlaşılan Allah İlyas'ın özgeçmişiyle pek ilgili değildi. Allah, gösterdiği başarılar nedeniyle İlyas'ın sırtını sıvazlamak yerine, onu farklı bir yolla cesaretlendirmek üzereydi. Ona bir dost, peygamberlik hizmetinde bir müttefik verecekti. 15. ve 16. ayetlerden bir bölüm okuyarak devam edelim.

> *15–16 RAB, "Geldiğin yoldan geri dön…" dedi, "Oraya vardığında… Yehu'yu İsrail Kralı olarak… Şafat'ın oğlu Elişa'yı da kendi yerine peygamber olarak meshedeceksin."*

Yeni bir cesaretle dolarak saklandığı mağaradan çıktı ve Allah'ın adıyla belirttiği bu adamı, "Elişa"yı bulmak için hemen yola koyuldu. Bahar zamanıydı, bu nedenle çiftçiler tarlalarında çalışıyorlardı. Yaklaşırken, kısmen sürülmüş tarladaki halefini görebiliyordu. Belki İlyas, Elişa'nın hayvanlara koşum takan diğer çiftlik işçilerine talimatlar vermesini seyretmek üzere bir dakika duraklamıştır. Şimdi, bu iki adamın ilk kez karşılaştıkları o muhteşem anı zihninizde canlandırın. Öykü 1. Krallar 19. bölüm, 19–21 ayetlerinde kayıtlıdır:

> *19 İlyas oradan ayrılıp gitti, Şafat oğlu Elişa'yı buldu. Elişa, on iki çift öküzle saban sürenlerin ardından on ikinci çifti sürüyordu. İlyas Elişa'nın yanından geçerek kendi cüppesini onun üzerine attı. 20 Elişa öküzleri bırakıp İlyas'ın ardından koştu ve, "İzin ver, annemle babamı öpeyim, sonra seninle geleyim" dedi. İlyas, "Geri dön, ben sana ne yaptım ki?" diye karşılık verdi. 21 Böylece Elişa gidip sürdüğü çiftin öküzlerini kesti. Boyunduruklarıyla*

ateş yakıp etleri pişirdikten sonra, yesinler diye halka dağıttı. Sonra, İlyas'ın ardından gidip ona hizmet etti.

Bu metni gerçekten anlayabilmek için, geçen dersten birkaç hususu hatırlamamız gerek. İsrail'de üç buçuk yıl boyunca yağmur yağmadığını hatırlarsınız. Şimdi Allah'ın lütfuyla yağmurlar tekrar düşmeye başlamıştı. Toprak nemli ve verimliydi. Bu bir çiftçinin görmek için yaşadığı zamandı ve Elişa bir çiftçiydi. Hem de yetenekli bir çiftçiydi. Onun on iki çift öküzü idare ettiğini görüyoruz.

Elişa sevdiği işi yapıyordu ve büyük bir fırsat zamanındaydı. Toprağı kesen sabanın istikrarlı ritminin ve zorla ilerleyen öküzlerin yan yana hareketlerinin nerdeyse hipnotize edici bir gücü vardı. Elişa muhtemelen biçeceğinden emin olduğu harika hasadı düşünmekteydi.

Birden omzuna bir el dokundu, Elişa döndü ve hayatı boyunca hakkında işittiği bir adamı görerek şaşkına uğradı. İlyas peygamber! İlyas üzerine cüppesini örttüğünde, bunun çağrıldığı anlamına gelen bir işaret olduğunu biliyordu. Kutsal Ruh'un varlığını hissedebiliyordu. İlyas'a büyük bir saygısı vardı ve ilişkilerinin kendisini götüreceği her yerde İlyas'a hizmet ederek kendi geleceğini Allah'ın gözetimine emanet edebileceğini biliyordu. Her ihtimale karşı İlyas, Elişa'ya "Geri dön, ben sana ne yaptım ki?" diye başka bir seçenek yapması için bir fırsat daha verdi. Fakat Elişa'nın aklında başka bir seçenek yoktu. Allah'ın çağırısını kabul edecekti.

Evden ayrılmadan önce anne–babasına hürmet ve saygılarını göstermek istedi. Onları öptü ve vedalaştı; fakat bununla kalmadı. Çalışma aletlerini de feda etti! Sabanını yakarak öküzlerini pişirdi. Bu onun eski işiyle bağlarını koparma yöntemiydi. Geri dönüş yoktu. Allah onu daha önemli bir şey için çağırmıştı. O zamandan itibaren o ve İlyas Allah'ın hizmetinde müttefikler, ortaklar ve dostlar olacaklardı.

Burada Allah'ın işini yapmada yetkinlik için önderliğin anahtar bir unsurunu öğreniyoruz. Elişa çalışkan bir işçiydi. Çiftlikteki işini iyi yaptığı için de, peygamberlik işini yapmak üzere yetkinlik kazanmıştı. Siz de, gerek bir lokantada bulaşık yıkıyor olun, gerek bir fabrikada elbise dikiyor, gerekse patronunuz için hesapları tutuyor olun, sıkı çalışın. İşinizi **Allah'ı yüceltmek için yapın**, öyle ki Allah sizi daha yüksek bir konuma çağırdığında hazır olasınız.

Elişa'nın işi kısaca İlyas'a bir asistan gibi yardımcı olmaktı. Kutsal Kitap onun "efendisinin ellerine su döktüğünü" söylüyor. İlyas'ı bereketleyecek olan her şeyi yapmaya istekliydi. Her adımda Allah'a faydalı hizmet için en önemli karakter özelliği olan alçakgönüllülüğü gelişiyordu.

Peygamberlerin okulundaki önderlik eğitimi, günümüzün işadamlarının güce aç tarzından çok daha farklıydı. Elişa, peygamberin kişisel yardımcısı olarak İlyas'ın başkalarına nasıl hizmet ettiğini izledi ve davranışını taklit etti. Elişa küçük şeylerde sadık olduğunu göstermeye devam ederken, bir yandan da kendisini gündelik olarak ruhsal gelişime adıyordu. Bunu İlyas'ın duaya olan tutkusunu paylaşarak, Tevrat ve Zebur üzerinde derin düşünmek için sabah erkenden kalkarak ve bir kimsenin arkadaşını dinlediği gibi Allah'ı dinleyerek gerçekleştirdiğinden emin olabiliriz.

İlyas'ın işi bir filozofun, sufinin ya da şairin işi değildi. Hayır, o bir peygamberdi! Onun görevi insanları Allah'ın Yasası'na geri çağırmaktı. Halkın arasında, yıkılmış olan yasaları tekrar ayağa kaldırmak gibi zor bir görevi vardı. İlyas kelimenin gerçek anlamıyla ölüyü diriltmişti. Gökten ateş yağdırmış ve başka mucizeler gerçekleştirmişti. Bu hayalperest felsefe değildi, ne de dönen dervişin yaşamıydı. Hayır, İlyas Allah'ın gücüyle günahın gücüne karşı koyuyor ve ruhsal savaşlar veriyordu! Şeytan'la ve onun aracılarıyla bu doğrudan karşılaşma, Elişa'nın öğrenmesi gereken işti. Ancak mucize gösterme çıraklık yoluyla öğretilemez. Ruhsal güç bir yetenek değildir. **Bu, İlahî olanla yaşayan bir ilişkidir!**

İlyas'ın Allah'la olan ilişkisi Elişa'ya ilham veren şeydi. İlyas gibi bir adam olmayı şiddetle istiyordu. Elişa İlyas'ı bağlılığından ve Allah'ın gerçeği için ayakta durmaktaki azimli kararlılığından ötürü seviyordu. Elişa kalbinde tıpkı efendisi gibi göğün huzurunda yaşayabilmeyi arzuluyordu. Allah onu bu büyük peygamberle bir ekip olmak üzere şereflendirmişti. Şimdi o bu şerefe lâyık olmayı arzuluyordu.

Yıllar önce, Davut'un zamanında, Samuel Peygamber "Peygamberlik Okulları"nı hayata geçirmişti. Bu okullar İsrail'in uzun putperestlik dönemi sırasında kapatılmışlardı. İlyas, gençlere Tevrat'tan gerçeklerin öğretilerek ailelerinde ve ülkelerinde ruhsal önderler olmayı öğrenebilmeleri için bu eğitim merkezlerini yeniden canlandırmayı son işi haline getirdi. Bu okullarda gençler kuzu kurbanının derin anlamını ve ulusu Allah'ın görkemli bağışlayıcılığına yönlendirmeyi öğrenebileceklerdi.

İlyas yaşlanıyordu ve bu okulları son kez ziyaret ediyordu. Allah İlyas'ı göğe almak üzereydi. Kutsal Kitap 2. Krallar 2. bölüm, 1. ve 2. ayetlerde şöyle diyor:

> *1 RAB İlyas'ı kasırgayla göklere çıkarmadan önce, İlyas ile Elişa Gilgal'dan ayrılıp yola çıkmışlardı. 2 İlyas Elişa'ya, "Lütfen sen burada kal, çünkü RAB beni Beytel'e gönderdi" dedi. Elişa, "Yaşayan RAB'bin adıyla başın üzerine ant içerim ki, senden ayrılmam" diye karşılık verdi. Böylece Beytel'e birlikte gittiler.*

İlyas'ın zamanının sona ermek üzere olduğuna dair haberler dolaşıyordu. Elişa dostuna veda etmek istemiyordu. Hatta onun gitmesini de istemiyordu. Böylece efendisini gözünün önünden ayırmayacaktı. Onun yakınında olmak istiyordu. 3. ayeti okuyarak devam edelim:

> *3 Beytel'deki peygamber topluluğu Elişa'nın yanına geldi. "RAB bugün efendini senin başından alacak, biliyor musun?" diye ona sordular. Elişa, "Evet, biliyorum, konuşmayın!" diye karşılık verdi.*

Bir peygamberin başka bir peygamberden sır saklaması kolay değildi! İlyas dostunun ruhsal radarının kapsama alanının dışına çıkmakta zorlanıyordu! Aslında burada biraz mizah var, çünkü onlar "peygamber okulları"nı ziyaret ederken, genç öğrencilere de dua saatlerinde İlyas'ın alınacağı gösterilmişti. Bildiklerini hemen söylemeye başladılar. Olay benzer şekilde üç kez gerçekleşti. Bunu 4–6 ayetlerinde okuyabiliriz:

> *4 İlyas, "Elişa, lütfen burada kal, çünkü RAB beni Eriha'ya gönderdi" dedi. Elişa, "Yaşayan RAB'bin adıyla başın üzerine ant içerim ki, senden ayrılmam" diye karşılık verdi. Böylece birlikte Eriha'ya gittiler. 5 Eriha'daki peygamber topluluğu Elişa'nın yanına geldi. "RAB efendini bugün senin başından alacak, biliyor musun?" diye ona sordular. Elişa, "Evet, biliyorum, konuşmayın" diye karşılık verdi. 6 Sonra İlyas, "Lütfen, burada kal, çünkü RAB beni Şeria Irmağı kıyısına gönderdi" dedi. Elişa, "Yaşayan RAB'bin adıyla başın üzerine ant içerim ki, senden ayrılmam" diye karşılık verdi. Böylece ikisi birlikte yollarına devam etti.*

Ve bu büyük kudretli ikili yollarına devam ettiler. Konuşarak, dua ederek ve Allah'ı överek kilometrelerce tozlu yollar kat etmişlerdi. Şimdi eğitim tamamlanmıştı. Kutsal Kitap, peygamber olan genç adamların durmakta olduğu Şeria Irmağı'na doğru gittiklerini söylüyor. 2. Krallar 2. bölüm, 7. ve 8. ayetlerle devam edelim:

> *7 Elli peygamber de onları Şeria Irmağı'na kadar izledi. İlyas ile Elişa Şeria Irmağı'nın kıyısında durdular. Peygamberler de biraz ötede, onların karşısında durdu. 8 İlyas cüppesini dürüp sulara vurunca, sular ikiye ayrıldı. Elişa ile İlyas kuru toprağın üzerinden yürüyerek karşıya geçtiler.*

Hayır, bu gezgin bir ozan değildi, ne de kitabi bir alimdi! Bu, Allah'ın kudretiyle dolu bir adamdı. O kuru nehir yatağından geçerlerken Elişa kendi kendine gülümsemiş olmalı. Bu onun dostu, Allah adamıydı. Birdenbire, bunun birbirlerini uzun bir süre için son görüşleri olduğunu fark ettiğinde, gülüşü soldu ve gözleri doldu.

İlyas arkasına döndü ve dostuna bakarak ona büyük bir armağan verdi: bir dilek. 9–12 ayetlerini okuyalım:

> *9 Karşı yakaya geçtikten sonra İlyas Elişa'ya, "Söyle, yanından alınmadan önce senin için ne yapabilirim?" dedi. Elişa, "İzin ver, senin ruhundan iki pay miras alayım" diye karşılık verdi. 10 İlyas, "Zor bir şey istedin" dedi, "Eğer yanından alındığımı görürsen olur, yoksa olmaz." 11 Onlar yürüyüp konuşurlarken, ansızın ateşten bir atlı araba göründü, onları birbirinden ayırdı. İlyas kasırgayla göklere alındı. 12 Olanları gören Elişa şöyle bağırdı: "Baba, baba, İsrail'in arabası ve atlıları!" İlyas'ı bir daha göremedi. Giysilerini yırtıp paramparça etti.*

Elişa neden giysilerini yırttı? Bu bir zafer anı değil miydi? Evet, fakat Elişa dostunu gözden kaybolurken gördüğünde üzüntü de vardı! Aralarındaki bağ koparılmıştı. Kalbini boş gibi hissediyordu. Akıl hocası bir anda gitmişti!

Bu, Spielberg'in ya da başka bir Hollywood yapımcısının yaratabileceğinden daha iyi bir sahneydi. Bir şimşek çakması ile, yaklaşan bir ateş topu gürledi. Gökten yeleleri gümüş ipek, gözleri dökme metal gibi dört ateş beyazı at indi. Atlar, kasları dalgalanarak ve kuyrukları bayraklar gibi uçuşarak geldiler. İlyas altından arabaya bindi ve bir anda, sıcak rüzgârın ani esişiyle gittiler. İlyas ölümü görmeden göğe gitmişti! Bu ayrıcalığa başka yalnızca bir peygamber, Hanok sahip olmuştu. Musa dahi ölmüştü. Sanki Allah İlyas için kendi özel şoförünü göndermişti! Siz de aynı şekilde göğe götürülmek ister miydiniz?

Elişa halen yerde diz çökmekte iken, birdenbire mavi gökyüzünden bir şey hızla yeryüzüne gelmeye başladı. "Poff" diye ses çıkararak çimlerin üzerine indi. Bu İlyas'ın deve derisinden cüppesiydi. Yıllar önce tarlayı sürerken dostunun üzerine örttüğü ve böylece onun çağrısını aldığı cüppenin ta kendisiydi. Sahneyi hayal edebiliyor musunuz? Elişa yüzünü yere çevirmiş, dostunu kaybettiği için ağlıyordu. Birden hıçkırıkları kendi düşünceleri ile kesildi.

Kendi kendine "İlyas'tan ne istedim?" diye düşündü.

Ricasında söylediği sözler zihnine geri geldi:

"Lütfen senin ruhundan iki pay benim olsun."

Peygamberlik ruhundan iki pay. Bununla birlikte Elişa başını kaldırdı, ayağa kalktı ve cüppeyi sıkıca kavradı. 2. Krallar 2. bölüm 13–15 ayetlerini okuyarak öyküyü bitirebiliriz:

> *13 Sonra İlyas'ın üzerinden düşen cüppeyi alıp geri döndü ve Şeria Irmağı'nın kıyısında durdu. 14 İlyas'ın üzerinden düşen cüppeyi sulara vurarak, "İlyas'ın Tanrısı RAB nerede?" diye seslendi. Cüppeyi sulara vurunca ırmak ikiye ayrıldı, Elişa karşı yakaya geçti. 15 Erihalı peygamberler karşıdan Elişa'yı görünce, "İlyas'ın ruhu Elişa'nın üzerinde!" dediler. Sonra onu karşılamaya giderek önünde yere kapandılar.*

Allah Elişa'nın ricasını yerine getirmişti. Aslında, Kutsal Kitap'ı dikkatle incelerseniz İlyas peygamberin yedi mucize gösterdiğini göreceksiniz. Elişa peygamberin çalışmasını ve hizmetini izlerseniz, on dört mucizenin kaydedildiğini bulacaksınız! Tam iki misli. Sormuş olduğu iki payı almıştı.

İkisi hizmetlerinde çok farklı birer vurguya sahipti. İlyas ateşli bir reformcuydu. Elişa uzlaşma getiren kişiydi. Her ikisi de önemliydi, her ikisi de peygamberdi, ancak farklıydılar. Tuhaf bir şekilde, Elişa akıl hocasının "ruhundan iki pay" almış olmasına rağmen, sonunda öldü ve gömüldü. Her ikisinin de varış yeri göktü, fakat oraya farklı zamanlarda gideceklerdi. İlk gidecek olan, ölümü hiç tecrübe etmeden göğe özel taşıma aracıyla giden İlyas'tı. İkinci, Elişa, öldü ve cennetin tadını çıkarmak için halen zamanın sonundaki büyük dirilişi bekliyor. Her ikisi de peygamber olmasına rağmen, Allah'ın neden bir kişiyi almayı ve diğerini ölmek üzere bırakmayı seçtiği burada açıklanmamış. Ancak bu konuyu gelecek derslerimizden birinde araştıracağız.

Bu dersi tarihten kısa bir öyküyle kapatıyoruz. İtalyan besteci Puccini, La Boheme ve Madame Butterfly operalarının bestecisi olarak tanınmaktaydı. Pek çok kişinin en iyi eseri saydığı Turandot'u 1922 yılında kanserle mücadele ederken yazmaya başladı. Arkadaşlarının dinlenmesi ve enerjisini toplaması yönündeki tavsiyelerine rağmen, gece gündüz beste üzerinde çalıştı. Puccini, hastalığı kötüleştiğinde öğrencilerine "Turandot'u ben bitiremezsem, sizin tamamlamanızı istiyorum" dedi. 1924 yılında öldüğünde eseri yarım bırakmıştı. Öğrenciler Turandot'tan yazılı olan her şeyi bir araya topladılar, büyük bir dikkatle incelediler ve sonra operanın geri kalanını yazmaya koyuldular. Dünya prömiyeri 1926 yılında Milan'da gerçekleştirildi ve Puccini'nin gözde öğrencisi Toscanini tarafından yönetildi. Opera güzel bir şekilde akıyordu, ta ki Toscanini Puccini tarafından yazılan bölümün sonuna gelinceye dek. O zaman müziği durdurdu, çubuğu elinden bıraktı, izleyicilere dönerek şöyle duyurdu:

"Usta ölünceye dek bu kadarını yazdı."

Uzun bir sessizlik oldu; hiç kimse kıpırdamadı. Sonra Toscanini çubuğu tekrar aldı, izleyicilere döndü ve gözlerinde yaşlarla şöyle duyurdu:

"Fakat öğrencileri onun eserini tamamladı."

Opera gök gürültüsü gibi bir alkışla sona erdi ve dünyanın en büyük besteleri arasındaki kalıcı yerini aldı.

Muhtemelen İlyas'ın bir peygamber olarak en büyük eseri, kendi ruhsal çalışmasını devam ettirmek için Elişa'ya akıl hocalığı yapmasıydı. Her birimizin başka birine ilham verebilme yeteneği vardır. Hepimize, elimizden gelenin en iyisi olabilmemiz için birbirimize yardımcı olma sorumluluğu verilmiştir. Anne–babalara çocuklarına ilham verme, öğretmenlere de öğrencilerine ilham verme görevi verilmiştir. Bu derste gördüğümüz gibi, doğru dostluk bizi en üst düzey performansa itebilir. Bu derslerde epey ilerlediniz. Bu ruhsal yolculukta kendinizle birlikte başka birini de götürüyor musunuz? Belki "palto"nuzu dua ile dürüst birisinin omuzlarına

örtme ve onu ruhsal dostunuz olmaya davet etme zamanınız gelmiştir.

Tartışma Soruları

1. Sizce iyi bir dostluğun en önemli unsuru nedir?
2. Elişa ile İlyas Allah onları tanıştırıncaya dek dost değildiler. Sizce Allah neden ikisini bir araya getirdi?
3. Sizce İlyas neden enerjisini okullar kurmaya harcadı?
4. İlyas doğrudan göğe gitti. Elişa öldü ve mezarda dirilişi bekliyor. Sizce neden peygamberler ölüme tabidir?

8 İTAATİN ÖNEMİ

Gerçekte Allah benden ne istiyor?

Kadın hayal kırıklığı ile "Allah benden ne istiyor?" dedi. "Ben iyi bir insanım. Kendi işime bakarım, hiç kimseye zarar vermem."

Allah'ın kendisinden "iyi birisi olmak"tan daha başka bir şey istediğini düşündüğü için kızgındı. Tabii ki, kendi tanımına göre. Kadın Allah'a yersiz bir şekilde öfke ifade ediyor olsa da, sorduğu soru Allah'ı gerçekten arayan birisi için güzel bir soru. Allah benden ne istiyor?

Bu sorunun pek çok yanıtı var, fakat bu dersimizde yalnızca birkaçına bakacağız. Anlayışımıza yardımcı olacak bir öyküyle başlayalım.

Adnan uzun ve ince yapılı bir adamdı, kemikli ve yanık tenli yüzünde göze çarpan siyah gözleri vardı. Saçının rengine bakarak onun 74 yaşından çok daha genç olmasını beklerdiniz. Bazıları saçını boyadığını dahi söylüyorlardı, fakat bu doğru değildi. Genç görünümünün gerçek sırrı genlerinde, nezaketinde, olumlu tutumunda ve her zaman yeni bir şeyler öğrenmeye istekli oluşunda yatıyordu.

Bu özellikler onun birkaç koyunu olan bir çobanın oğulluğundan şeker fabrikası sahipliğine yükselmesine yardımcı olmuşlardı. Mercedes'i ve Blackberry akıllı telefonu ona modern bir adam görünümü verse de, Adnan'da halen eski moda olan pek çok şey vardı. Örneğin, oğulları bugünlerde fabrikadaki iş yükünün büyük

kısmını üstleniyor olmalarına rağmen, onlardan elini öpmelerini bekliyordu. Adnan'ın halen işletmenin dizginlerini elinde tutması da cabası.

Bir gün ofisinde oturmuş arkadaşlarıyla çay içerken, sekreteri içeri bir adam getirdi, adam sanki ceplerinden birinde çok ağır bir şey varmış gibi bir tarafından sarkan, yıpranmış, ekose bir ceket giymişti. Omuzları ileri doğru sarkıktı, bu onun zayıf görünümünü iyice kırılgan bir hale getiriyordu. Pantolonu o kadar boldu ki, içine bir kişinin daha sığabileceğini düşünürdünüz. Gri tellerle lekeli üç günlük sakalı vardı. Hiç dişi kalmadığı için ağzı buruşuktu. Ellerinde bir demet kırmızı gül vardı.

Adnan çayından bir yudum aldı ve bekleyen arkadaşlarının merakını daha da arttırarak durdu. Onların ilgisini gördüğünde, sigara dumanı yüzünden pis kokan yaşlı adamla konuştu.

"Ellerinde ne var?"

"Çiçek istediniz. Aynen dediğiniz gibi size çiçek getirdim."

Adnan "Adam, sana menekşe getirmeni söylemiştim, gül değil" karşılığını verdi.

"Biliyorum, fakat güller iyi görünüyordu, ve kadınlar gül sever. Eşiniz bunları daha çok beğenecek. Şimdi paramı alabilir miyim?"

Adnan'ın dostları bu son cümledeki cüretkârlıktan dolayı şaşkına döndüler. Kiminle konuştuğunun farkında değil miydi? Adnan'ın ne yapacağını görmek için beklediler.

"Adam, sana bu güller için bir kuruş dahi vermeyeceğim. Menekşe istediğimi özellikle söyledim. Sen bana istemediğim gülleri getirdin."

Hırpani kılıklı adam şöyle dedi, "Ne fark eder, çiçek çiçektir. Bana parayı verecek misin, vermeyecek misin?"

Adnan büyük deri koltuğunda arkasına yaslandı ve şöyle dedi:

"Sana yalnızca menekşeler için para vereceğim, başka bir şey için değil."

Bununla birlikte, tuhaf ziyaretçi gülleri masanın üzerine koydu ve yüzünde nefret dolu bir bakışla şöyle dedi:

"Tamam öyleyse, al güllerini."

Sonra da asık suratla, para almadan orayı terk etti.

Adnan'ın dostları yüzlerinde şaşkın bir ifadeyle ona baktılar. Onlar bir açıklama istemeden önce, kendisi hikâyeyi anlatmaya başladı.

"Bu sabah işe geliyordum. Fabrikanın hemen dışındaki trafik ışığında bu dilenci vardı. Benden iki lira istedi. Dedim ki, 'Bak, senin için yararlı bir iş sahibi olmak dilenmekten daha iyidir. Benim için bir şey yaparsan, sana beş lira veririm.' Gözleri büyüdü, ve 'Kafeterya mutfağının arkasındaki bahçe alanına gidip bana bir demet menekşe getir' dedim. 'Tamam' dedi, o bahçeye gitti, ben de ofisime gittim. Sonra da buraya bu güllerle geliyor. Ben gül istemedim, menekşe istedim. Ona söylediğimi yapmadı."

Adnan'ın arkadaşlarından biri araya girmeye kalkıştı:

"Adnan, gülleri neden reddettin? Doğru, ondan yapmasını istediğin şeyi yapmamış. Fakat yine de gülleri kullanabilirdin."

"Bugün benim evlilik yıldönümüm ve o çiçekleri karım için istiyordum. Öğle yemeğine çıkacağız. Karıma evlilik teklif ettiğim zaman ona menekşe vermiştim, gül değil. O adam buraya sanki benim ne yapmam gerektiğini biliyormuş gibi bir tavırla geldi. Dünyanın gururlu bir dilenciye ihtiyacı yok!"

Adnan'ın verdiği karşılık bazı insanlara sert gelebilse de, söylediklerinde bir gerçeklik var. Bazen biz de Allah'a istediğimiz şeyin O'nun istediğinden daha iyi olduğunu söylemeye çalışan

gururlu dilenciler gibi olabiliyoruz. İnsanlar Allah'tan çok bildiklerini varsaymasalar, dünya kesinlikle daha iyi bir yer olabilir.

Bu dersimizde bir adamın "Allah'ın istediği şey" ile mücadelesini göreceğiz. 2. Krallar 5. bölüm, 1–12 ayetlerini okuyarak başlayalım:

1 Aram Kralı'nın ordu komutanı Naaman efendisinin gözünde saygın, değerli bir adamdı. Çünkü RAB onun aracılığıyla Aramlılar'ı zafere ulaştırmıştı. Naaman yiğit bir askerdi, ama bir deri hastalığına yakalanmıştı. 2 Aramlılar düzenledikleri akınlar sırasında İsrail'den küçük bir kızı tutsak almışlardı. Bu kız Naaman'ın karısının hizmetine verilmişti. 3 Bir gün hanımına, "Keşke efendim Samiriye'deki peygamberin yanına gitse! Peygamber onu deri hastalığından kurtarırdı" dedi. 4 Naaman gidip İsrailli kızın söylediklerini efendisi krala anlattı. 5 Aram Kralı şöyle karşılık verdi: "Kalk git, seninle İsrail Kralı'na bir mektup göndereceğim." Naaman yanına on talant[8] gümüş, altı bin şekel[9] altın ve on takım giysi alıp gitti. 6 Mektubu İsrail Kralı'na verdi. Mektupta şunlar yazılıydı: "Bu mektupla birlikte sana kulum Naaman'ı gönderiyorum. Onu deri hastalığından kurtarmanı dilerim." 7 İsrail Kralı mektubu okuyunca giysilerini yırtıp şöyle haykırdı: "Ben Tanrı mıyım, can alıp can vereyim? Nasıl bana bir adam gönderip onu deri hastalığından kurtar der? Görüyor musunuz, açıkça benimle kavga çıkarmaya çalışıyor!" 8 İsrail Kralı'nın giysilerini yırttığını duyan Tanrı adamı Elişa ona şu haberi gönderdi: "Neden giysilerini yırttın? Adam bana gelsin, İsrail'de bir peygamber olduğunu anlasın!" 9 Böylece Naaman atları ve savaş arabalarıyla birlikte gidip Elişa'nın evinin kapısı önünde durdu. 10 Elişa ona şu haberi gönderdi: "Git, Şeria Irmağı'nda yedi kez yıkan. Tenin eski halini alacak, tertemiz olacaksın." 11 Gelgelelim Naaman oradan öfkeyle ayrıldı. "Sandım ki dışarı çıkıp yanıma gelecek, Tanrısı RAB'be yalvararak eliyle hastalıklı derime dokunup beni iyileştirecek" dedi, 12 "Şam'ın Avana ve Farpar ırmakları

8 "On talant": Yaklaşık 345 kg.

9 "Altı bin şekel": Yaklaşık 69 kg.

İsrail'in bütün ırmaklarından daha iyi değil mi? Oralarda yıkanıp paklanamaz mıydım sanki?" Sonra öfkeyle dönüp gitti.

Naaman İsrail'de kendisini cüzamdan iyileştirebilecek bir adam olduğunu duymuştu. Bunun nasıl olması gerektiği konusunda kendine göre bir sonuca varmıştı. Bir plan yaptı ve Allah'ın bu plana göre çalışacağını umdu. Ancak Allah her zaman bizim fikirlerimize göre çalışmaz. Bizden kendi düşüncemize uygun olmayan beklentileri olabilir. Pek çok kişi şöyle haykırıyor:

"Allah benden ne istiyor? Ben iyi bir insanım!"

Gerçekte iddia ettikleri şey, Allah'ın kendilerinin belirlediği beklenti ve doğruluk standardına uygun hareket etmesi. Peki Allah'ın gerçekten istediği bu mu?

Başlangıçtaki öykümüzde para isteyen bir dilenci vardı. Sonra kendisine para verebilecek biriyle karşılaştı. Ne yazık ki dilenci Adnan'ın isteğini yerine getirmek yerine kendisinin en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yaptı. Fakat Adnan dilenciyi şaşırttı, çünkü kendisinin dilencinin zannettiğinden farklı beklentileri vardı.

Denetim gerçekte kimdeydi, dilencide mi, Adnan'da mı? Tabii ki denetim Adnan'daydı. Para Adnan'ındı, bahçe onundu, çiçek tarhları, her şey onundu. Ayrıca menekşeleri istemek için dilencinin bilmediği mantıksal bir nedeni vardı. Adnan gönüllü itaat bekliyordu. Fakat dilenci kendi iradesini Adnan'ın beklentisine teslim edemeyecek kadar gururluydu. O kadar gururluydu ki, eli boş gitmeyi dahi kabullendi. Suriyeli Naaman da öyle!

Naaman gerçekte Allah'ın önünde bir dilenciydi. Hastalığı üzerinde hiçbir gücü yoktu. Altın ve gümüş sağlığını satın alamazdı. Fakat şimdi Naaman Allah'ın kendi çabalarını ve armağanlarını iyileşmesi için "yeteri kadar iyi" kabul etmesi gerektiğini düşünüyor. Allah, Şeria Irmağı'ndan muhtemelen daha büyük ve daha güzel olan Suriye'deki ırmaklara "Hayır" derken, Naaman tıpkı dilencinin Adnan'ın ofisinden ayrıldığı gibi boş elle ayrılmaya razı geliyor. 2. Krallar 5. bölüm, 13. ve 14. ayetlerden okumaya devam edelim:

13 Naaman'ın görevlileri yanına varıp, "Efendim, peygamber senden daha zor bir şey istemiş olsaydı, yapmaz mıydın?" dediler, "Oysa o sana sadece, 'Yıkan, temizlen' diyor." 14 Bunun üzerine Naaman Tanrı adamının sözü uyarınca gidip Şeria Irmağı'nda yedi kez suya daldı. Teni eski haline döndü, bebek teni gibi tertemiz oldu.

Naaman ne kadar harika bir hayrete uğramış olmalı! Korkunç hastalık gitmişti! Belki gözlerini gördüklerine inandırabilmek için elleriyle yeni temiz tenini defalarca okşamıştır. Belki yoldaşlarına sevinçle bağırmıştır, "İyileştim, iyileştim!"

Belki "Rabb'e hamd olsun!" diye de bağırmıştır. Allah sizi örneğin ölümcül aşamadaki kanserden iyileştirseydi, sizin tepkiniz ne olurdu? Naaman'ın zihninden ne geçtiğini hayal edin. Eve geri döndüğünde her şeyi ailesine ve krala nasıl açıklayabilirdi?

Allah'tan doğruluğa ilişkin kendi fikirlerimize ya da değerlerimize göre bir şeyler bekleyemeyiz. Bu, onun kudretine ve ihtiyacımızı karşılayabilme yeteneğine bağlıdır. Ayrıca O'na O'nun beklentilerine göre yaklaşabiliriz. Biz Allah'ın önünde dilencileriz. Sonsuz hayatı paramızla satın alamayız. Sonsuz hayatı yalnızca Allah'ın şartlarına göre edinebiliriz. 2. Krallar 5. bölüm, 15–19 ayetlerinden okumaya devam edelim:

15 Naaman adamlarıyla birlikte Tanrı adamının yanına döndü. Onun önünde durup şöyle dedi: "Şimdi anladım ki, İsrail dışında dünyanın hiçbir yerinde Tanrı yoktur. Lütfen, bu kulunun armağanını kabul et." 16 Elişa, "Hizmetinde olduğum yaşayan RAB'bin adıyla ant içerim ki, hiçbir şey alamam" diye karşılık verdi. Naaman direttiyse de, Elişa almak istemedi. 17 Bunun üzerine Naaman, "Madem armağan istemiyorsun, öyleyse buradan iki katır yükü toprak almama izin ver" dedi, "Çünkü bu kulun artık RAB'bin dışında başka ilahlara yakmalık sunu ve kurban sunmayacaktır. 18 Ama RAB kulunu bir konuda bağışlasın. Efendim tapınmak için Rimmon Tapınağı'na girip kendisine eşlik

etmemi isteyince, tapınakta onunla birlikte yere kapandığımda RAB bu kulunu bağışlasın." 19 Elişa ona, "Esenlikle git" dedi…

Naaman cüzamdan temizlenmekle kalmamıştı, daha önemlisi gerçek Allah'ı tanımıştı. Kalbinde gerçeği bulduğu için sevinç ve huzur vardı. Fakat Naaman bilge bir adamdı ve putperestlikle dolu bir diyara geri döneceğini biliyordu. İnancını muhalif bir ortamda yaşamak zorunda kalacağını biliyordu. Bunu nasıl yapabilirdi?

Karşılaşacağı ilk sorunlardan biri kraldı. Kral kendi ilahının tapınağına gidecek ve onun önünde eğilecekti. Bunu yaparken, hizmetkârı Naaman'ın düşmemesi için kendisini kolundan tutmasını bekleyecekti. Naaman Elişa'nın kendisinin putlara tapınmaya geri döndüğünü sanmasını istemiyordu.

Elişa Naaman'ı azarlamadı, fakat ona esenlikle gitmesini söyledi. Allah'ın Ruhu Naaman'a ailesine ve dostlarına karşı nasıl davranması gerektiğini öğretecekti. Pek çok kişi Allah'a ruhta ve gerçekte ibadet etmeye başladıklarında neler olacağından endişe ederler. Allah'ın imanlılardan anne–babalarını, yeni girdikleri imanı kabul etmeseler dahi, sevmelerini ve onlara saygı göstermelerini istediğini görüyoruz. Bir imanlı aile fertlerinin özel günlerine ve bayramlarına karşı, eğer bunları kabul etmiyorsa, nasıl bir tavır almalıdır? Anne–babaya saygı nerede sınırı aşar ve Allah'ın emirlerine saygısızlık haline gelir? Bunlar kolay sorular değil. Fakat yeni bir imanlı kendi hayatında Allah'ın iradesini arar ve buna teslim olursa, O kendisine yolu gösterecektir. O, onu huzursuz bırakmayacaktır. 2. Krallar 5. bölüm, 19–27 ayetlerini okuyarak bitirelim:

19 … Naaman oradan ayrılıp biraz uzaklaşınca, 20 Tanrı adamı Elişa'nın uşağı Gehazi, "Efendim, Aramlı Naaman'a çok yumuşak davrandı; getirdiği armağanları kabul etmedi" dedi, "Yaşayan RAB'bin hakkı için, peşinden koşup ondan bir şey alacağım." 21 Böylece Gehazi Naaman'ın peşine düştü. Naaman ardından birinin koştuğunu görünce, arabasından inip onu karşıladı ve, "Ne oldu?" diye sordu. 22 Gehazi, "Bir şey yok" dedi, "Yalnız efendimin bir ricası var. Biraz önce Efrayim'in dağlık bölgesinden

iki genç peygamber geldi. Efendim onlara bir talant[10] gümüşle iki takım giysi vermen için beni gönderdi." 23 Naaman,"Lütfen iki talant[11] al!" dedi ve ısrarla iki talant gümüşü iki torbaya koyup bağladı. Ayrıca iki uşağına da birer takım giysi verdi. Uşaklar Gehazi'nin önüsıra bunları taşıdılar. 24 Tepeye varınca Gehazi eşyaları ellerinden alıp eve koydu, adamları da geri gönderdi. 25 Sonra gidip efendisi Elişa'nın huzuruna çıktı. Elişa, "Neredeydin, Gehazi?" diye sordu. Gehazi, "Kulun hiçbir yere gitmedi" diye karşılık verdi. 26 Bunun üzerine Elişa, "O adam arabasından inip seni karşılarken ruhum seninle değil miydi?" diye sordu, "Şimdi gümüş ya da giysi, zeytinlik, bağ, koyun, sığır, erkek ve kadın köle almanın zamanı mı? 27 Bu yüzden Naaman'ın deri hastalığı sonsuza dek senin ve soyunun üzerinde kalacak." Böylece Gehazi Elişa'nın huzurundan kar gibi beyaz bir deri hastalığıyla ayrıldı.

Türkiye'de yalanlar ve beyaz yalanlar çok yaygın.

"Allah affeder" diyorlar.

Fakat Gehazi'nin dersi bizim için. Allah yaptığımız her şeyde bizden dürüstlük ve gerçek bekler. Gehazi, Naaman için yeni inancında bir tökezleme kayasıydı. Allah'ın hoşnutluğu parayla satın alınamaz. Gönüllü itaat yoluyla edinilir. Yalan söylemek küçük bir günah değildir. On Emir'de, yalan söylemenin tıpkı öldürmek ve çalmak gibi kendi yeri vardır.[12] Gehazi'nin yalanının sonucu çürümüş bir ten ve aşağılayıcı bakışlar oldu. Hayatının geri kalanında cüzamlı oldu.

Allah ne istiyor? Bu Kutsal Kitap dersinde Allah'ın bizden istediği bazı şeyleri gördük. Beklentilerimizi bir kenara bırakmalı ve Allah'a O'nun koşullarıyla gelmeliyiz. Allah'ın koşullarının basit bir mekanik servis olmadığını anlamalıyız. Şu örneği düşünün.

10 "Bir talant": Yaklaşık 34.5 kg.
11 "İki talant": Yaklaşık 69 kg.
12 Bkz. Mısır'dan Çıkış 20:13–16.

Şevket arkadaşlarıyla birlikte hastanede, annesinin muayene odasından çıkmasını bekliyordu. Beklerlerken Şevket arkadaşlarını bir yiyecek dağıtma makinesinin bulunduğu kantine götürdü.

> Arkadaşlarına "Bakın" dedi, "burada torna dükkanında yerde bulduğum bir çelik parçası var. Yaklaşık bir lira boyutlarında. Makineye koyalım, bakalım kabul edecek mi."

Şevket çelik parçasını makineye koydu ve makine çalıştı. Dışarı bir Fanta geldi! Şevket cesur bir tatmin duygusuyla, arkadaşlarına şöyle dedi:

> "Makineyi kandırdım!"

Allah, gerçek para ile metal parçası arasındaki farkı bilmeyen, hastanedeki yiyecek dağıtma makinesi değildir. O, kişiliği olan, yaşayan bir varlıktır. O'nu yalnızca kendi seçtiğimiz armağanları ya da sunuları O'na getirerek kandıramayız. **Allah gönüllü itaat ister.**

Allah bizden bir şey yapmamızı istediğinde, bunun için bizim bilmediğimiz bir neden olabilir. Dilenci Adnan'ın neden gül değil de menekşe istediğini bilmiyordu. Menekşe getirmeliydi. Fakat bunun için bir neden olması gerekmiyordu. Adnan'ın parası vardı, dilencinin ise hiçbir şeyi yoktu. Adnan menekşeleri sırf kendisi öyle istediği için dahi istemişse de, bu dilencinin menekşe getirmesi için yeterli neden olmalıydı. Allah İbrahim'i İbrahim herkesten daha iyi olduğu için mi seçti? Allah İsrail'i İsrail herkesten daha iyi olduğu için mi seçti? Hayır. Hayatta Allah emir verebilir ve bunun için bizim bilmediğimiz iyi bir neden olabilir. Ancak öte yandan, bunun nedeni Allah'ın bizim O'nun emirlerine ve sözlerine sadık kalıp kalmayacağımızı görmek istemesi de olabilir. Biz dilencileriz, Allah tedarik edicidir. O'na yalnızca O'nun koşullarıyla ve O'nun beklentilerine göre yaklaşabiliriz. Fakat Naaman'ın farkına vardığı gibi, **Allah kendisini gayretle arayanları ödüllendirir.**

Tartışma Soruları

1. Naaman ırmakta yıkandıktan sonra evine döndüğünde, sizce karısına ne dedi?

2. Hiç "Allah benden ne istiyor?" diye sordunuz mu? Sizce Allah sizden gerçekten ne istiyor? Nasıl emin olabilirsiniz?

3. İnsanlar çoğunlukla Allah'ın kendilerinden yalnızca "iyi" olmalarını istediğini ve öyle olurlarsa O'nun kendilerini cennete alacağını düşünür. Allah'ın "iyi insan"ı meydana getiren şeyler hususunda onlardan farklı bir fikre sahip olması mümkün müdür? Bu ne olabilir?

4. Yalan söylemek gibi "küçük" günahlara karşı sizin tutumunuz nedir?

5. Hayatınızı Allah'ın beklentilerine teslim etmeye istekli misiniz?

6. Sizin inançlarınız çevrenizdeki insanlardan ne bakımlardan farklı? İnançlarınızı taviz vermeden nasıl sürdürebilir ve yine de Allah'ı sizden farklı anlayanlara karşı nasıl anlayışlı ve müsamahakâr olabilirsiniz?

9 TÖVBE ETMEK KADERİ DEĞİŞTİREBİLİR

Tövbe etmek bizim çağımızda hala geçerli mi?

Hayatta yapması en zor şeylerden biri, yanıldığımızı kabul etmektir. Belki de bu, yalnızca bu konuda bir şeyler yapmanın ardından ikinci gelir. Her iki durumda da, yanıldığımızı kabul etmeden ya da bunu düzeltmeye çalışmadan önce, ilk olarak yaptığımız şeyin doğru olmadığı gerçeğini kabul etmemiz gerekir. İlginç bir şekilde, tüm bu süreci tanımlayan bir sözcük mevcut. Buna "tövbe" deniyor. Bu tek kelime, yanlışı kabul etmeyi, onun için özür dilemeyi ya da zararı tazmin etmeyi ve sonra da aynı suçu işlememeye çalışmayı içeren tüm deneyimi özetlemektedir. Tövbe sözcük anlamıyla "bir yanlışı düzeltmek ve birinden af almak için düşüncelerimizi ve eylemlerimizi değiştirmek" demektir. **Çalışmalarımız bağlamında tövbe, bir günahı kabul etmek, bunun için Allah'tan af dilemek ve bunu işlemeyi bırakmak anlamındadır.** Bu dersimizde tövbenin, Allah'ın Kutsal Sözü'nün okunması yoluyla, O'nun kutsallığına kıyasla günahlı oluşumuzun farkına varmanın doğrudan bir sonucu olduğunu göreceğiz.

İngiliz dilinde yazılmış ilk romanda bu gerçeğin mükemmel bir örneği yer alıyor. Bu kitabı neredeyse her Türk öğrenci hayatının bir döneminde mutlaka okumuştur. Kitabın adı Robinson Crusoe (Kruso) ve denizde kaybolan genç bir adamın hayatını izliyor. Her zaman denizci olmayı hayal etmişti, fakat ailesi gitmesini istememişti. Onu bu işin tehlikeli olduğuna, kolay ve rahat bir

yaşantıyı tehlikeye attığına dair defalarca uyarmışlardı. Fakat Robinson onların öğüdündeki bilgeliği göremedi ve kaçtı.

Daha ilk yolculuğunda gemi karaya oturdu ve battı. O enkazdan sağ çıkacak kadar şanslıydı ve bu olay kısa bir süre için maceraya olan susuzluğunu bastırdı. Fakat bir kez daha ayrılma arzusu güvende olma arzusundan baskın çıktı. Böylece Robinson başka bir gemiyle seyahate çıkmaya çalıştı. Tıpkı ilk yolculuk gibi, ikinci yolculuk da korsanların Robinson'u esir almasıyla felâketle sonuçlandı.

Bir süre sonra Robinson kendisini esir edenlerden kurtularak Brezilya'ya gitti. Oradayken bir çiftlik satın alarak küçük bir servet kazandı. Pek çoğumuz için ilk iki yolculuk gereksiz riskler almamak için bir ders işlevi görürdü. Fakat Robinson inatçı bir adamdı ve daha da fazla para kazanma düşüncesine karşı koyamadı. Tek sorun, bu kararının günlük hayatı üzerinde uzun süre kalıcı bir etki bırakacak olmasıydı.

Çoğunuzun bildiği gibi, Robinson'un gemisi karaya oturdu ve parçalara ayrıldı. Issız bir adada, tek başına ve hiçbir kurtuluş umudu olmadan kısılıp kaldı. Neyse ki Robinson parçalanan gemiden pek çok şeyi kurtaracak zekâya sahipti ve bunun için zaman bulabilmişti. Silahlar, barut, giysi, yiyecek, aletler ve birkaç hayvan aldıysa da, en önemli malzeme bir sandık kitaptı.

Robinson başlangıçta kitaplarla ilgilenmiyordu. Hayatta kalmaya çalışması gerekiyordu. Böylece bir ev inşa etmeye, yiyecek bulmaya ve kendisini vahşi hayvanlardan korumaya başladı. Zaman geçtikçe durumuna içerledi. Konuşacak kimsesi yoktu, bu yüzden aklı iyice karıştı. Hatta Allah'ı bile suçladı!

> "Allah neden bunu bana yapıyor? Neden anne–babamın sözünü dinlemedim? Herkesle birlikte ben de ölseydim daha iyi olurdu."

Fakat bir gün o kitap sandığını açtı ve kendisini sonsuza dek değiştirecek olan bir şey buldu. Gömülü bir hazine bulmak gibiydi. Fakat mücevherlerle dolu olmak yerine, hayata bakışını değiştiren bilgi ve hikmetle doluydu. Bunu daha önce duymuştu, ancak hiçbir

zaman bir kez bakmaya dahi zahmet etmemişti. Tozunu üfledi, kapağını açtı ve okumaya başladı. Bu, Tevrat'ı, Zebur'u ve İsa'nın İncili'ni içeren Kutsal Kitap'tı.

Robinson çok geçmeden kendi bakış açısının tamamen yanlış olduğunu fark etti. Allah'ı suçlamak yerine, O'na teşekkür etmeliydi. Robinson diğer denizciler gibi ölmüş olabilirdi. Fakat bilinmeyen bir nedenle Allah onun hayatını kurtarmış, yaşamını sürdürmeye uygun bir adaya koymuş, hatta ona modern konforları sağlamıştı. Robinson'un Allah'ın desteğini ve merhametini, bilhassa da kendi bencilliğine ve nankörlüğüne kıyasla, göz ardı etmesi imkânsızdı.

Allah'ın sevgisinin ışığında Robinson'un kalbi eridi ve Allah'tan bağışlanma diledi. Bundan böyle olumsuz olana odaklanmamaya, fakat kendisine verilen yeni hayatı kucaklamaya karar verdi; bu hayatı daha sonra başkalarına yardım etmekte kullanacaktı.

Önceki derslerimizde öğrendiğimiz üzere, ve tıpkı Robinson'un ailesini hiçe saydığı gibi, İsrail ulusu birkaç durumda Allah'ın öğüdünü göz ardı etti. En büyük hatalarından biri diğer uluslar gibi olmayı ve bir krallarının olmasını istemekti. Allah'ın kendilerini uyarmasına rağmen, bir krala sahip olmanın yararlarının risklerine kat kat ağır bastığını düşündüler. Fakat çok geçmeden halk kendisini korkunç bir durumda buldu. Kral Süleyman'dan sonra ulus iki krallığa bölündü: İsrail adı verilen kuzey krallığı ve Yahuda adı verilen güney krallığı.

Bölünmeden sonraki 300 yılda neler olduğunu tüm ayrıntılarıyla anlatmayacağız, fakat Krallar ve Tarihler kitapçıklarını okursanız net bir resim ortaya çıkacaktır. İsrail'in ve Yahuda'nın krallarının büyük bölümü Bir ve Gerçek Allah'ın izleyicileri değillerdi. Kendilerini günaha kaptırıyor, sahte ilahlara kulluk ediyor, rakiplerini öldürüyor, hatta Allah'ın peygamberlerine zulmediyorlardı. Bunun sonucunda İsrailliler'in çoğu onların örneğini izlediler ve sahte ilahlara kulluk ederek Allah'ın yasasını çiğnediler. Durumun korkunç olduğunu söylemekle yetinelim! Yalnızca Kuzey İsrail Krallığı Asurlular tarafından ele geçirilerek pek çok İsrailli köle olarak götürülmekle

kalmamıştı, Güney Yahuda Krallığı da tehdit altındaydı. Pek çoğunuz muhtemelen merak ediyorsunuzdur:

> "Peki bu nasıl oldu? Allah onları büyük bir ulus yapmayı vaat etmemiş miydi? Tüm dünyayı bereketleme antlaşmasına ne oldu?"

Aynı şeyi düşünmüş İsrailliler'in de olması büyük ihtimal. Fakat İsrailliler'in aksine, bizim yanıtları almak için uzun bir süre beklememize gerek yok. Şimdilik, genç bir kralın güney Yahuda Krallığı'nı tekrar yoluna sokmaya çalıştığında neler olduğunu görelim. Öyküyü okumaya 2. Krallar 22. bölüm, 1–7 ayetlerinden başlayabiliriz:

> *1 Yoşiya sekiz yaşında kral oldu ve Yeruşalim'de otuz bir yıl krallık yaptı. Annesi Boskatlı Adaya'nın kızı Yedida'ydı. 2 Yoşiya RAB'bin gözünde doğru olanı yaptı. Sağa sola sapmadan atası Davut'un bütün yollarını izledi. 3 Kral Yoşiya, krallığının on sekizinci yılında Meşullam oğlu Asalya oğlu Yazman Şafan'ı RAB'bin Tapınağı'na gönderirken ona şöyle dedi: 4 "Başkâhin Hilkiya'nın yanına çık. Kapı nöbetçilerinin halktan toplayıp RAB'bin Tapınağı'na getirdikleri paraları saysın. 5–6 RAB'bin Tapınağı'ndaki işlerin başında bulunan denetçilere versin. Onlar da paraları RAB'bin Tapınağı'ndaki çatlakları onaranlara, marangozlara, yapıcılara, duvarcılara ödesinler. Tapınağın onarımı için gerekli keresteyi, yontma taşı da bu parayla alsınlar. 7 Onlara verilen paranın hesabı sorulmasın, çünkü dürüstçe çalışıyorlar."*

Metnin dediği üzere Kral Yoşiya, Kral Süleyman'dan itibaren 16. kral, Yahuda'yı yönetmeye henüz çocukken başladı. Ancak onu önceki krallardan ayıran şey, Allah'a hiçbir zaman ihanet etmemesiydi; yani, Kral Davut gibi hiçbir zaman sahte ilahlara tapmadı. Ancak bu onun masum, hatta kusursuz olduğu anlamına gelmiyor. O halkından sorumluydu ve halkı günah içinde yaşıyordu. Metinden halkın Tapınağın bakımıyla ilgilenmedikleri sonucunu çıkarabiliriz. Aksi halde büyük ölçüde onarıma ihtiyacı olmayacaktı. Allah'ın Tapınağı'na aldırış etmiyor idiyseler, muhtemelen Allah'a da aldırış

etmiyorlardı. Bu nedenle Kral Yoşiya Allah'ın tapınağını onarmanın tekrar Allah'a odaklanmalarını sağlayacağına karar verdi.

Tapınağı onarım için temizleyip hazırlarlarken, Başrahip Hilkiya eski bir tomar buldu. Bunun çok önemli olduğunu biliyordu, bu nedenle onu kralın yazmanı olan Şafan'a verdi. Bu tomarın aslında Yasanın Tekrarı kitabı olduğuna inanılıyor. Kral Süleyman hakkındaki çalışmamızda onun önemini okuduğumuzu hatırlıyor musunuz? Bu, tüm kralların çoğaltmaları ve her gün okumaları gereken kitaptı. Anlaşılan önceki bir kral, Manaşşe, Allah'a gerçek ibadeti Yasa Kitabı'nın kaybolmasına varacak kadar ihmal etmişti! Onun talimatlarından mahrum kalan halk, putperestliğe gitgide daha fazla kaydı. Sizce Kral Yoşiya bunu duyduğunda ne oldu? Bunu 2. Krallar 22. bölüm, 11–13 ayetlerinde görelim:

> *11 Kral Kutsal Yasa'daki sözleri duyunca giysilerini yırttı. 12 Kâhin Hilkiya'ya, Şafan oğlu Ahikam'a, Mikaya oğlu Akbor'a, Yazman Şafan'a ve kendi özel görevlisi Asaya'ya şöyle buyurdu: 13 "Gidin, bulunan bu kitabın sözleri hakkında benim için de, bütün Yahuda halkı için de RAB'be danışın. RAB'bin bize karşı alevlenen öfkesi büyüktür. Çünkü atalarımız bu kitabın sözlerine kulak asmadılar, bizler için yazılan bu sözlere uymadılar."*

Kral Yoşiya'nın kalbi sanki bir mızrakla delinmişti. Allah'ın yasalarını, öğütlerini ve itaatsizliğe cezasını dinledikten sonra, Kral Yoşiya zamanın kısa olduğunu anladı. İlhamla yazılmış o sözleri dinledikten sonra, halkının eylemlerinin üzerlerine Allah'ın yargısını getireceğini fark etti. Hatta o kadar perişan oldu ki, kaftanını yırttı.

Allah'ın huzurunda eğildikten ve O'ndan bağışlanma diledikten sonra, hemen Hilkiya ile Şafan'a bir peygambere danışmalarını söyledi. 14. ayetten devam edelim:

> *14 Kâhin Hilkiya, Ahikam, Akbor, Şafan ve Asaya varıp tapınaktaki giysilerin nöbetçisi Harhas oğlu Tikva oğlu Şallum'un karısı Peygamber Hulda'ya danıştılar. Hulda Yeruşalim'de, İkinci Mahalle'de oturuyordu.*

Peygamberlerin yalnızca erkekler olabileceğini düşünenlerimiz varsa, okuduğumuz ayet şok edici olmuş olabilir. Fakat Kutsal Kitap öyle diyor, bu nedenle kabul etmeliyiz. Kadının ne söylediğini görmek için 15–20 ayetlerine bakalım:

> *15 Hulda onlara şöyle dedi: "İsrail'in Tanrısı RAB, 'Sizi bana gönderen adama şunları söyleyin' diyor: 16 'Yahuda Kralı'nın okuduğu kitapta yazılı olduğu gibi, buraya da, burada yaşayan halkın başına da felaket getireceğim. 17 Beni terk ettikleri, elleriyle yaptıkları başka ilahlara buhur yakıp beni kızdırdıkları için buraya karşı öfkem alevlenecek ve sönmeyecek.' 18 RAB'be danışmak için sizi gönderen Yahuda Kralı'na şöyle deyin: 'İsrail'in Tanrısı RAB duyduğun sözlere ilişkin diyor ki: 19 Madem yıkılıp lanetle anılacak olan burası ve burada yaşayanlarla ilgili sözlerimi duyunca yüreğin yumuşadı, önümde kendini alçalttın, giysilerini yırtıp huzurumda ağladın, ben de yalvarışını işittim. 20 Seni atalarına kavuşturacağım, esenlik içinde mezarına gömüleceksin. Buraya getireceğim büyük felaketi görmeyeceksin.'" Hilkiya ile yanındakiler bu sözleri krala ilettiler.*

Hulda'nın mesajı iki aşamalıydı. Birincisi, Yahuda sakinleri (Yahudiler olarak da tanınırlar) çok ileri gitmişlerdi. Dökülmek üzere olan cezanın önüne geçmenin bir yolu yoktu. İkincisi, Allah Kral Yoşiya'nın dualarını işitmişti ve halkın uğrayacağı cezadan onun pay almayacağını vaat etti. Cezanın kaçınılmaz oluşuna rağmen Kral Yoşiya hiçbir şey yapmadan yerinde oturacak değildi. Halkına yalnızca Allah'ın fermanını duyurmakla kalmayıp, tövbe etmeleri ve Allah'a karşı günah işlemeyi bırakmaları için de onlara yalvarmaya karar verdi.

Kral Yoşiya tüm ihtiyarları, rahipleri ve Yeruşalim halkını Tapınağa çağırdı. Halk ne olup bittiğini ve Kralın neden kendilerini bu kadar acil bir şekilde çağırdığını merak etmiş olmalı. Kalabalık muazzamdı, fakat Kral Yoşiya Yasa Kitabı'nın okunacağını duyurduğunda herkes susarak dikkatle dinledi.

Kral Yoşiya okumayı bitirdiğinde halka hitap etti. Öykümüze tekrar 2. Krallar 23. bölüm, 3. ayetten devam edelim:

> *3 [Kral] Sütunun yanında durarak RAB'bin yolunu izleyeceğine, buyruklarını, öğütlerini, kurallarını candan ve yürekten uygulayacağına, bu kitapta yazılı antlaşmanın koşullarını yerine getireceğine ilişkin RAB'bin huzurunda antlaşma yaptı. Bütün halk bu antlaşmayı onayladı.*

Kral Yoşiya, halkın önderi olarak, kendisinin Allah'ın yasasını yerine getireceğini açıkça belirtti. Sesindeki ciddiyeti ve kendisine katılmaları için tutkulu ricasını duyan Yahuda halkı da Allah'ı izlemeye söz verdi. Günahlarının farkına vararak tövbe ettiler. Şimdi onlar için harekete geçme zamanıydı!

Aşağıdaki ayetleri okuduğumuzda, günahlarına çok dikkat edin. Günahları münferit hadiseler olmaktan ziyade, tüm krallığa yayılmıştı. Anlaşılan putperestlik ve şehvet düşkünlüğünden etkilenmemiş olan bir yer kalmamıştı. 4–20 ayetlerini okuyalım:

> *4 Kral Yoşiya Baal, Aşera ve gök cisimleri için yapılmış olan bütün eşyaları RAB'bin Tapınağı'ndan çıkarmak üzere Başkâhin Hilkiya'ya, kâhin yardımcılarına ve kapı nöbetçilerine buyruk verdi. Bunları Yeruşalim'in dışına çıkarıp Kidron Vadisi'nde yaktı, küllerini Beytel'e götürdü. 5 Yahuda krallarının kentlerde ve Yeruşalim'in çevresindeki tapınma yerlerinde buhur yaksınlar diye atamış olduğu putperest kâhinleri, Baal'a, güneşe, aya, takımyıldızlara –bütün gök cisimlerine– buhur yakanları ortadan kaldırdı. 6 Aşera putunu RAB'bin Tapınağı'ndan çıkarıp Yeruşalim'in dışında Kidron Vadisi'nde yaktı, ezip toza çevirdi. Bu tozu sıradan halkın mezarlarına serpti. 7 Fuhuş yapan kadın ve erkeklerin RAB'bin Tapınağı alanındaki odalarını yıktı. Kadınlar orada Aşera için kumaş dokurlardı. 8 Yoşiya Yahuda kentlerinden bütün kâhinleri getirtti. Geva'dan Beer–Şeva'ya kadar kâhinlerin buhur yaktıkları tapınma yerlerini kirletti. Adını kent yöneticisinden alan Yeşu Kapısı'nın girişinde, kentin ana kapısının solunda kalan kapılardaki tapınma yerlerini de*

yıktı. 9 Tapınma yerlerinin kâhinleri, Yeruşalim'deki RAB'bin sunağına çıkmaz, ancak öbür kâhinlerle birlikte mayasız ekmek yerlerdi. 10 Yoşiya, kimse oğlunu ya da kızını ilah Molek için ateşte kurban etmesin diye, Ben–Hinnom Vadisi'ndeki Tofet'i kirletti. 11 Yahuda krallarının güneşe adamış olduğu atları RAB'bin Tapınağı'nın girişinden kaldırdı. Atlar tapınağın avlusunda, hadım Natan–Melek'in odasının yanındaydı. Yoşiya güneşe adanmış savaş arabalarını da ateşe verdi. 12 Ahaz'ın yukarı odasının damında Yahuda krallarının yaptırdığı sunakları da, RAB'bin Tapınağı'nın iki avlusunda Manaşşe'nin yaptırdığı sunakları da yıktı; onları kırıp parçalayarak tozlarını Kidron Vadisi'ne saçtı. 13 Yeruşalim'in doğusunda, Yıkım Dağı'nın güneyinde İsrail Kralı Süleyman'ın Saydalılar'ın iğrenç putu Aştoret, Moavlılar'ın iğrenç putu Kemoş ve Ammonlular'ın iğrenç putu Molek için yaptırmış olduğu tapınma yerlerini kirletti. 14 Dikili taşları, Aşera putlarını parçaladı; yerlerini insan kemikleriyle doldurdu. 15 Bundan başka İsrail'i günaha sürükleyen Nevat oğlu Yarovam'ın yaptırdığı Beytel'deki tapınma yerini ve sunağı bile yıktı. Tapınma yerini ateşe verip toz duman etti. Aşera putunu yaktı. 16 Yoşiya çevresine bakındı. Tepedeki mezarları görünce, adamlarını gönderip mezarlardaki kemikleri çıkarttı. Olacakları önceden bildiren Tanrı adamının açıkladığı RAB'bin sözü uyarınca, kemikleri sunağın üzerinde yakarak sunağı kirletti. 17 Kral, "Orada görünen anıt nedir?" diye sordu. Kent halkı, "Orası Yahuda'dan gelen ve senin Beytel'deki sunağa yaptıklarını bildiren Tanrı adamının mezarıdır" diye yanıtladı. 18 Kral, "Ona dokunmayın" dedi, "Kimse onun kemiklerini rahatsız etmesin." Böylece Tanrı adamının kemiklerine de, Samiriye'den gelmiş olan peygamberin kemiklerine de dokunmadılar. 19 Yoşiya Beytel'de yaptığı gibi, İsrail krallarının Samiriye kentlerinde yaptırdığı RAB'bi öfkelendiren tapınma yerlerindeki bütün yapıları ortadan kaldırdı. 20 O kentlerdeki tapınma yerlerinin bütün kâhinlerini sunakların üzerinde kurban etti. Sunakların üzerinde insan kemikleri yaktıktan sonra Yeruşalim'e döndü.

Okuduğumuz ayetler en iğrenç günahlardan bazılarıyla dolu. İsrailliler'in Allah'ın Tapınağı'nda sahte ilahlara ibadet edeceklerini düşünmek neredeyse akıl almaz bir şey. Fakat eylemleri bu kadarla kalmadı. Güneşin, ayın ve yıldızların şerefine buhur yaktılar. Erkek fahişelerin sahte tanrıça Aşera için gayriahlaki eylemlerde bulunmalarına izin verdiler. Çocuklarını sahte tanrı Molek'e kurban olarak yakıyorlardı. Hatta krallar güneşe atlar dahi adamışlardı. Yoşiya'nın Yasa Kitabı'nı okuduğunda kaftanını yırtmasına şaşmamalı. İsrailliler yıllardan beri Allah'a itaatsizlik ediyorlardı ve bunun sonucu çok sert olacaktı. Dahası, bu günahlar yalnızca Yeruşalim'de işlenmiyordu!

Haritaya bakarsanız, Kral Yoşiya'nın reformlarının çoğunun Yahuda'nın dışında gerçekleştiğini görürsünüz. Günahlar kuzeyden güneye, doğudan batıya uzanıyordu. Allah'ın yasasına saygısızlık, yayılmış bir salgın hastalık gibiydi. O ve halk Allah'ın huzurunda antlaşmayı yaptıklarında, tüm ulus adına konuşuyorlardı, zira tüm ulusun temizlenmeye ihtiyacı vardı. Fakat Kral Yoşiya sahte ibadete son vermekle kalmadı. Ayrıca Fısıh bayramını da yeniden başlattı. Bunu 21–23 ayetlerinde okuyalım:

> *21 Kral, "Tanrınız RAB için Fısıh Bayramı'nı bu Antlaşma Kitabı'nda yazılanlara uygun biçimde kutlayın" diye halka buyruk verdi. 22 İsrail'e önderlik etmiş olan hakimler döneminden bu yana, ne İsrail, ne de Yahuda kralları döneminde, böyle bir Fısıh Bayramı kutlanmamıştı. 23 RAB için düzenlenen bu Fısıh Bayramı Kral Yoşiya'nın krallığının on sekizinci yılında Yeruşalim'de kutlandı.*

Önceki derslerimizden birinden hatırlayacak olursanız, İsrailliler Mısır'dan kurtarılışlarının anısı olarak Fısıh bayramını yıllık olarak kutlamalıydılar.[13] Bu, ulus olarak 300 yıldan uzun bir süredir tutmadıkları bir kutlamaydı. Bu, Allah'tan gitgide daha fazla uzaklaşmalarının yalnızca başka bir biçimiydi. Kral Yoşiya Fısıh bayramının İsrailliler'in özgürlüğünün ve Allah'a adanmışlıklarının

13 Bkz. Kaderi Değiştiren 2. Kitap, 4. Ders.

önemli bir simgesi olduğunu biliyordu. Bu nedenle bu günden itibaren kutlanacak olmasını kesin şekilde sağladı.

Kral Yoşiya'nın hayatında mükemmel bir tövbe resmi görüyoruz. Allah'ın Kutsal Sözü'yle karşılaştığında, tıpkı Robinson Crusoe (Kruso) gibi, günahın ciddiyetini ve insanlar üzerindeki etkisini fark etti. Açık bir kalple, Allah'tan bağışlanma diledi ve ülkesini yıkımlarına yol açan şeyden kaçmaya yönlendirdi. Bu öykü pek bilinmemesine rağmen çok önemlidir, çünkü onda kendisinin (ve halkının) günahlarını gerçekte oldukları gibi gören bir günahkârın doğru tepkisini görüyoruz.

Genç bir oğlan sınıfındaki genç bir kızdan hoşlanıyordu. Çocuk olgun değildi ve duygularını nasıl yöneteceğini bilmiyordu, böylece kıza sataşmaya başladı. Kızın konuşmasıyla dalga geçti, saçını çekti ve hata yaptığında güldü. Kız başlangıçta onun söylediklerini duymazlıktan geldi. Ancak bir süre sonra çocuğun alayları ve düşüncesiz davranışı onu sinirlendirmeye başladı. Çocuktan bunu kesmesini istedi, fakat o aynı şeyi yapmaya devam etti. Sonunda, kız buna daha fazla dayanamadı.

Bir gün dersten sonra tüm çocuklar sınıftan çıkınca, sırasında oturarak ağladı. En iyi arkadaşı teneffüsten geldiğinde onu avutmaya çalıştı. Fakat artık çok geçti. Kızın kalbi kırılmıştı. Buna daha fazla dayanamıyordu ve okula tekrar gelmek istemiyordu. Bu sırada genç oğlan sınıfa geri geldi. Kızın ağladığını gördü ve sorun nedir diye sordu.

> "Sorun sensin! Her zaman bana sataşıyorsun, saçımı çekiyorsun ve benimle dalga geçiyorsun. Bıktım bundan! Beni rahat bırak!" diye çığlık attı.

Çocuk ne diyeceğini bilemedi. Orada sersemlemiş bir halde kaldı. Kendisi için eğlenceli olan şeyin kız için incitici olduğunu fark etmemişti.

> "Üzgünüm. Bu şeyleri yapmamalıydım. Sana her zaman nazik davranacağıma söz veriyorum. Beni affeder misin?" diye sordu.

———— • ————

Kız "Evet" diyerek burnunu çekti.

Tövbe, yanlış bir şey yaptığınızı fark etmenizle başlar. Günahınızın farkına vardıktan sonra onu işlemeyi bırakır ve bağışlanma dilersiniz. Ne kadar basit olsa da, bu hikâye eylemlerimizin kendimiz için, başkaları için, ve ruhsal bir bakış açısından, Allah'la olan ilişkimiz için ne kadar yıkıcı olabileceğini örneklemektedir. Kral Yoşiya bunun farkına vardı, böylelikle 2. Krallar 23. bölüm, 25. ayette Kral Yoşiya hakkında şu sözleri okuyoruz:

> *25 Ve Musa'nın bütün şeriatine göre, bütün yüreğiyle, ve bütün canı ile, ve bütün kuvvetiyle onun gibi RABBE dönen bir kıral ondan evel olmadı; ve kendisinden sonra onun gibisi çıkmadı. (KM)*

Eski Yahuda'dan çok farklı olmayan bir dünyada yaşıyoruz. Günahla çevriliyiz ve onunla her gün mücadele ediyoruz. İsrailliler'in Allah'ı gözden kaybetmelerinin bir çok nedeni vardı. Ancak tek bir çözüm vardı: tövbe. Erkek, kadın ya da çocuk olmanız; zengin, orta sınıf ya da fakir olmanız fark etmez; insansanız günahkârsınız ve her günahkârın tövbe etmesi gerekir. Vaftizci Yahya'nın dediği gibi, "Tövbe edin! Çünkü Göklerin Egemenliği yaklaştı."

TARTIŞMA SORULARI

1. Robinson Crusoe'nun insanların bulunmadığı bir adada günah işlemesi mümkün olabilir miydi? Nasıl?

2. Hiç Allah'ın kutsallığına kıyasla kendi günahınızı düşündünüz mü? Bu kendinizi nasıl hissettiriyor?

3. Putlara tapıyor ya da çocukları öldürüyor olmayabiliriz, fakat günah işliyoruz. Sizce Allah herhangi bir günaha müsamahayla bakıp, "Bu o kadar da kötü değildi" der mi?

4. Hemen şu anda tövbe etmek istediğiniz günahlarınız var mı? Eğer öyle ise, dua edelim.

10 KADERİ DEĞİŞTİREN'E DOĞRU BİR ADIM DAHA

Eğer Allah bizi kurtarmak için kendi hayatını feda edebilse, bunu yapar mıydı?

Allah zamanı aşar ve onu kendi ellerinde tutar. Biz insanlar ise zamana tabiyiz. Hoşumuza gitse de, gitmese de, doğarız ve ölürüz. Sabah geçer ve akşam olur, gençlik doğan güneşin buharlaştırdığı sabah sisi gibi yok olur ve yaşlılık sonbahar gibi gelir. Evet, insanlar zamanı hızlandıramaz ve yavaşlatamaz. Üzerinde hiçbir kontrolümüz yoktur.

Bu nedenle, pek çok insan geçmişin sıkıntıları ile geleceğin korkuları arasındaki dengeyi, "şimdiki zaman" denilen endişe adasında bulmaya çalışır. Allah'ın ise hiçbir şeyden endişesi ve korkusu yoktur. Bu dersimiz, zamana tabi olmayan Allah'ın, bize yardımcı olmak için zaman baloncuğunun içinde çalışmasıyla ilgili. Hayret verici bir şekilde, Allah bizi sıkıntılardan kurtarmak, günahın cezasından azat etmek ve hayatın yükünü taşımamıza yardımcı olmak için zamanın içine nasıl gireceğini eski peygamberlerinden biri aracılığıyla önceden bildirdi. Bir örnekle başlayalım.

Emre'nin okuldaki ilk yılıydı. Yalnızca yedi yaşındaydı. Bilecik'in bir köşesinde yaşıyordu, burada hayranlık duyduğu babası bir mermer ocağında çalışıyordu.

Emre her gün okuldan eve tek başına yürümek zorundaydı, çünkü annesi küçük kardeşlerine bakıyordu. Okuldan yalnızca bir kilometre ötede yaşıyorlardı, bu mesafe küçük bir çocuk için pek fazla sayılmazdı. Fakat iki yüz metreyi ocaktan dev mermer parçaları taşıyan açık

kasalı büyük kamyonların geçtiği asfalt ana yol boyunca yürümek zorundaydı. Kamyonlar hızlıydı, yol dardı ve iki kamyon geçtiğinde yayalara yer kalmıyordu. Emre'nin anne–babası onu sürekli olarak okuldan doğrudan eve gelmesi için uyarıyorlardı. Nazik bir kadın olan annesi, yalnızca değerli oğlunun güvende olduğunu bilmenin huzurunu istiyordu. Emre eve geldiğinde onu öper ve okulda gününü nasıl geçtiğini sorardı. Bundan sonra istediği gibi oynamakta özgür olurdu.

Ne yazık ki Emre'nin eve yolculuğu nadiren annesinin istediği kadar hızlı oluyordu. Aslında, çoğunlukla eve gelmesi saatler sürüyordu! Yolun o kısmındayken, büyük kamyonlardan düşmüş metal ve zincir parçalarını aramayı seviyordu. Emre'nin babası ve annesi onu defalarca uyararak, doğrudan eve gelmesini söylediler. Hatta nazik baba oğluna doğrudan eve gelmediği için dayak bile atmıştı. Ne yazık ki bu sorunu çözmedi. Çocuğun itaatsizliği artıyor ve okuldan gelirken yaptığı başıboş yolculuk devam ediyordu. Annesinin her zaman endişe içinde olduğunu söylemeye gerek yok.

Bir gün anne–babası onu okuldan eve hemen gelmediği takdirde bunun sert sonuçları, farklı sonuçları olacağına dair uyardılar.

Çocuk yine geç geldi. Annesi onu kapıda karşıladı fakat hiçbir şey söylemedi. O akşam yemekte çocuk mutfağa girerek annesinin hazırladığı harika yemeğe baktı. Kısa süre sonra taze fasulye, kızartma et, pilav, nohut ve salata yer sofrasında tabaklara konulmuştu.

Emre oturmak üzereyken annesi köşedeki başka bir tabağa işaret etti. İçinde yarım dilim ekmek ve bir bardak su vardı.

> Annesi yumuşak bir sesle "Söz dinlemeyenlerin yeri burası" dedi.

Utanç tabağını işaret ederek Emre'ye oturacağı yeri gösterdi. Çocuk sofranın etrafında toplanan aileye ve tüm yiyeceklere baktı, sonra utanç içinde babasından ve annesinden bakışlarını kaçırdı. Babası

sessiz kaldı. Yalnızca, yüzünde kırılmış güvenin işaretleriyle, çocuğa baktı.

Çocuk ezilmişti. Yaptığının yanlış olduğunu biliyordu. Yarım dilim ekmeğe baktı. Sıradan bir günde bir bardak su için şükrederdi. Fakat şimdi, bu şartlar altında, zehir gibiydi. Yüzünden gözyaşları süzülmeye başladı. Anne–babasının emirlerine saygısızlığı sonunda onu yakalamıştı.

Baba, olayın tüm etkisinin Emre'nin içine sinmesini bekledi. Sonra sessizce kalktı, köşeye yürüdü, Emre'nin elini tuttu, sofradaki Baba yerine oturttu ve eline bir kaşık tutuşturdu. Sonra Emre'nin babası köşeye giderek "söz dinlemeyenlerin tabağı"nın başına oturdu. Yarım dilim ekmeğe bakarken yüksek sesle şöyle dedi:

> "Oğlum, senin söz dinlemezliğin tüm aileyi incitiyor."

Yemek sırasında Emre babasının ekmeği "söz dinlemeyenlerin tabağı"ndan yiyişini seyretti.

Emre yıllar sonra, yetişkin bir insan olarak, o anı şöyle hatırladı:

> "O akşam sevgili babamı yalnızca o yarım dilim ekmeği yerken izlediğimde, yemek bana tatlı gelmedi. Pek çok yiyecek vardı. Fakat o yerinde olarak benim olanı yemeyi seçti. Benim hak ettiğim cezaya katlandı. Babam büyük bir adamdı, ocaktaki zorlu çalışma gününün ardından acıkmış ve yorulmuştu. Ve benim eylemlerim onun hayatını daha da zorlaştırdı. O zamandan itibaren" dedi Emre, "annemin sözünü dinledim, çünkü babamı tekrar incitmek istemedim."

Anne oğluna "adalet" vermişti. Baba ise, çocuğa "lütuf" sağlamak için annenin adaletinin sınırları dahilinde çalışmıştı. Bu öyküden, lütfun Emre'ye babasının açlığı pahasına geldiğini görüyoruz. Bu dersimizde Yeşaya'nın bize sıra dışı bir gizemi açıklayan bazı peygamberlik sözlerine bakacağız. Bu gizem, Allah'tan aldığımız lütfun aynı zamanda bir bedelinin olduğunu, bu bedeli özellikle Allah'ın kendisinin ödediğini görmemize yardımcı olacak.

İlk olarak Yeşaya'nın Allah'ın peygamberi olmaya nasıl çağırıldığını ve onun peygamberliğinin güvenilirliğini değerlendirerek başlayalım. Aldığı çağırıyı Yeşaya 6. bölüm, 1–7 ayetlerinde okuyabiliriz:

> *1 Kral Uzziya'nın öldüğü yıl yüce ve görkemli Rab'bi gördüm; tahtta oturuyordu, giysisinin etekleri tapınağı dolduruyordu. 2 Üzerinde Seraflar duruyordu; her birinin altı kanadı vardı; ikisiyle yüzlerini, ikisiyle ayaklarını örtüyor, öbür ikisiyle de uçuyorlardı. 3 Birbirlerine şöyle sesleniyorlardı: "Her Şeye Egemen RAB Kutsal, kutsal, kutsaldır. Yüceliği bütün dünyayı dolduruyor." 4 Seraflar'ın sesinden kapı söveleriyle eşikler sarsıldı, tapınak dumanla doldu. 5 "Vay başıma! Mahvoldum" dedim, "Çünkü dudakları kirli bir adamım, dudakları kirli bir halkın arasında yaşıyorum. Buna karşın Kral'ı, Her Şeye Egemen RAB'bi gözlerimle gördüm." 6 Seraflar'dan biri bana doğru uçtu, elinde sunaktan maşayla aldığı bir kor vardı; 7 onunla ağzıma dokunarak, "İşte bu kor dudaklarına değdi, suçun silindi, günahın bağışlandı" dedi.*

Allah'ın, peygamberleri çağırmasının başlı başına zamandan bağımsız Kişi'nin nasıl zamanın içine uzandığının ve kader gibi gözüken şeye müdahale ederek onu nasıl değiştirdiğinin bir örneği olması ilginç. O bizi gerçekten izler ve peygamberleri aracılığıyla itaate çağırır. Yeşaya'nın durumunda, Allah yaklaşık M.Ö. 700 yıllarında Yeşaya'ya gider ve onu bir peygamber olmaya çağırır. Fakat peygamber olarak hizmet etmeden önce, Yeşaya'nın günahkârlığının farkına varması ve tövbe etmesi gerekiyordu. Tövbesinden ve temizlenmesinden sonra, Allah Yeşaya'ya bazı hayret verici şeyleri açıklamaya devam etti. Bunlardan ikisini gözden geçirelim.

İlk örnek 2. Krallar 19. bölümden. O zaman Yeruşalim neredeyse 200.000 Asurlu asker tarafından kuşatılmıştı. Durum umutsuz görünüyordu. Fakat Yeşaya dua etmişti ve Allah ona kendi halkı için mucizevi bir kurtuluş gerçekleştireceğini söylemişti. Nitekim, ertesi sabah gözcü Yeruşalim surlarından dışarı baktığında, "Rabb'in

meleği"nin geldiğini ve putperest Asur ordusundan 185.000 kişiyi öldürdüğünü gördüler!

Yeşaya'nın geleceğe dair peygamberlik sözü gerçekleşti, çünkü onu Allah'ın ruhu yönlendiriyordu. Peygamberlik sözlerinden ikincisini okuyalım, bu kez büyük Pers kralı Koreş (Keyhüsrev) hakkında; Yeşaya 45. bölüm, 1. ayette yer alıyor:

> *1 "RAB meshettiği kişiye, sağ elinden tuttuğu Koreş'e sesleniyor. Uluslara onun önünde baş eğdirecek, kralları silahsızlandıracak, bir daha kapanmayacak kapılar açacak…*

İranlılar Koreş'i halen büyük önderleri olarak överler. Bugün de Sart'a gidebilir, eski tapınak harabelerinin yukarısındaki dağa tırmanabilir ve Koreş'in Lidya İmparatorluğu'nu yenilgiye uğrattığı alanda durabilirsiniz. Fakat Yeşaya'nın zamanında Koreş daha doğmamıştı bile! Aslında Koreş ancak Yeşaya'nın ölümünden 160 yıl sonra Babil'i yenilgiye uğratmakla ünlü oldu. Dahası, Yeşaya Koreş'in bunu nasıl yapacağını tam olarak önceden bildirdi. 1760 yılında Mustafa Kemal adında bir adamın gelerek Türkiye'yi yabancı işgalcilerden kurtaracağını belirten bir belge yazılmış olsaydı, bunun ne kadar olağanüstü olacağını düşünün!

Evet, Yeşaya'nın sözleri olağanüstüdür ve o gelecek hakkında pek çok şey söylemiştir. Ve ilk iki örneğimiz ne kadar olağanüstü olsa da, Yeşaya'nın ışık tuttuğu gizemlerin gizemine kıyasla sönük kalmaktadırlar. Yeşaya 1. bölüm, 18. ayette bu sırrın temel metnine bakalım:

> *18 RAB diyor ki, "Gelin, şimdi davamızı görelim. Günahlarınız sizi kana boyamış bile olsa kar gibi ak pak olacaksınız. Elleriniz kırmız böceği gibi kızıl olsa da yapağı gibi bembeyaz olacak."*

Allah'ın insanın kurtuluşu için onunla iletişim kurması, Kutsal Kitap'ın en muhteşem peygamberlik sözlerinden birinin arka planını hazırlayan temadır. Kayıtlara geçmiş en eski gizemin –Adem ile Havva günah işledikten sonra Allah'ın onlara verdiği ilk vaadin– anlamını çözecek olan bu peygamberlik sözüdür. Allah'ın Yaratılış

3. bölüm, 15. ayette ne dediğini gözden geçirelim. O'nun daha sonra Şeytan olduğunu öğrendiğimiz yılanla konuştuğunu unutmayın.

> *15 "Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın."*

Temel biyoloji bize tohumun, yani soyun, erkeklerin olduğunu söyler. Öyleyse bu tuhaf ifade, 'kadının soyu' ne anlama geliyor? Yeşaya'nın bu gizemin sırrını nasıl açıkladığını görelim. 7. bölüm, 11–14 ayetlerinden okumaya devam edebiliriz:

> *11 "Tanrın RAB'den bir işaret iste; ölüler diyarı kadar derin, gökler kadar yüksek olsun." 12 Ama Ahaz, "Hayır, istemem, RAB'bi sınamam" dedi. 13 Bunun üzerine Yeşaya, "Dinleyin, ey Davut'un torunları!" dedi, "İnsanların sabrını taşırmanız yetmezmiş gibi şimdi de Tanrım'ın sabrını mı taşırıyorsunuz? 14 Bundan ötürü Rab'bin kendisi size bir belirti verecek:* **İşte, kız gebe kalıp bir oğul doğuracak; adını İmmanuel koyacak.***"*

Bu sırrın ilk açıklaması, bakire bir kızın hamile kalarak bir oğul doğuracak olması! Dahası, bu sıradan bir oğlan çocuğu olmayacak. Adı "Tanrı bizimle" anlamına gelen İmmanuel olacaktı. Başka bir deyişle, bu çocuk o zamana dek doğmuş olan her çocuktan farklı olacaktı, yani dünyasal bir babası olmayacak, bir babanın soyu olmayacaktı. İkinci açıklama, bu çocuğun bir kral olacağıdır. Bunu 9. bölüm, 6. ve 7. ayetlerde okuyalım:

> *6 Çünkü bize bir çocuk doğacak, bize bir oğul verilecek.* **Yönetim onun omuzlarında olacak…** *7 Davut'un tahtı ve ülkesi üzerinde egemenlik sürecek. Egemenliğinin ve esenliğinin büyümesi son bulmayacak. Egemenliğini adaletle, doğrulukla kuracak ve sonsuza dek sürdürecek. Her Şeye Egemen RAB'bin gayreti bunu sağlayacak.*

Anlaşılan bu çocuğun hiçbir şeyi sıradan değil. Annesi bakire olacak, Kral Davut'un soyundan gelecek ve Davut'un tahtını sonsuza dek

pekiştirecek. Dahası, bunu adalet ve hüküm ile yapacak ki, her ikisi de büyük bilgelik gerektirir.

Ancak Yeşaya bu çocuğu, belki de en canlı ve önemli sözcüklerle yetişkin bir erkek olarak tanımlamaya devam ederken, onun hayatının insanın bekleyeceği gibi olmayacağını hemen görüyoruz. 52. ve 53. bölümlerde Yeşaya onun acı çeken birisi olarak resmini çizmeye başlıyor. Aslında Yeşaya'dan, acı çekmenin bu gökten gelen kralın yeryüzündeki rolü ve görevinin büyük bir bölümü olduğunu öğreniyoruz. 52. bölüm, 13–15 ayetlerinde Yeşaya'nın söylediklerini okuyun ve gözünüzde canlandırın:

> *13 Bakın, kulum başarılı olacak; üstün olacak, el üstünde tutulup alabildiğine yüceltilecek. 14 Birçokları onun karşısında dehşete düşüyor; biçimi, görünüşü öyle bozuldu ki, insana benzer yanı kalmadı; 15 Pek çok ulus ona şaşacak, onun önünde kralların ağızları kapanacak. Çünkü kendilerine anlatılmamış olanı görecek, duymadıklarını anlayacaklar.*

Allah'ın gelecekteki bu kulunun adil bir kral gibi yüceltilecek olması, yine de başına korkunç bir şey gelecek olması tuhaf değil mi? Kutsal peygamberin 'pek çokları ondan ötürü şaşacak' ve 'O'nun görünüşü bozulmuş olacak' dediği dikkatinizi çekti mi? Bu size nasıl geliyor? Allah bunun onun başına gelmesine nasıl izin verebildi?

53. bölümden okumaya devam ederseniz, bu bölümün tamamen bu "acı çeken kul" ile ilgili olduğunu görürsünüz. 2–12 ayetlerini okuyalım:

> *2 O RAB'bin önünde bir fidan gibi, kurak yerdeki kök gibi büyüdü. Bakılacak biçimden, güzellikten yoksundu. Gönlümüzü çeken bir görünüşü de yoktu. 3 İnsanlarca hor görüldü, yapayalnız bırakıldı. Acılar adamıydı, hastalığı yakından tanıdı. İnsanların yüz çevirdiği biri gibi hor görüldü, ona değer vermedik. 4 Aslında* **hastalıklarımızı o üstlendi, acılarımızı o yüklendi.** *Bizse Tanrı tarafından cezalandırıldığını, vurulup ezildiğini sandık. 5 Oysa,*

bizim isyanlarımız yüzünden onun bedeni deşildi, bizim suçlarımız yüzünden o eziyet çekti. *Esenliğimiz için gerekli olan ceza ona verildi.* **Bizler onun yaralarıyla şifa bulduk.** *6 Hepimiz koyun gibi yoldan sapmıştık, her birimiz kendi yoluna döndü. Yine de* **RAB hepimizin cezasını ona yükledi.** *7 O baskı görüp eziyet çektiyse de ağzını açmadı. Kesime götürülen kuzu gibi, kırkıcıların önünde sessizce duran koyun gibi açmadı ağzını. 8 Acımasızca yargılanıp ölüme götürüldü. Halkımın isyanı ve hak ettiği ceza yüzünden yaşayanlar diyarından atıldı. Onun kuşağından bunu düşünen oldu mu? 9 Şiddete başvurmadığı, ağzından hileli söz çıkmadığı halde, ona kötülerin yanında bir mezar verildi, ama öldüğünde zenginin yanındaydı. 10 Ne var ki, RAB onun ezilmesini uygun gördü, acı çekmesini istedi. Canını suç sunusu olarak sunarsa soyundan gelenleri görecek ve günleri uzayacak. RAB'bin istemi onun aracılığıyla gerçekleşecek. 11 Canını feda ettiği için gördükleriyle hoşnut olacak.* **RAB'bin doğru kulu, kendisini kabul eden birçoklarını aklayacak.** *Çünkü onların suçlarını o üstlendi. 12 Bundan dolayı ona ünlüler arasında bir pay vereceğim, ganimeti güçlülerle paylaşacak. Çünkü canını feda etti, başkaldıranlarla bir sayıldı. Pek çoklarının günahını o üzerine aldı, başkaldıranlar için de yalvardı.*

Kutsal Kitap neden onun 'suçlarımız için yaralanacağını' söylüyor? Yoksa bu Aden bahçesinde söylenen, yılanın "onun topuğuna saldıraca[ğı]" şeklindeki kadim peygamberlik sözüyle mi bağlantılı? Şu sözlerle ne demek istedi?

"Bizler onun yaralarıyla şifa bulduk."

Allah tarafından Davut'un tahtını sonsuza dek pekiştirmek üzere seçilen bu adama ne olacaktı? Yeşaya'nın bakireden doğan mucize bebeğin sonunun gerçekten "kesime götürülen kuzu gibi" sessiz olacağı şeklindeki peygamberlik sözü doğru çıkacak mıydı?

Bu ayetlerden bazılarını daha dikkatle değerlendirelim. 5. ve 6. ayetlerle başlayabiliriz:

5 Oysa, **bizim isyanlarımız yüzünden onun bedeni deşildi, bizim suçlarımız yüzünden o eziyet çekti. Esenliğimiz için gerekli olan ceza ona verildi. Bizler onun yaralarıyla şifa bulduk.** *6 Hepimiz koyun gibi yoldan sapmıştık, her birimiz kendi yoluna döndü. Yine de* **RAB hepimizin cezasını ona yükledi.**

Halkın kötülüğünün cezasını ona yükleyenin RAB olduğuna dikkat edin. Hatta, daha kesin bir şekilde "hepimizin cezasını" diyor. Başka bir deyişle, bu kişi bizim hak ettiğimiz bir cezayı çekecekti. Başlangıçtaki öyküde çocuğunun cezasını üzerine alan Emre'nin babası gibi, bu kral bizim için acı çekecekti.

Allah'ın tüm dünyayı İbrahim aracılığıyla bereketlemeye kararlı olduğunu biliyoruz, ancak bu adamın çektiği acıların bu orijinal bereketle bir şekilde ilgili olduğu anlaşılıyor. Tuhaf bir şekilde, onun acı çekmesi bize kurtuluş getirecek. Neyden kurtuluş? Suç ve isyan sözcükleri bize bir ipucu veriyor: **günahımızdan!**

Hatta, Yeşaya 53. bölüm, 10. ayetin ilk kısmı şöyle diyor:

10 Ne var ki, RAB onun ezilmesini uygun gördü, acı çekmesini istedi. Canını suç sunusu olarak [sunacaktı]…

Ve 11. ayette daha da açık bir şekilde, onun acı çekmesinin ve ölümünün tüm insanlara adalet getireceğini öğreniyoruz.

11 Canını feda ettiği için gördükleriyle hoşnut olacak. RAB'bin doğru kulu, kendisini kabul eden birçoklarını aklayacak.

Evet, Allah'ın merhameti ucuz değil. Bir bedeli var. Bu bedel, kötü adamların elinde pek çok sıkıntılar çekecek olan bir adamın kanı; itaat ve sevgiden kaynaklanan bir fedakârlık.

Belki de Yunus Emre yazdığı şiirlerden birinde bu türden sevginin anlamını yakalamıştır:

Miskin Yunus biçareyim.
Baştan ayağa yareyim,
Dost elinden avareyim,

Gel gör beni aşk neyledi.

61. bölüm, 1–3 ayetlerinde Yeşaya bu acı çeken kralın görevinin son bir tanımını yazdı:

> *1–3 Egemen RAB'bin Ruhu üzerimdedir. Çünkü O beni yoksullara müjde iletmek için meshetti. Yüreği ezik olanların yaralarını sarmak için, tutsaklara serbest bırakılacaklarını, zindanlarda bulunanlara kurtulacaklarını, RAB'bin lütuf yılını, Tanrımız'ın öç alacağı günü ilan etmek, yas tutanların hepsini avutmak, Siyon'da yas tutanlara yardım sağlamak –kül yerine çelenk, yas yerine sevinç yağı, çaresizlik ruhu yerine onlara övgü giysisini vermek– için RAB beni gönderdi. Öyle ki, RAB'bin görkemini yansıtmak için, onlara "RAB'bin diktiği doğruluk ağaçları" densin.*

Gelecek olan kişi sevinç getirmek ve insanların yaslarını ve yüklerini hafifletmek üzere meshedilmiş olacaktı. O müjdeyi fakirlere duyuracak, Allah'ın kabul yılını ilan edecek ve bizi doğruluk ağaçları yapacaktı. 64. bölüm, 1–5 ayetlerinde Yeşaya tam da bu türden bir olay için yalvarıyordu:

> *1–2 Ya RAB, adını düşmanlarına duyurmak için keşke gökleri yarıp insen! Dağlar önünde sarsılsa! Gelişin, ateşin çalıları tutuşturmasına, suyu kaynatmasına benzese! Uluslar senin önünde titrese! 3 Beklemediğimiz olağanüstü işler yaparak yeryüzüne indin, dağlar önünde sarsıldı. 4 Çünkü kendisine umut bağlayanlar için etkin olan tek Tanrı sensin; senden başkasını hiçbir zaman hiç kimse işitmedi, hiçbir kulak duymadı, hiçbir göz görmedi. 5 Doğru olanı sevinçle yapanların, senin yollarından yürüyüp seni unutmayanların yardımına koşarsın. Ama onlara karşı uzun süre günah işlediğimizde öfkelendin. Nasıl kurtuluruz?*

Yeşaya peygamber gökten gelen kurtuluşun perişan durumumuzdan tek çıkış yolumuz olduğunu gördü, çünkü insanların kendiliklerinden iyilikleri yoktur. Bazı insanlar bu Kutsal Kitap gerçeğini reddeder,

ancak 6. ayetteki şu güçlü, hatta hayret verici karşılaştırmayı dinleyin:

> *6 Hepimiz murdar olanlara benzedik,* **bütün doğru işlerimiz kirli âdet bezi gibi.** *Yaprak gibi soluyoruz, suçlarımız rüzgar gibi sürükleyip götürüyor bizi.*

Peygamber, tüm iyi işlerimizin kirli bir bez gibi olduğunu söyledi! İnsanlar tanrı değildirler. Bize gökte bir yer sağlayacak olan iyiliği yaratamayız ve üretemeyiz. Ne kadar uğraşırsak uğraşalım, bu gerçekleşemez. Bu bizim ilk atalarımıza borçlu olduğumuz bir kader. Günahlarımız, bir suç mahallindeki kıpkırmızı kan lekeleri gibidir. Öyleyse cennete nasıl girebiliriz?

Bu sorunun yanıtı tam da Yeşaya'nın peygamberlik sözlerinde söylenmek istenen şey. Yeşaya Allah'ın yeryüzünde bu sorunu çözebilecek bir insan bulamadığını, dolayısıyla insanlığın günah sorununu kendisinin çözmek zorunda kaldığını söylüyor. Yeşaya 63. bölüm, 5. ayetteki şu sözleri dinleyin:

> *5 Ve baktım ki, yardımcı yoktu; ve destekleyen olmadığına şaştım; ve kendi bazum[14] bana kurtuluş getirdi; ve kızgınlığım, bana o destek oldu. (KM – İşaya.)*

"Kendi kolum bana kurtuluş verdi" sözlerini fark ettiniz mi? Sözcük anlamıyla, "Allah'ın kendi kolu bana kurtuluş getirdi." Acı çeken kralın adı belki de bu yüzden İmmanuel'dir.

Kore savaşı sırasında M.A.S.H.[15] (MAŞ) birimi binlerce askerin hayatını kurtardı. Hatırlayacak olursanız, Kore Savaşı Güney Korelilerin siyasi özgürlük davası için Türkler ve yaklaşık 20 diğer ulusla birlikte aynı safta çarpıştığı savaştı. Türk savaş gazilerimiz MAŞ birimi doktorlarının Kore ormanlarında gösterdikleri kahramanca eylemlere tanık olmuşlardı. Hemşireler ve doktorlar,

14 "Bazu" kelimesi günümüzde kullanılan "pazı"nın eski yazılış biçimi gibi gözüküyor, ve anlaşılan o zaman "kol" anlamında da kullanılıyormuş.

15 "Mobile Army Surgical Hospital": Gezici Askerî Ameliyat Hastanesi.

kendini adamış hayat kurtarıcılardan oluşan hayret verici bir gruptu.

Sıhhiyecilerin hayat kurtarma çabaları, bu dersi kapatmak için uygun bir örnek veriyor. Çoğunlukla bir kamyon ya da helikopter on ya da daha fazla ağır yaralı hastayı bir MAŞ hariciye koğuşuna getirirdi. Bir acil sireni çalar ve doktorlarla hemşireler ameliyat çadırlarına koşarak en kötüsü için hazırlanırlardı. Yüzleri sıyrılmış, omuzları parçalanmış, ya da bacakları şarapnel parçalarıyla dolmuş askerler. Hastalar kıpkırmızı bir kargaşa halinde gelirlerdi.

Şu sahneyi hayal edin. Odanın bir köşesinde, bir doktor damarları pensle tutturmak için delicesine uğraşıyor. Genç adamın karnı boydan boya açılmış ve doktor şarapneli askerin midesinden en kısa zamanda çıkarmaya uğraşıyor. Hasta hızla kan kaybediyor. Doktor hastanın hayatından endişeli ve ellerinden kan damlayarak acil bir çağrı yapıyor:

"Hemşire, bir ünite daha kana ihtiyacımız var!"

Hemşirenin yanıtı olumsuz, fakat saygılı:

"Doktor, bugün o kadar çok kan verdik ki, elimizde hiç kalmadı."

Doktor durur, sanki bir yenilgi anındaymış gibi başını öne eğer ve düşünür. Sonra doktor bir an bile duraklamadan şöyle der:

"Benim için bir şişe ve masa hazırlayın."

Doktor, kendini adamışlıkla ve hastasına duyduğu merhametle, kendi kolunu delerek o askere kendi kanını verdi.

Yeşaya, bu dünyadaki insanların o yaralı askerler gibi zor durumda olduklarına dair net bir resim çiziyor. İyi ile kötü arasındaki bir savaşta ortadayız ve ölümcül kanamamız var. Peygamber, yaralarımızı kendimizin iyileştiremeyeceğimizi söylüyor. **Tüm doğruluğumuzun kirli paçavralar gibi** olduğunu söylüyor. Ne var ki, Yeşaya peygamber Allah'ın doktor gibi kurtuluşumuz için geleceğini söylüyor. Bir bakireden bir bebek doğacak, büyüyerek yetişkin bir erkek olacak, masum olduğu halde acı çekecek ve

kendisini bizim suçlarımıza karşılık kurban olarak verecekti. Bu insanların tedarik edemeyeceği, fakat Allah'ın kendisinin gökten göndereceği bir kurbandır. Bu Kişi'yi Kendi "Meshedilmişi" olarak adlandırıyor. Evet, M.Ö. 680 yılında Allah, kötülüğü Mesih'in hayatında yenilgiye uğratma stratejisini kendi peygamberine açıkladı!

Tartışma Soruları

1. Başlangıçtaki öyküden, sizce Emre neden babasının yaptığını hiçbir zaman unutmadı?

2. Sizce Allah Yeşaya 1:18 ayetinde ne demek istiyor? "RAB diyor ki, 'Gelin, şimdi davamızı görelim. Günahlarınız sizi kana boyamış bile olsa kar gibi ak pak olacaksınız. Elleriniz kırmız böceği gibi kızıl olsa da yapağı gibi bembeyaz olacak.'"

3. Yeşaya 53. bölüme göre, Allah'ın Mesihi'nin acı çekmesi gerekecekti. Bu metne göre, onun acı çekmesinin nedeni ya da amacı olarak ne belirtilmiş? (Bakınız Yeşaya 53:5–11. (S.106))

4. Kendi başınıza çözemeyeceğinizi bildiğiniz, Allah'ın yardımına ihtiyaç duyduğunuz kadar büyük bir sorununuz oldu mu? Allah'ın bir çözüm sağlamak için kişisel olarak müdahale edebileceğine inanıyor musunuz?

11 KÖTÜLÜK NEREDEN GELDİ?

Şeytan nereden geldi; ve Allah neden hala onu yok etmedi?

Derslerimizin en başında dünyamızda kötülüğün bulunuşu, kader ve Allah'ın karakteri ile ilgili bazı önemli sorular sormuştuk. Eğer Allah iyi ise, neden dünyada kötülük var? Kötülüğü Allah mı yarattı? Eğer O yaratmadıysa, kötülük nereden geldi? Allah kötülüğü evrenden yok edecek kadar güçlü mü, ya da sevgi dolu mu? Yoksa günah sonsuzluk boyunca devam mı edecek? Bu sorulardan bazılarına şimdiden yanıt bulduk. Günahın dünyaya Şeytan'ın yılan kılığına girerek, Aden Bahçesi'nde Adem ile Havva'yı Allah'a itaatsizlik etmeleri için kandırdığı zaman girdiğini öğrendik. Şansımız var ki, günahlarından hemen sonra Allah, Havva'nın soyunun Şeytan'ın başını ezeceğini önceden bildirdi. Günah sonsuza dek devam etmeyecekti. Fakat şimdiye dek derslerimiz Şeytan'ın en baştan nasıl kötü olduğu sorusunu yanıtlamadılar. Aden Bahçesi'ndeki olaylardan önce ne oldu?

Pek çok dersimizde Kutsal Yazılar'dan aynı yazar tarafından yazılmış tek bir öykü ya da bölüm işledik. Bu dersimizde, bir peygamberin başka bir peygamberin yazdıklarına nasıl ekleme yaptığını ve bunları tamamladığını öğrenmek için iki farklı Kutsal Yazı bölümünü inceleyeceğiz. Bunları karşılaştırdıktan sonra, bir ölçüde karmaşık olan bir olayın daha net bir resmini elde edeceğiz.

Her iki yazarın, Yeşaya'nın ve Hezekiel'in, kötülüğün kökeniyle ve Allah'ın bu konuda ne yapacağıyla ilgili olarak bize öğretecek bir şeyleri var. Bu Kutsal Yazı bölümlerinin niteliğini anlamamıza

yardımcı olması için, dünyasal edebiyattan bir öyküyü ele alalım.

George Orwell tarafından yazılan ve 1945 yılında yayınlanan Hayvan Çiftliği adlı kitabı hiç duymuş muydunuz? Pek çok kişi Hayvan Çiftliği'nin 1917 Devrimi'nden sonra Rusya'da yaşanan olaylara dayalı bir taşlama olduğunu düşünür. O yıl işçiler Rus Çarı'nı devirdiler. İlk önemli önder Vladimir Lenin, Karl Marx, Friedrich Engels ve benzeri kişilerin yazdıklarına dayanarak, komünizm fikirlerini geliştirdi. Temel ilkeler sıradan halkın idaresi ve eşitlikti.

Lenin'in 1924 yılında ölümünden sonra, iki Komünist Parti lideri Stalin ile Troçki güç için yarıştılar. Kazanan Stalin oldu ve 1934 yılında devletin düşmanı olarak görülen insanların toplu olarak katledilmeleri emrini verdi. Stalin 1941 yılında kendisini müşterek hükümetin başı ilan etti. Stalin'in yönetiminin büyük kısmında tüketim maddeleri karneye bağlandı ve herkese asgari çalışma zorunlulukları yüklendi. Komünizmin temel inançlarının aksine, Komünist Parti üyelerinin çoğunlukla sıradan vatandaştan daha yüksek bir yaşam standardına sahip oldukları görüldü.

Hayvan Çiftliği kitabında öykü Bay Jones'un sahibi olduğu Manor Çiftliği'nde geçiyor. Bir gece ödüllü domuz Koca Reis diğer çiftlik hayvanlarına bir konuşma yapar. Onlara şöyle der:

> "İnsan üretmeden tüketen tek varlıktır. Süt vermez, yumurtlamaz, saban çekemeyecek kadar güçsüzdür, tavşan yakalayacak kadar hızlı koşamaz. Buna rağmen o tüm hayvanların efendisidir. Onları işe koşar, onlara ancak açlıktan ölmemelerine yetecek kadar yiyecek verir ve geri kalanını kendisine ayırır."

Hayvanlara insan neslini devirmek için çalışmaları gerektiğini söyler, çünkü, dediğine göre,

> "Tüm insanlar düşmandır. Tüm hayvanlar yoldaşlardır."

Vahşi hayvanlar dahil olmak üzere tüm hayvanlara birbirlerine destek olmalarını ve hepsinin eşit olduklarını hatırlamalarını söyler.

Fakat Koca Reis ölür ve Kartopu ile Napolyon adındaki iki domuz domuzların önderi olurlar. Domuzlar Yaşlı Major'un fikirlerini diğer hayvanlara öğretmeye başlarlar. Yeni sistemlerine Hayvanizm adını verirler. Bir gece Bay Jones sarhoş olur ve hayvanları beslemeyi unutur. Hayvanlar öyle acıkırlar ki, isyan çıkararak insanları çiftlikten kovarlar. Çiftliğe "Hayvan Çiftliği" adını verirler. Hatta Hayvanizm'in Yedi Emir'ini yazarlar:

1. İki ayak üzerinde yürüyen her şey düşmandır.
2. Dört ayak üzerinde yürüyen, ya da kanatları olan her şey dosttur.
3. Hiçbir hayvan elbise giymeyecektir.
4. Hiçbir hayvan yatakta uyumayacaktır.
5. Hiçbir hayvan alkol içmeyecektir.
6. Hiçbir hayvan başka bir hayvanı öldürmeyecektir.
7. Tüm hayvanlar eşittir.

Tabii ki, Kartopu ile Napolyon çiftliğin geleceğine dair planlar üzerinde uzlaşamazlar. Bir güç oyunu sergilenir ve sonunda Napolyon dokuz köpeği çağırarak Kartopu'nu çiftlikten attırır.

Öyküde bu noktaya dek, hayvanlar çiftliğe elektrik sağlayacak bir yeldeğirmeninin yapımı için çok çalışmışlardır. Bu gerçekte Kartopu'nun fikriydi, ancak Napolyon bunu sahiplenmiştir. Yeldeğirmenindeki çalışma yavaş yürümekte ve büyük ölçüde güçlü ve çalışkan bir yük beygiri olan Boksör'e dayanmaktadır. Boksör çalışmaya devam ederken, domuzlar çiftlik evine taşınarak yataklarda uyumaya karar verirler; insanlar gibi yataklarda uyumak Yedi Emir tarafından yasaklanmış olmasına rağmen.

Bundan kısa bir süre sonra hayat domuzlar dışında herkes için her zamankinden daha zor hale gelmiştir. Diğer hayvanlar sürekli olarak değiştirilen Yedi Emir'i tutmaya zorlanırlarken, domuzlar iki ayak

üzerinde yürümeye başlamıştır. Sonunda, Emirler ahır duvarından indirilmiştir. Bundan sonra da ünlü alıntı gelir:

"Tüm hayvanlar eşittir, fakat bazıları diğerlerinden daha eşittir."

Bir grup insan çiftliği görmeye geldiklerinde, diğer hayvanlar insanlar ile domuzlar arasında fark göremediklerini fark ederler.

Bu öykünün evrendeki kötülüğün kökeniyle ne gibi bir ortak noktası olabileceğini merak ediyor olabilirsiniz. Yeşaya 14. bölüm, 3–20 ayetlerinden öykümüze bakmaya başladığımızda ilişkiyi göreceksiniz:

3 RAB İsrail halkını acıdan, sıkıntıdan ve yaptığı ağır işlerden kurtardığı gün 4 Babil Kralı'nı alaya alarak, "Halkı ezenin nasıl da sonu geldi!" diyecekler, "Zorbalığı nasıl da sona erdi!" 5 RAB kötülerin değneğini, egemenlerin asasını kırdı. 6 O asa ki, halklara gazapla vurdukça vurdu, ulusları öfkeyle, dinmeyen zulümle yönetti. 7 Bütün dünya esenlik ve barış içinde sevinçle haykırıyor. 8 Lübnan'ın çam ve sedir ağaçları bile kralın yok oluşuna seviniyor. "Onun ölümünden beri kimse bizi kesmeye gelmiyor" diyorlar. 9 Toprağın altındaki ölüler diyarı Babil Kralı'nı karşılamak için sabırsızlanıyor. Onun gelişi ölüleri, dünyanın eski önderlerini heyecanlandırıyor; ulusları yönetmiş kralları tahtlarından ayağa kaldırıyor. 10 Hepsi ona seslenip diyecekler ki, "Sen de bizim gibi gücünü yitirdin, bize benzedin." 11 Görkemin de çenklerinin sesi de ölüler diyarına indirildi. Altında kurtlar kaynaşacak, üstünü kurtçuklar kaplayacak. 12 Ey parlak yıldız, seherin oğlu, göklerden nasıl da düştün! Ey ulusları ezip geçen, nasıl da yere yıkıldın! 13 İçinden, "Göklere çıkacağım" dedin, "Tahtımı Tanrı'nın yıldızlarından daha yükseğe koyacağım; ilahların toplandığı dağda, Safon'un doruğunda oturacağım. 14 Bulutların üstüne çıkacak, kendimi Yüceler Yücesi'yle eşit kılacağım." 15 Ancak ölüler diyarına, ölüm çukurunun dibine İndirilmiş bulunuyorsun. 16–17 Seni görenler bakıp bakıp şöyle düşünecekler: "Dünyayı sarsan, ülkeleri titreten, yeryüzünü çöle çeviren, kentleri yerle bir eden, tutsakları evlerine salıvermeyen adam bu mu?" 18 Ulusların

bütün kralları tek tek, görkemli mezarlarda yatıyor. 19 Ama sen reddedilen bir dal gibi mezarından dışarı atıldın; bedenleri kılıçla delinip ölüm çukurunun dibine atılmış ölülerle örtülüsün; ayak altında çiğnenen leş gibisin. 20 Ülkeni harap edip halkını katlettiğin için başkaları gibi gömülmeyeceksin. Kötülük yapan soy bir daha anılmayacak.

Bu Kutsal Yazı bölümü Babil kralına karşı bir peygamberlik sözü olarak başlamaktadır. İsrailliler'in Babil'deki esaretlerinden kurtularak geri dönecekleri ve Babil'in artık güçlü bir imparatorluğun merkezi olmayacağı bir zamanı ifade eder. Tüm dünyanın Babil'in ve onun kralının zorbaca gücünden özgür olduklarına ne kadar sevineceklerini açıklar. Fakat tıpkı Hayvan Çiftliği'nin ikili bir anlamı olduğu gibi, bu Kutsal Yazı bölümü de öyledir. Aslında, bu anlatının tam orta yerinde, 12–14 ayetlerinde, Yeşaya'nın daha derin bir konu hakkında konuştuğunu görebiliriz. O ayetleri yeniden okuyalım:

12 Ey parlak yıldız, seherin oğlu, göklerden nasıl da düştün! Ey ulusları ezip geçen, nasıl da yere yıkıldın! 13 İçinden, "Göklere çıkacağım" dedin, "Tahtımı Tanrı'nın yıldızlarından daha yükseğe koyacağım; ilahların toplandığı dağda, Safon'un doruğunda oturacağım. 14 Bulutların üstüne çıkacak, kendimi Yüceler Yücesi'yle eşit kılacağım."

Parlak Yıldız kimdir? Şeytan'ın kendisidir! Bu aslında Şeytan'ın düşüşünün tarihçesidir, Babil yalnızca bir benzetme görevi görmektedir. Babil kralı çok gururlu oldu ve gücüyle yeryüzünün uluslarına baskı uyguladı. Aynı şekilde gökten düşen Parlak Yıldız da güç kazandı ve kendi yönetimi altındaki insanlara, yani dünyanın tüm uluslarına baskı yaptı. Bu isyanın nedeninin hırs ve gurur olduğunu görüyoruz. Düşüşünden sonra Şeytan adı verilen Parlak Yıldız, aslında Allah'ı tahtından indirmeyi ve evrenin krallığını ele geçirmeyi arzuluyordu. Kısacası, **Tanrı olmak istiyordu!**

Söylentiye göre, Michael Jackson 1995 yılında Türkiye'ye geldiğinde Topkapı Sarayı'nı ziyaret etmiş. Orada 250 kilo altından yapılma

ve mücevherlerle süslü bir taht bulunmaktadır. Michael Jackson tahtı gördüğünde üzerine oturup fotoğraf çektirmek istemiş. Tabii ki tahta oturmak herkes için yasaktır, çünkü bu sultanın tahtıdır ve büyük ulusal ve tarihi değeri vardır. Michael yine de izin istemiş ve reddedilmiş. Müze hiçbir istisna yapmayacaktı. Michael Jackson sultan değildi! Aynı şekilde, Şeytan Tanrı değildir ve O'nun tahtına oturmaya hiçbir hakkı yoktur.

Hayvan Çiftliği kitabı görünürde hayvanlarla ve bir çiftlikle ilgili eğlenceli bir öykü. Ancak küçük bir karşılaştırmalı tarihsel analiz yapıldığında, aslında Rusya'da komünizmin tarihi olduğu anlaşılıyor. Bir monarşiye isyanın ve yeni bir yönetim kurulmasının öyküsü. Aynı şekilde, Şeytan'ın düşüşünün de isyanın sonucu olduğunu görüyoruz.

Önceki derslerimizde Parlak Yıldız'ın Allah'a isyanının niteliğine dair birkaç belirti görmüştük. Şeytan'ın Aden Bahçesinde Havva'ya yaklaşarak şöyle dediğini hatırlıyor musunuz:

> "Kesinlikle ölmezsiniz. Çünkü Tanrı biliyor ki, o ağacın meyvesini yediğinizde gözleriniz açılacak, iyiyle kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız."[16]

Şeytan Havva'ya Allah'ın iyi şeyleri bencilce ondan sakladığını ve kendisi'ni yücelttiğini telkin etti.

Eyüp kitapçığında, Şeytan Allah'a şöyle dedi:

> "Eyüp Tanrı'dan boşuna mı korkuyor? Onu, ev halkını, sahip olduğu her şeyi sen çitle çevirip korumadın mı? Elleriyle yaptığı her şeyi bereketli kıldın. Sürüleri bütün ülkeye yayıldı. Ama elini uzatır da sahip olduğu her şeyi yok edersen, yüzüne karşı sövecektir!"[17]

Şeytan'ın sözlerindeki ima, Allah'ın yönetiminin temeline

16 Bkz. Yaratılış 3:4, 5.
17 Bkz. Eyüp 1:9–11.

dokunmaktadır. Allah, kendi yönetiminin temelinin özverili sevgi olduğunu bildirmektedir. Ancak Şeytan, Eyüp'ün Allah'a yalnızca Allah'ın sağladığı fiziksel faydaları aldığı için kulluk ettiğini söyler. Allah'ın Eyüp'e bağlılık göstermesi için rüşvet verdiğini ve bunun sevgiye değil, daha ziyade bencilce kazanca dayalı olduğunu ima etmiştir.

Hayvan Çiftliği kitabında baskıcı bir yöneticiye karşı bir isyan vardı. Hayvanlar yönetimi ele geçirdi ve kendi hükümetlerini kurdular. Fakat çok kısa bir sürede aradıkları eşitliğin kendilerinden halen kaçtığını gördüler. Önderleri bencildi ve kendi koymuş oldukları kuralları çiğniyorlardı. Başkaları çalışıp sıkıntı çekerken kendileri lüks içinde yaşıyorlardı.

Buradaki ders, insanların bencillikten uzak özveriye dayanan bir hükümeti sürdüremeyecekleri, çünkü insanların doğa gereği bencil olduklarıdır. Bu atalarımız Adem ile Havva'dan aldığımız mirastır; onlara da Şeytan tarafından bulaştırılmıştı. Bu nedenle onlara ne ad verirsek verelim tüm insani yönetimlerde bu zayıflık –içinde yaşayan ve onu yürüten insanların bencilliği– bulunmaktadır. Dolayısıyla, yönetim ne kadar iyi planlanmış olursa olsun, ya da insanlar ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, pek çok yönetim sonunda çöker. Her yerde "Hepimiz eşitiz" sözlerini işitiyoruz. Ancak her yerde bu ilke "Fakat bazıları diğerlerinden daha eşittir" şeklinde hayata geçiriliyor.

Öyleyse çözüm nedir? Doğrusu, insan zekâsıyla bulunamaz. Tek çözüm, Allah'ın bencil insan kalbini, başkalarına hizmet etmek arzusuyla dolu özverili bir kalbe dönüştürmesini gerektiren doğaüstü bir eylemdir. Kutsal Kitap buna dönüşüm ve Allah'ın Krallığı adını veriyor. Başka hiçbir yönetim işe yaramaz. İşte bu yüzden Kutsal Kitap sürekli olarak günah sorunuyla, benlik sorunuyla ilgileniyor. Gerçek sorun budur, yönetimler değil. Yönetimin demokrasi, komünizm, sosyalizm ya da monarşi olması fark etmez. İnsanlar bencil iseler, sistem işlemeyecektir.

Hayvan Çiftliği'nde hayvanlar daha iyi bir yaşam biçimi yaratmak için

monarşiyi devirdikten sonra, onun yerine, monarşiyi sergilemekle suçladıkları baskının ve çıkarcılığın ta kendisini getirdiler! Adem ile Havva Allah yerine Şeytan'a inanmayı seçtiklerinde, esasen ona yeryüzünde egemenlik vermiş oldular. Şeytan o noktada Allah'ın krallığından daha iyi olacağını iddia ettiği krallığı kurmaya başladı. Şimdiye kadar içinde yaşamayı nasıl buldunuz?

Gazeteler her gün en aşağılık suçlara ve korkunç acılara dair haberlerle dolu. Bu kesinlikle Allah'ın yarattığı krallık değil! Bu kötülükler insan kalbinde hüküm süren bencilliğin eseri. Benlik, Şeytan'ın krallığının temelidir. İşe yaramaz. Hiçbir zaman işe yarayamaz. Fakat insanların bunun işe yaramadığını görmeleri gereklidir. Bu nedenle Allah, Şeytan'ın başlattığı işi tersine çevirmek amacıyla, akla gelebilecek her türlü yönetim biçimini denememize izin verir.

Şimdi hayret verici kısma geliyoruz. Allah, Nuh'un zamanında yaptığı gibi her şeyi yok edebilir. Fakat O bunu yapmıyor. Bunun yerine, **insanların kalplerini kendisine geri kazanabilmek için, kendisini insana iyilik ile açıklıyor. Şeytan'ın gerçek karakterinin açığa çıkması için oyununu oynamasına izin veriyor.** Şeytan'ın karakteri, güdüleri ve hedefleri Allah'ın pak karakterinin ışığında ifşa edildiğinde, aklı başında olan hiç kimse Şeytan'ın krallığının bir parçası olarak yaşamak istemez. Gerçek huzur ve mutluluğu ancak bağlılığımızı tekrar Allah'a vererek bulabiliriz. İnsanın sorunları yine benliğe dayalı başka bir hükümet sistemi meydana getirilerek çözülemez. İnsanlığın tüm sorunlarının yanıtı, Allah'ın kalpte bencillikten uzak olarak hüküm sürmesindedir.

Yeşaya'daki bölüme benzer başka bir Kutsal Yazı bölümü var. Hezekiel kitapçığına gidelim. Orada Sur kralı için bir ağıt okuyacağız. Ancak bu metinde daha derin bir anlam olduğuna dair ipuçları bulabilir misiniz? Parlak Yıldız'ın düşüşüyle ve onun bu dünyadaki işiyle benzerlikler olduğuna dair belirtiler görüyor musunuz? 28. bölüm, 12–19 ayetlerini okuyalım:

12 "İnsanoğlu, Sur Kralı için bir ağıt yak. Ona diyeceksin ki,

'Egemen RAB şöyle diyor: "'Kusursuzlukta örnek biriydin, bilgeliğin ve güzelliğin eksiksizdi. 13 Sen Tanrı'nın bahçesi Aden'deydin. Yakut, topaz, aytaşı, sarı yakut, oniks, yeşim, laciverttaşı, firuze, zümrütle, çeşit çeşit değerli taşla bezenmiştin. Kakma ve oyma işlerin hep altındandı. Bunlar yaratıldığın gün hazırlanmışlardı. 14 Meshedilmiş, koruyucu bir Keruv olarak seni oraya yerleştirdim. Tanrı'nın kutsal dağındaydın, yanan taşlar arasında dolaştın. 15 Yaratıldığın günden sende kötülük bulunana dek yollarında kusursuzdun. 16 Ticaretinin bolluğundan zorbalıkla doldun ve günah işledin. Bu yüzden kirli bir şey gibi seni Tanrı'nın dağından attım, yanan taşların arasından kovdum, ey koruyucu Keruv. 17 Güzelliğinden ötürü gurura kapıldın, görkeminden ötürü bilgeliğini bozdun. Böylece seni yere attım, kralların önünde seni yüzkarası yaptım. 18 İşlediğin pek çok günah ve ticaretteki hileciliğin yüzünden kutsal yerlerini kirlettin. Seni yakıp yok edecek bir ateş çıkardım içinden, bütün seyredenlerin gözü önünde seni yeryüzünde küle çevirdim. 19 Seni tanıyan bütün uluslar sana şaştı, sonun korkunç oldu. Bir daha var olmayacaksın.'"

Sur kralı ne zaman Aden Bahçesi'ndeydi? Hiçbir zaman. Bir koruyucu keruv gökte Allah'a en yakın duran meleklerden biridir.[18] Sur kralı bir koruyucu keruv muydu? Tabii ki değildi! Sur kralı ne zaman Allah'ın dağından atıldı? Hiçbir zaman. Böylelikle, Sur kralına karşı okunan ağıdın Yeşaya'nın Babil'e karşı okuduğuna benzeyen bir mecaz olduğunu anlıyoruz. Hayvan Çiftliği'nin derin siyasi ilişkileri ve kavramları anlayabileceğimiz terimlerle örneklemek için hayvanlar hakkında bir öyküyü kullandığı gibi, Kutsal Kitap da anlamamıza yardımcı olmak için karşılaştırmalar yapar.

Hezekiel'in anlatısında, Parlak Yıldız'ın düşüşüyle ilgili birkaç şey öğreniyoruz. Parlak yıldız bir koruyucu keruvdu. Yani Allah'ın karakterini Parlak Yıldız'dan daha iyi tanıyan biri yoktu. Bir melek olarak, gerçekten Allah'ın huzurunda duruyordu. Ayrıca çok güzeldi. O

18 Süleyman'ın Tapınağı'nda Antlaşma Sandığı'nın üzerinde duran meleklerden birini düşünün.

kadar ki, gururlandı ve kalbi şiddetle doldu. Kendisinin Allah'tan daha iyi olduğuna gerçekten inandı ve O'nu devirmek istedi. Fakat şimdi en önemli soruya geliyoruz. Allah Parlak Yıldız'ı o şekilde mi yarattı?

Hezekiel bize Parlak Yıldız'ın kendisinde kötülük bulunana dek tüm yollarında kusursuz olduğunu söylüyor. Ondaki kötülüğü Allah yaratmadı. Fakat Allah tıpkı Adem ile Havva gibi ona seçme özgürlüğü verdi, çünkü bu sevgi üzerine kurulmuş bir krallıkta gereklidir. **O bizim öyle seçtiğimiz için kendisini sevmemizi istiyor, mecbur olduğumuz için değil!** Parlak Yıldız bu ayrıcalığı suistimal etti ve bencil, gururlu ve isyankâr oldu.

Bu metinlerden öğrendiğimiz diğer bir önemli husus da, günahın sona ereceği. Şeytan'a dönüşen Parlak Yıldız, en sonunda yok edilecek. Sonsuza dek yanan bir cehennemde gardiyan olmayacak ve Allah'ın krallığındaki herhangi birine mutsuzluk ve ayartı getirmek üzere yaşamına devam etmeyecek. Küle dönüşecek. Az önce okuduğumuz ayeti, Hezekiel 28. bölüm, 18. ayeti hatırlayın:

> *18 İşlediğin pek çok günah ve ticaretteki hileciliğin yüzünden kutsal yerlerini kirlettin. Seni yakıp yok edecek bir ateş çıkardım içinden, bütün seyredenlerin gözü önünde seni yeryüzünde küle çevirdim.*

Gurur, Babil kralının ve Sur kralının konumlarını suistimal etmelerine neden oldu ve krallıklarını yitirdiler. Gurur, Parlak Yıldız'ın Yaratıcı'ya isyan etmesine ve Allah'ın halkına zulmetmesine neden oldu. Parlak Yıldız da Babil kralı ve Sur kralı gibi kendi krallığını kaybedecek. O yok edilecek.

Hayvan Çiftliği'nde hayvanlar isyan ettiler ve çiftliği çiftçiden daha iyi yönetmeye teşebbüs ettiler. Ancak girişimleri başarısızlıkla sonuçlandı. 1917 yılında Rusya'daki Bolşevikler çara karşı bir isyan düzenlediler ve Komünizm adı verilen yeni bir yönetim biçimi kurdular; bu da başarısızlıkla sonuçlandı. Bu dersimizde Parlak Yıldız'ın Allah'ın gökteki önderliğinden hoşnutsuz olduğunu ve Allah'ın yerini almayı arzuladığını öğrendik. Kendisine taraftar

arayan bir siyasetçi gibi, o da Yaratıcı'ya karşı isyanında kendisine katılmaları için başkalarını kışkırtmaktadır. Asıl soru şu:

Allah ve O'nun önderliği iyi mi?

Şeytan'ın isyanının pratik sonuçlarından, Şeytan'ın önderliğinin sonucunun yalnızca günah, sefalet, acı ve en sonunda sonsuz ölüm olduğunu görüyoruz. Herkesin Allah ile Şeytan arasındaki bu büyük mücadelede hangi tarafta olacağını seçme şansı olduğunda, bu dünyanın sonu gelecek. Şeytan, sizin yıkımınıza kararlı olan kişisel bir varlıktır. O Allah'ın sevdiğinden nefret eder, bu da sizi riske atar. Evrenin yalnızca bir kralı olabilir ve Kutsal Kitap bunun Şeytan olmayacağını söylüyor. Siz kimin tarafında olmak istiyorsunuz?

Tartışma Soruları

1. Hayvan Çiftliği'nde hayvanlar domuzların bencilliğini tecrübe ettiler. Kendi bencilliğiniz ya da başkalarının bencilliği nedeniyle tecrübe ettiğiniz bazı şeyleri paylaşabilir misiniz?

2. Parlak Yıldız bizzat Allah'ın huzurundaydı ve Allah'ın sevgisi ile gücünü biliyordu. Sizce Parlak Yıldız'ın Allah'a karşı isyan ederek kazanabileceğini düşünmesine ne sebep olmuş olabilir?

3. Gururun bir kişiyi gerçeğe karşı nasıl kör ettiğine ve ona aptalca bir şey yaptırdığına dair görmüş olduğunuz bir örnek verebilir misiniz?

4. Hayvan Çiftliği'nde domuzlar 7 emri ahır duvarından kaldırdılar. Bunu neden yaptılar? Sizce Şeytan Allah'ın 10 Emri'ni Allah'ın halkının zihinlerinden kaldırmaya çalışıyor mu? Bunu nasıl yapıyor? Bu durum insanların Allah'a ya da Şeytan'a bağlılık göstermeleri üzerindeki mücadelede nasıl bir rol oynuyor?

12 ONURLU BİR YAŞAM

Onur, bir idealden fazlasıdır; bir anda ulaşılabilecek belirlenmiş bir seçimdir. Sizin seçiminiz ne?

Büyük şehirlerde "Park Yapılmaz" tabelalarının altında sokaklar boyunca yüzlerce araba sıralanır. Halkın genel yaklaşımı adeta şöyledir:

"Cezasız kurtarırsan, yapabilirsin."

Anlaşılan çok az insan yasakların ardında nedenler olduğunu anlayabiliyor. Ya da belki de yasalara uymak pek çok kişi için yalnızca bir müsaitlik meselesi. Peki ya Allah'ın talimatları? Allah kendi koyduğu gerekliliklerde titiz mi, yoksa bunları zamanınız olduğunda ya da canınız isterse yerine getirmenizin iyi olacağı birer öneri olarak mı ortaya koyuyor? O'nun isteklerini telafi edici başka bir iyi işle dengelediğiniz takdirde, ayrıntılarla gerçekten de o kadar ilgilenmiyor mu?

Şimdi öykümüzde Allah'la olan antlaşma ilişkimize günlük hayatta yerine getirildiği şekliyle bakacağız. Dinimiz hayatın gündelik eylemlerinde ifadesini bulur, bizi yönlendiren ilkeler bu şekilde uygulamaya konurlar. İki adamın günlük hayattaki bazı durumlarla ilgili konuşmalarıyla başlıyoruz.

Vural bardağını dikti ve çayının son yudumunu içti. Bir karara vardığını ilan etmek istercesine kaşığı bardağın içine çıngırdatarak bıraktı. Seslendi:

"Kenan, bence sen delisin! Çok titizsin. Boş yere bir sürü para kaybediyorsun."

Kenan dikkatle arkadaşına baktı. Bu konuşmayı ilk kez yapmıyorlardı.

Kenan "Neden böyle düşünüyorsun, Vural?" diye sordu.

"Neden satışlarının yarısını satış fişi olmadan yapmıyorsun? Katma değer vergisi yüzde 18,5. Tüm bu para devlete gidiyor ve bunun hiçbir faydasını göremeyeceksin. O paranın ne kadarının devlet memurlarının yazlık ev ve Mercedes almaları için harcandığını kim biliyor? Demek istiyorum ki, bu kadar vergi fazla değil mi? Ve bu ödediğin tek vergi de değil. Stopaj vergisi var, çünkü bu dükkanı kiralıyorsun, sonra KDV, damga vergisi ve SSK üç aylık vergisi var, ticaret odası aidatıyla Bağ–Kur'u saymıyorum bile. Bu bunaltıcı vergiler ve ücretler başımızın üzerinde sallandıkça kim para kazanabilir ki? Vergi dairesini memnun edecek kadar satışı kayda geçir, geri kalanını masa altından yap da biraz para kazan."

Kenan'ın bilgisayar mağazası kesinlikle para içinde yüzmüyordu. Onunkisi şehirdeki işlek caddede bulunan bir sürü küçük dükkandan biriydi. Vural Kenan'ın rakiplerinin yaptığını tam olarak tarif etmişti. Kenan, işyerini tamamen yasaya göre işleten kendisinden başka hiç kimse tanımıyordu. Herkes vergi kaçırıyordu.

Hepsi şöyle derdi, "Şimdi makinem bozuk, fiş veremiyorum."

Kenan arkadaşına karşılık verdi, "Vural, parasal açıdan bakınca haklısın. Fakat para hayattaki tek şey değil. Paranın önemli olmadığını söylemiyorum. Ama para mı bana hizmet etmek için var, yoksa ben mi paraya hizmet için varım?"

Vural araya girdi, "Zengin olmaktan bahsetmiyorum, yaşamı sürdürebilmekten bahsediyorum."

"Biliyorum, biliyorum. Belki kendi dükkanımla geçimimi sağlayamam ve bunu kapatarak başkasının yanında çalışmam

gerekebilir. Yapmak istediğim bu değil, ama tabii ki imkân dahilinde. Fakat şimdi söylediğim şey, nasıl yaşamak istediğim. Hayatı yalancı ve hilekâr biri olarak yaşamak istemiyorum. Böyle birisi olmak istemiyorum. İlke ve karakter sahibi bir kişi olmak istiyorum. Ve buna devletle ilişkim de dahil. Devlete düşmanım gözüyle bakmak istemiyorum. Çeşitli yerlerde yolsuzluk ve yozlaşma olduğundan emin olsam da, tüm o vergiler sağlık yardımlarını, sosyal güvenlik emekliliğini, yolları, okulları ve tüm sistemin yürümesini sağlayan genel yasaları hayata geçiriyor. Bunlar olmasaydı her şey kargaşa içinde olurdu. Ülkemi desteklemek istiyorum, yıkmak değil. Sen Türkiye'yi sevmiyor musun?"

Vural çekinerek şöyle dedi, "Evet, tabii ki seviyorum, fakat yemek yemek de istiyorum. Bu şekilde geçimini sağlayamazsın."

"Eh, şimdilik zengin olmadım, fakat hayatımı sürdürüyorum. Kimi zaman zor. Ancak yasanın etrafından dolaşmak zorunda kalmadan ihtiyaçlarımı karşılaması için Allah'a güvenmek istiyorum."

"Devlet senin paranın eksikliğini duymaz. Onların çok parası var. Fakir olan sensin. Bu konuyu dert etme. Bu kadar fazla fiş kesme."

"Bu kadar mı? Bir kişi zenginse ona para ödememeli miyim? Carrefour'un ve Kipa'nın paraları var, öyleyse onlara zengin oldukları için para ödememeli miyim? Bill Gates'in paraya ihtiyacı olmadığı için korsan yazılım kullanmamı mı istiyorsun?"

"Kesinlikle. Bill Gates zengin. Ona bir kuruş bile vermene gerek yok!" Vural bunu söylerken sesini yükseltti.

Kenan demek istediğini daha vurgulu bir şekilde söyleyebilmek için öne eğildi, "Öyleyse sana göre Allah'a hiçbir şey vermemeliyim, çünkü O herkesten daha zengin, öyle mi?"

Vural kekeleyerek "Şey, o başka" dedi. "Gerçekte Allah'a vermiyoruz, fakirlere ya da dinimize veriyoruz."

"Nasıl başka? Dinsel kurumlarımız zenginse o zaman vermemize gerek yok. Öyle değil mi? Bu şekilde bir düşünceyle tüm toplumsal kurumlar çökerdi. İşler en iyi herkes kendi üzerine düşeni yaptığında yürür. Bu nedenle ben vergilerimi ödüyorum."

Vural sigarasını yaktı ve dumanın kıvrılarak yükselişini seyretti.

"Hâlâ senin çok titiz davrandığını düşünüyorum. Sen fakirsin ve devletin senin parana ihtiyacı yok. Zaten çok fazla paraları var."

"Sana ilke hakkında nasıl bir şey anlatabilirim? Örneğin, yabancı birisi dükkana girerek sana domuz eti verse onu yer miydin?"

Vural "Hayatta olmaz!" diye karşılık verdi. "Bu iğrenç!"

Vural, sanki kötü kokulu et hemen karşısındaymış gibi burnunu kıvırdı.

"Neden yemezsin?"

Vural sigarasının külünü fiskeleyerek yere atarken "Çünkü yasak" dedi.

"Peki neden yasak olduğunu düşünüyorsun? Pis olduğu için mi? Tıpkı kokoreç gibi fazlasıyla yıkanıp iyice pişiriliyor."

"Etin kendisi kötü. Yiyecek olmaya uygun değil."

"Öyleyse bunun vücudun için zararlı olduğunu söylüyorsun, öyle mi?"

"Doğru" dedi Vural.

"O içtiğin sigaraya gelince, herhalde onun vücudun için yararlı olduğunu düşünüyorsun! Peki ya içtiğin rakı? O nedir, organik sağlıklı yiyecek mi?"

"Ama o başka."

"Nasıl başka? İlke nedir? Allah insana domuzun etinin yiyecek olarak uygun olmadığını açıkladı. Ve hiçbir koşulda bunu yemezsin. İğrenç ve pis olduğunu düşünüyorsun. Ve bundan yersen kendini Allah'ın huzurunda murdar hissedersin. Öyleyse neden sigara ve içki içmenin seni Allah'ın huzurunda murdar etmeyeceğini düşünüyorsun? Bunlar da bedeni mahvetmiyor mu? Ve neden domuz eti yemenin bizi Allah'ın huzurunda yalan söylemekten ya da Bill Gates'in yazılımlarını çalmaktan daha fazla murdar edeceğini düşünüyoruz? Fiziksel temizliğin bizi Allah'a ahlâki paklıktan daha çok beğendireceği varsayılan, nasıl bir gelenekte yaşıyoruz? Allah'ın zina işleyenleri domuz eti yiyenlerden daha önce kabul edeceğine dair fikir nereden çıktı?"

Vural bir an suskun kaldı.

"Bilmiyorum, yalnızca öyle gözüküyor işte."

"Öyle gözüküyor, çünkü gelenek bize öyle diyor, Allah'ın Sözü bize öyle dediği için değil. Allah'ın Sözü bize midye yemenin en az domuz eti yemek kadar murdar olduğunu bildiriyor. Fakat Türkiye'deki her sahilde midyeler yiyecek olarak satılıyor. Git, Allah'ın Musa peygamber aracılığıyla hangi yiyecekleri yiyebileceğimize dair verdiği emri araştır.[19] Göreceksin. Fakat şu soru halen yanıtlanmadı, ilkeli olarak mı yaşayacağız, yoksa yalnızca çıkarımıza uygun olanı mı yapacağız? Neye mal olursa olsun, doğru olanı yalnızca doğru olduğu için yapacak mıyız?"

Daniel 1. bölüme dayalı olan bu Kutsal Kitap dersinde, ahlâki değerler, yiyecek, gelenek, antlaşma ve ilke; bunların hepsi önemli faktörlerdir. 1–5 ayetlerini okuyarak başlayalım:

1 Yahuda Kralı Yehoyakim'in krallığının üçüncü yılında Babil Kralı Nebukadnessar Yeruşalim'in üzerine yürüyüp kenti kuşattı.

19 Bkz. Levililer 11. bölüm.

2 Rab, Yahuda Kralı Yehoyakim'i ve Tanrı'nın Tapınağı'ndaki bazı eşyaları Nebukadnessar'ın eline teslim etti. Nebukadnessar bunları Şinar ülkesine götürüp kendi ilahının tapınağının hazinesine yerleştirdi. 3–4 Kral İsrailliler arasından kral soyundan gelme ya da soylu bazı gençlerin seçilip saraya getirilmesi için saray görevlilerinin yöneticisi Aşpenaz'a buyruk verdi. Bu gençler kusursuz, yakışıklı, her konuda bilge, bilgili, öğrenmeye yetenekli, sarayda görev almaya uygun nitelikte kişiler olmalıydı. Aşpenaz onlara Kildaniler'in dilini ve yazısını öğretecekti. 5 Kral bu gençler için kendi sofrasından gündelik yiyecek ve şarap ayırdı. Üç yıl eğitildikten sonra gençler kralın önüne çıkarılacaklardı.

Bu ayetlerde gördüğümüz gibi, Osmanlılar savaşlarda esir alınan kişilerin yeteneklerinden yararlanan ilk ulus değildi. Babil kralı güney Yahuda krallığını ele geçirdikten, Yeruşalim'i harap ettikten ve binlerce insanı esir ettikten sonra, Yahuda kralının ve diğer asil ailelerin çocuklarında kendi hükümetinde hizmet etme potansiyeli bulunduğunu gördü. Böylece onları kendi memurlarının denetimine verdi, ihtiyaçlarını karşıladı ve üç yıl boyunca onlara yerel yasalar, din, dil ve gelenekler üzerine eğitim verdi. 6–8 ayetlerini okuyarak devam edelim:

6 Seçilen gençler arasında Yahudalılar'dan Daniel, Hananya, Mişael ve Azarya da vardı. 7 Saray görevlilerinin yöneticisi onlara yeni adlar koydu. Daniel'e Belteşassar, Hananya'ya Şadrak, Mişael'e Meşak, Azarya'ya Abed–Nego adını verdi. 8 Daniel dinsel açıdan kendini kirletmemek için kralın onlara ayırdığı yemeklerden yemeyi de şaraptan içmeyi de istemedi. Bu yoldan kendini kirletmemek için saray görevlilerinin yöneticisine ricada bulundu.

Esir alındığınızı ve anavatanınızdan yüzlerce kilometre uzakta bir yere götürüldüğünüzü hayal edin. Putlara tapan insanların arasındasınız. Size, kendi dininizi bırakmanız ve sizi tutsak edenlerin ilahlarını kabul etmeniz yönünde etkilemenin bir yolu olarak, o sahte tanrılardan biriyle ilgili bir ad verilmiş. Size domuz

eti ve şarap verilseydi ne yapardınız? Bunu yiyip içer miydiniz?

> "Hayır!" diyorsunuz, "İlkeye sadık kalırdım. Her ikisini de tüketmezdim."

Ancak ev sahibinizi gücendirmemek için size sunulan şeyleri yiyip içmenin ne kadar önemli olduğunu biliyorsunuz. Üstelik, şu anda Türkiye'de böyle bir sorununuz yok, çünkü herkes aynı değer sistemine göre yiyip içiyor. Peki ailenizden ve dostlarınızdan kilometrelerce uzakta, Almanya'da yaşıyor olsaydınız, yine aynı kararı verir miydiniz? Farklı olmaya cüret eder miydiniz? 9. ve 10. ayetlerde, Daniel'in kendi kanaatlerini yerine getirip getirmediğini görelim:

> *9 Tanrı saray görevlileri yöneticisinin Daniel'e sevgiyle, sevecenlikle davranmasını sağladı. 10 Adam Daniel'e, "Yiyecek içecek payınızı ayıran efendimiz kraldan korkarım" dedi, "Eğer yüzünüzü yaşıtınız olan öbür gençlerin yüzünden daha solgun görürse, başımı tehlikeye sokmuş olursunuz."*

Şimdi tehlike biraz daha büyük. Daniel kralın yiyeceğini yemeyi ve şarabını içmeyi reddederse, bu kralı gücendirebilir. Hatta Daniel'in öldürülmesine neden olabilir. Bu iki koşul altında, hayatınızı kaybedecek dahi olsanız, yine de ilkeye bağlı kalır mıydınız? Sonuçta, kendi kendinize şöyle düşünebilirdiniz:

> "Yememem ve içmememem gereken şeyleri yiyip içmek ve hayatta kalmak mı daha iyi, yoksa reddedip ölmek mi? Ben ölürsem bunun ne yararı var? Hayatımı yiyecek ve içecek için tehlikeye atmama gerek var mı?"

Ancak belki de mesele yiyecek ve içecekten daha büyüktür. Bir de putperestlik konusu yok muydu? Kadim kültürlerde, etler geleneksel olarak putlara sunuluyordu. Bir kimse o etlerden yediğinde, aslında sahte tanrılara şeref vermiş oluyordu. Muhakkak ki, Daniel böyle bir dinsel uygulamada rol almak istemiyordu. Bundan sonra neler olduğunu görmek için Daniel 1. bölüm, 11–21 ayetlerine bakalım:

11–12 Daniel, saray görevlileri yöneticisinin Hananya, Mişael, Azarya ve kendisinin başına koyduğu gözeticiye gidip, "Lütfen kullarınıza on gün olanak tanıyın" dedi, "Bu on gün içinde bize yemek için sebze, içmek için de su verilsin. 13 Sonra yüzlerimizi kralın yemeklerini yiyen öbür gençlerin yüzleriyle kıyaslayın ve kullarınıza gördüğünüze göre davranın." 14 Gözetici bu isteği kabul etti ve onlara on gün deneme fırsatı verdi. 15 On gün sonra dört genç kralın yemeklerini yiyen öbür gençlerin hepsinden daha sağlıklı, daha iyi beslenmiş görünüyordu. 16 Böylece gözetici o günden sonra kralın gençler için ayırdığı yemekle şarabı kaldırdı ve onlara sebze vermeyi sürdürdü. 17 Tanrı bu dört gence her konuda bilgi, beceri, bilgelik verdi. Daniel her çeşit görümü ve düşü yorumlayabiliyordu. 18 Kralın belirlediği süre tamamlanınca, saray görevlileri yöneticisi gençleri Nebukadnessar'a götürdü. 19 Kral onlarla görüştü; içlerinde Daniel, Hananya, Mişael, Azarya gibisi yoktu. Bu yüzden kralın hizmetine onlar atandı. 20 Kral bilgelik ve anlayışla ilgili konularda onları sınadı ve dört genci ülkesindeki bütün sihirbazlardan, falcılardan on kat üstün buldu. 21 Kral Koreş'in krallığının birinci yılına dek Daniel sarayda kaldı.

Daniel ve üç arkadaşı Allah'ın kendileri için Tevrat'ta ortaya koymuş olduğu antlaşmanın ilkelerinden taviz vermeyeceklerdi. Daniel ve arkadaşları için Tevrat'ın ilkeleri yalnızca kurallardan ve yönetmeliklerden ibaret değildi. Bunlar yaşayan ilkelerdi. Daniel putlara sunulan yiyecekleri yemenin putperestliğe katılım olarak görülebileceğini anlamıştı ve tabii ki bunu yapmak istemiyordu. Dahası, Daniel Allah tarafından yasaklanan yiyecekleri yemenin kendi sağlığına zararlı olacağını anlamıştı. Daniel ilkeye bağlı kalarak zihinsel, fiziksel ve ruhsal olarak daha güçlü olacaktı. Ayartıya ve günaha daha rahat karşı koyabilecekti, zira bedeni, beyni ve ruhu hep birbirine bağlıydı.

Belki de Daniel, Hananya, Mişael ve Azarya, Yaratılış kitapçığında Allah'ın Adem ile Havva'ya Aden Bahçesi'nde bitkilere dayalı mükemmel beslenme düzenini verdiği öyküyü hatırlıyorlardı.

Daniel ve arkadaşları Allah'ın başlangıçtaki planına uygun yaşamaları halinde bereketleneceklerine inanıyorlardı. Neden? Çünkü bizi Allah yaratmıştır ve O bizim için en iyi olanı bilir.

Daniel bir tür telafi programına başvurmadı, şöyle demedi:

> "Eh, bir miktar yememem gereken etten yedim ve içmemem gereken bir içecekten içtim, fakat 99 dua edersem bunu telafi ederim."

Hayır, Daniel ilkeye bağlıydı. İlke için hayatını tehlikeye attı. Bunun sonucunda Allah Daniel'i bereketledi ve herkese kendisinin titiz olduğunu ve bizden hem büyük hem de küçük meselelerde sadık olmamızı istediğini gösterdi.

Allah doğru olanı yapmayı bu dünyada ödüllendirir. Kimi zaman bunun sonuçlarını görmek için beklememiz gerekebilir, çünkü Allah aynı zamanda kötülüğe de kendi yolunu izlemesi için izin vermektedir. Allah'ın iyiliğini ve hikmetini, ancak kötülüğün gerçekte ne olduğunu gördükten sonra kavrayabiliriz.

Geçen derste işlediğimiz konuyu, koruyucu keruv Parlak Yıldız isyan ettiğinde Allah'ın onu derhal ve orada yok etmediğini hatırlıyor musunuz? O andan itibaren, Şeytan'a dönüşen o düşmüş meleğe bu dünyanın insanlarını ayartması için izin verildi. Ancak tıpkı Allah'ın Daniel'i antlaşmaya sadık kaldığı ve Şeytan'ın ayartılarına karşı koyduğu için bereketlediği gibi, bizim hayatlarımızı da, O'na sadık kaldığımızda doğruluğun selametiyle ve kötülüğe karşı direnme gücüyle bereketleyecektir. Aşağıdaki durumu düşünün:

Enver iş arkadaşlarından birkaçı ile İstanbul'da iş gezisindeydi. Akşam yemeğinde kebap yedikten sonra, iş arkadaşları onu içki içmek ve bazı kızlarla tanışmak üzere bir gece kulübüne davet ettiler.

> "Benim mutlu bir evliliğim var çocuklar. Bensiz gidebilirsiniz."
>
> "Bizim de mutlu evliliğimiz var," dediler. "Sadece biraz eğlence için dışarı çıkıyoruz. Karılarımızın bilmesi gerekmiyor."

"Doğrusu sizin eğlencenize katılamam."

Hepsi "Ana kuzusu" dediler. "Dışarı çıkmak için izin alman mı gerekiyor?" diye takıldılar.

Fakat Enver yerinden oynamadı.

"İstediğinizi diyebilirsiniz, fakat benim karıma olan bağlılığım sizin beni kulübe götürme isteğinizden daha kuvvetli."

Böylece Enver otele tek başına döndü; karısını aradı. Sohbet ettiler, birbirlerinin sesini duydukları için çok mutlu oldular.

Ertesi gün Enver otelde kahvaltısını bitirmek üzereyken çalışma arkadaşları aşağı indiler. Gözleri yarı kapalı ve kırmızıydı. Kendi aralarında önceki akşam dans ettikleri kızlar hakkında espriler yapıyorlardı. Sonra adamlardan birinin cep telefonu çaldı. Hatta karısı vardı.

"Hayır hayatım, dün gece kulübe falan gitmedik" diye yalan söyledi. "Telefonuma cevap vermedim, çünkü toplantıdaydık ve telefonumu odamda şarj cihazında bırakmıştım."

Adamın yüzü sinirli bir hâl aldı.

"Yalan söylemiyorum! Neden beni suçluyorsun?" diye bağırdı. "Demek o gece toplantı yapıp yapmadığımızı anlamak için oteli aradın! Demek ki beni kontrol etmek için her tarafta izliyorsun..."

Ortam gergin ve sinirliydi. Enver kulübe gitmediğine çok memnun oldu. Saklayacak ve utanacak bir şeyi yoktu. Aksine, karısıyla olan ilişkisinin huzurundan dolayı rahatladı.

Allah'la olan antlaşmamız bir evlilik ilişkisi gibidir. **Her durumda ve her koşulda Allah'a bağlıyız.** Eşlerimize bağlıyız. Bu bağlılığı kalplerimizde ya da zihinlerimizde dahi olsa koparırsak, bu ilişkiye hasar veririz. Eşlerimizden uzakta olabiliriz; hareketlerimizi görmüyor olabilirler. Peki onlara bağlı mıyız?

Allah'ın şeklini görmediğimiz anlamında, O'nun huzurunda yaşamıyoruz. Ancak Allah bizim her hareketimizi biliyor. Bizim yalancılar, hileciler ya da zina işleyenler olup olmadığımızı biliyor. Daniel kendisini Allah'a adamış bir adamdı. Aynı şeyi kendiniz için de söyleyebilir misiniz? Söyleyemiyorsanız, dua edebilirsiniz:

> "Allahım, hayatımın tüm alanlarında sana adanmış bir adam olabilmeme yardımcı ol."

O bu duayı kesinlikle yanıtlayacaktır.

Tartışma Soruları

1. Bir kişi zenginse ona borcunuzu ödemeyerek huzurlu olabilir misiniz? Davranışınızın temeli olan ilke Allah'ın Sözü'ne dayanıyor mu?

2. Sizce hangisi Allah'ın gözünde daha nahoştur, birinin evine girerken ayakkabılarınızı çıkarmamak mı, yoksa postanede sırada onun önüne geçmek mi? Neden?

3. Hangisi Allah'ın gözünde daha kötüdür, içinden kanın uygun şekilde çıkarılmadığı eti yemek mi, yoksa yalan söylemek mi? Neden böyle düşünüyorsunuz?

4. Her durumda iyi olmaya çalışsaydınız, ailenizden ve arkadaşlarınızdan nasıl bir tepki alırdınız? Bu olumsuz bir yanıt olursa, başkaları ne düşünürse düşünsün doğru olanı yapmak için gereken ahlâki metaneti nereden alırdınız?

13 GELECEĞİ BİLMENİN İMKÂNI

Geleceği sadece Allah bilir. O'na gidin, and sizin ve kaderiniz ve geleceğiniz hakkında neler öğrenebileceğinizi görün.

Sizce gelecek nasıl olacak? Eğer bilinebilirse, sizce cevabı nerede bulabilirsiniz? Borsa simsarları, işadamları, siyasetçiler ve bilim adamları geleceği açıkça görebilselerdi dünya ne kadar da farklı olurdu. Geleceğin sakladıklarının ne olduğuna ilişkin bilgi, herhalde en çok aranan bilgidir. Belki yalnızca ölümün çaresinin ardından ikinci. Ve buna rağmen, binlerce yıldan sonra, insanlar hiçbir zaman geleceği ikna edici bir şekilde tahmin etmeyi başaramamışlardır. Tabii ki denemişlerdir ve denemeye devam edeceklerdir, fakat en çok yaklaştıkları yalnızca bir tahminin ötesine gidemez. Bu dersimizde, bir kralın rüyası ve bir peygamberin yorumu ile, Allah'ın bize geleceğe doğru, hatta dünyanın sonuna kadar açık bir görüş verdiğini keşfedeceğiz.

Geleceği bilmek Cem için her zaman büyük bir merak konusu olmuştu; bazıları buna saplantı dahi diyebilir. Muhtemelen bir oyun ya da vakit geçirme faaliyeti olarak başlamıştı. Fakat Cem büyüdükçe, bundan sonra ne olacağını bir şekilde öğrenmeye çalışmadığı bir gün dahi geçmez oldu. Tek sorun, bilgi arayışının güvence sağlamak yerine daha fazla karmaşaya ve hayal kırıklığına neden olmasıydı.

Cem'in ilk olarak çocukken meraka düştüğünü herhalde söyleyebilirdiniz. Annesinin arkadaşlarının bir araya gelerek, kahve içip sohbet ettikleri zamanı hatırladı. Kahve bittiğinde tabağı

fincanın üzerine koyarak birkaç kez kendi etrafında döndürürler, telvenin oturmasını bekler, sonra da ters çevirerek koyarlardı. Kahve telvelerine bakarak "bunların söylediklerini yorumlayan" yaşlı kadını bilhassa hatırlıyordu. Meleklerden, üçgenlerden, bulutlardan, sincaplardan, fasulyelerden, kedilerden, kartallardan ve gözlerden söz edilirdi. Kadınlar için bu yalnızca bir oyun olabilirdi, fakat Cem için bu bilinmeze açılan gizemli bir kapıydı. Pek çok kez geçmeye çalışacağı bir kapı.

Cem yetişkin olduğunda geleceği burçlar aracılığıyla öğrenmeye çalıştı. İşe giderken gazeteyi alır ve ofise koşardı. Bir elinde bir fincan çayla ve gazete masasına yayılmış halde, yıldız falını okur ve gerçekleşmesi halinde hayatın nasıl olacağını hayal ederdi. Fakat bahsedilen olaylar olmadığında ve pek çok "burcun" tahminlerinin aynı şeyin sulandırılmış versiyonları olduğunu anladığında, bundan vazgeçti.

> Kendi kendine "Başka bir yol olmalı!" diye düşündü. "Biliyorum, bir astroloğa gideceğim ve yıldız haritamı okutacağım."

Böylece Cem gazeteyi araştırdı, bir reklam buldu, verilen numarayı aradı ve randevu ayarladı. Oraya gittiğinde, kadın ona doğum tarihi, doğum yeri, anne–babası ve kardeşleri hakkında birkaç soru sordu. Cem'in haritasını çıkarırken ve yıldızları "okurken," duraklayarak şöyle dedi:

> "Daha ayrıntılı bilgi vermemi isterseniz ya da kaderinizi değiştirmek için bir şansınız olmasını isterseniz, sizin için tarot kartlarını okuyabilirim. Tabii ki bunun ek ücreti var."

Cem bu noktada fiyatı çok fazla düşünmüyordu. Kendi kendine şöyle düşündü:

> "Aslında parayı harcamayı gerçekten istemiyorum. Öte yandan, geleceği bilmeye paha biçilebilir mi? Sonuçta, geleceği bilmek bir felâketten kaçınmamı, bir kadınla tanışmamı, hatta zengin olmamı sağlayabilir. Ayrıca, parayı yalnızca onu harcamak için kazanırsın!"

———— • ————

"Benim için uygun" diye yanıtladı.

Birkaç saat sonra, Cem elinde bir tabloyla, aklında bir tahminle ve içinde bir başarı duygusuyla ofisten çıktı. Çok az kişinin sahip olabileceği bir bilgiye sahipmiş gibi hissediyordu. Eve yürürken, henüz edindiği bilgiyle bir plan yapmaya başladı. Çok geçmeden tüm rüyaları ve arzuları gerçek olacaktı.

Sonra, astroloğa gidişinden yaklaşık iki hafta sonra, Cem'in dünyası başına yıkıldı. Hem tahmin edilmeyen, hem de kadının kendisine söylediğine tamamen ters bir deneyim yaşadı. Cem'in tüm duyguları birbirine karıştı; öfke, endişe, şüphe, utanç ve karmaşa, yaşadıklarından yalnızca birkaçıydı. Ancak belki de en kötü his belirsizlikti – özellikle gelecek hakkında. Bu belirsizlik o kadar dayanılmaz hale geldi ki, yıllar boyu bunalıma girdi. Ne yazık ki, Cem hiçbir zaman doğru yere bakmamıştı.

Kutsal Kitap'ın en harika yönlerinden biri hayatın pek çok sorusuna yanıt vermesidir – bir insanın hayatına, yalnızca şimdiki zaman için değil, gelecek zaman için de gerçek huzur getirebilecek olan yanıtlar. Bu noktaya kadar tarihî olaylar hakkında okuyarak, geleceğe ara sıra atıfta bulunulduğunu gördük. Ancak Daniel kitapçığında, Kutsal Kitap'ın mesajı çarpıcı bir biçimde yön değiştiriyor. Allah, M.Ö. 6. yüzyıldan başlayarak, yeryüzünün geleceği hakkında kimi zaman genel, kimi zaman ayrıntılı bir bakış sağlıyor. Adalet ve adaletsizlikle, mutlulukla ve çaresizlikle dolu bir gelecek.

Pek çok kişi, Daniel kitapçığını okudukları ve Kutsal Yazılar'ı tarihle karşılaştırdıkları zaman, hayrete düşer. Kutsal Kitap'tan şüphe duyanların, bir kişinin nasıl olup da geleceğe dair böylesi net ayrıntıları meydana gelişlerinden yüzlerce yıl önce yazabileceğini anlamakta büyük zorluk çektiklerini söylemek abartı olmaz. Boş yere çabaladıkları halde, gerçeklere karşı koyamazlar. Allah geleceği önceden bildirmiştir; ve tıpkı O'nun olacağını söylediği gibi meydana gelmiştir.

Daniel kitapçığından bu ikinci dersimizde, Daniel'in bakış açısından geleceğe doğru çok genel bir açıdan göz atacağız. Başka bir deyişle, gördüğü olaylardan pek çoğu hayatının sonlarında ya da daha sonra tarihte meydana geldi. Bu görümler yalnızca Allah'ın geleceğin olaylarını yakından bildiğini göstermekle kalmaz, ayrıca dünyanın sonunda gerçekleşecek olan olayları tasvir eden Daniel'in sonraki görümleri için arka plan oluşturur. Bu sürükleyici derse Daniel kitapçığının 2. bölümünden 1–6 ayetlerini okuyarak başlayalım:

> *1 Krallığının ikinci yılında Nebukadnessar bir düş gördü. Ruhu üzüntüyle sarsıldı, uykusu kaçtı. 2 Düşünün ne olduğunu söylesinler diye sihirbazları, falcıları, büyücüleri, yıldızbilimcileri çağırttı. Hepsi gelip kralın önünde durdular. 3 Kral, "Beni üzüntüyle sarsan bir düş gördüm. Ne anlama geldiğini öğrenmek istiyorum" dedi. 4 Yıldızbilimciler Aramice, "Ey kral, sen çok yaşa!" dediler, "Düşünü bu kullarına anlat ki, ne anlama geldiğini söyleyelim." 5 Kral, "Gördüğüm düşü ve ne anlama geldiğini bana açıklamazsanız, kararım kesin, paramparça edileceksiniz" diye karşılık verdi, "Evleriniz de çöplüğe çevrilecek. 6 Ama düşü ve ne anlama geldiğini açıklayabilirseniz, sizi büyük armağanlarla ödüllendirip onurlandıracağım. Onun için bana düşü ve ne anlama geldiğini açıklayın."*

Geçen dersten hatırlayacak olursanız, Kral Nebukadnessar Babil İmparatorluğu'nun hükümdarıydı. Tarihte hüküm sürecek olan pek çok kral gibi, o da kendisini dünyanın hükümdarı olarak görüyordu. İstediği her şeye sahip olmuştu. Krallığı Akdeniz'in doğu sahillerinden Basra Körfezi'ne, Dicle ve Fırat boyunca modern Türkiye'nin içlerine dek uzanıyordu.

Fakat birkaç başarılı askerî seferden sonra, Nebukadnessar bazı şeylerin insani araçlarla elde edilemeyeceğini öğrendi. Yatakta bir o yana, bir bu yana döndüğü, neredeyse uykusuz geçen bir gecenin ardından, dehşete düşmüş ve kafası karışmış bir halde uyandı. Bir rüya gördüğünü biliyordu, fakat neler olduğunu hatırlayamıyordu. Anlaşılan o ki, rüyası sıradan bir rüya değildi, çünkü tüm sihirbazlarını, büyücülerini ve astrologlarını odasına

çağırttı. Nebukadnessar hiç zaman harcamadı, derhal onlardan rüyasını sadece yorumlamalarını değil, fakat ne olduğunu kendisine söylemelerini de istedi. Siz olsanız böyle bir durumda ne yapardınız? Onların yaptığı şeyin aynısını yapardınız, ondan rüyayı anlatmasını isterdiniz.

Fakat Nebukadnessar onların hilekârlıklarını çok iyi anlamıştı. Bu görevin imkânsız olduğunu biliyordu, ve muhtemelen onların ritüellerinin ve büyülerinin gösteriden başka bir şey olmadığını da biliyordu. Ne de olsa, bu adamlar Mısır Firavunu'nun büyücülerinin yaptığı şeyi yapıyorlardı. Fakat Babil'deki büyücüler Mısır'dakiler gibi dik başlı değillerdi. Sınırlarını biliyorlardı. Verdikleri karşılığı Daniel 2. bölüm, 10–12 ayetlerinde okuyalım:

> *10 Yıldızbilimciler, "Yeryüzünde senin bu isteğini yerine getirecek tek kişi yoktur" diye yanıtladılar, "Kaldı ki, büyük, güçlü hiçbir kral bir sihirbazdan, falcıdan ya da yıldızbilimciden böyle bir şey istememiştir. 11 Kralın isteğini yerine getirmek güçtür. İnsanlar arasında yaşamayan ilahlardan başka krala bunu açıklayabilecek kimse yoktur." 12 Buna çok öfkelenen kral, Babil'deki bütün bilgelerin öldürülmesini buyurdu.*

Nebukadnessar'ın adamları onun arzusunu yerine getirmeye güçlerinin yetmediğini kabul ettiler. Bu yalnızca ilahlar tarafından yerine getirilebilecek bir görevdi ve ilahların insanları çok az dikkate aldıkları düşünülüyordu. Hatta, onların "insanlar arasında yaşamadıklarını" söylediler. Belli ki İbrahim'in, İshak'ın, Yakup'un ve Daniel'in Tanrısı'nı –yalnızca insanlar arasında yaşamakla kalmayıp, onlarla anlaşmalar da yapan Yaratıcı'yı– pek fazla tanımıyorlardı.

Mazeretlerine rağmen, Kral Nebukadnessar ciddiydi ve rüya bu adamlar tarafından açıklanmaz ve yorumlanmaz ise, hepsi öleceklerdi. Ayrıca, adları tarih kitaplarından silinecek, malları yok edilecek ve varlıkları sonsuza dek unutulacaktı. Ve olmak üzere olan şey buydu. 13–16 ayetleriyle devam edelim:

13 Böylece hepsinin öldürülmesi için buyruk çıktı. Daniel'le arkadaşlarının öldürülmesi için de adamlar gönderildi. 14 Daniel Babil'in bilgelerini öldürmeye giden kralın muhafız birliği komutanı Aryok'la bilgece, akıllıca konuştu. 15 Aryok'a, "Kralın buyruğu neden bu denli sert?" diye sordu. Aryok durumu Daniel'e anlattı. 16 Bunun üzerine Daniel krala gidip düşünün ne anlama geldiğini söyleyebilmesi için zaman istedi.

Geçen dersimizde Daniel hakkında pek çok şey öğrendik. Dürüst bir adamdı, güçlü bir imanı vardı ve kendini tamamen kutsal bir hayat yaşamaya adamıştı. Onun şanssızlığına, eğitimi ve Babil'de danışman olarak konumu, astrologlarla, büyücülerle ve sihirbazlarla aynı kefeye konmasına neden oluyordu. Fakat geçen derste okuduğumuz gibi, yaşının gerektirdiğinden daha hikmetli ve daha güvenilir olduğuna dair kendini kanıtlamıştı. Bu nedenle, rüyayı yorumlamak için kendisine ek süre verilmesi şaşırtıcı değil. Fakat bunu nasıl yapabilirdi? Daniel sonuçta sadece insandı ve insanlar zihin okuyamaz.

Daniel arkadaşlarına giderek onlardan dua etmelerini istedi. Hiçbir zaman rüyayı kendi başına yorumlamaya niyetlenmemişti ve İbrahim'in Tanrısı'nın kendisini ve arkadaşlarını daha önce koruduğu gibi şimdi de koruyacağını biliyordu. Böylece dua ettiler ve Daniel uyurken Allah ona rüyayı göstererek ne anlama geldiğini açıkladı. Rüyayı okumadan önce, 20–23 ayetlerinde Daniel'in Allah'a verdiği karşılığı okuyalım:

20 Şöyle dedi: "Tanrı'nın adına öncesizlikten sonsuzluğa dek övgüler olsun! Bilgelik ve güç O'na özgüdür. 21 O'dur zamanları ve mevsimleri değiştiren. Kralları tahttan indirir, tahta çıkarır. Bilgelere bilgelik, anlayışlılara bilgi verir. 22 Derin ve gizli şeyleri ortaya çıkarır, karanlıkta neler olduğunu bilir, çevresi ışıkla kuşatılmıştır. 23 Ey atalarımın Tanrısı, Sana şükreder, Seni överim. Sen ki, bana bilgelik ve güç verdin, Senden istediklerimizi bana bildirdin ve kralın düşünü bize açıkladın."

Kısacası, Daniel rüyayı bildirdiği için tüm övgüyü Allah'a verdi ve Allah'ın karakterinin pek çok anahtar niteliğine işaret etti. Allah'ın hikmetli ve kudretli olduğuna işaret etti. O zamanları ve mevsimleri değiştirme gücüne sahiptir, O dünyasal yönetimleri denetimi altında tutmaktadır, ve O tüm bilgeliğin ve anlayışın kaynağıdır. Kutsal Kitap'ı okumaya devam ettiğimizde, bunların tümünün sergilendiğini göreceğiz. Fakat bu dersin bağlamında, **Allah'ın karakterinin en önemli niteliği O'nun derin ve gizli şeyleri açığa çıkarması ve karanlıkta olanı bilmesi.** Gelecekten daha gizli bir şey var mı?

Daniel kararlılıkla ve güvenle Kral Nebukadnessar'la görüşmeyi talep etti ve saraya gitti. Daniel o saraya gösterişle ve kibirle girebilirdi. Rüyayı açıklayarak kral için yorumlayabilirdi. Tüm şerefi kendisi edinirken, bir yandan ünlü ve zengin de olabilirdi. Fakat böyle yapmadı. Övgüyü, gizli olanları açıklayabilecek olan tek Kişi'ye verdi. Daniel 2. bölüm, 26–30 ayetlerini okuyalım:

> *26 Kral, öbür adı Belteşassar olan Daniel'e, "Gördüğüm düşü ve ne anlama geldiğini bana söyleyebilir misin?" diye sordu. 27 Daniel şöyle yanıtladı: "Kralın açıklanmasını istediği gizi ne bir bilge, ne falcı, ne de sihirbaz açıklayabilir. 28 Ama gökte gizleri açıklayan bir Tanrı var. Gelecekte neler olacağını Kral Nebukadnessar'a O bildirmiştir. Yatağında yatarken gördüğün düş ve görümler şunlardır: 29 Sen, ey kral, yatarken gelecekle ilgili düşüncelere daldın, gizleri açan da neler olacağını sana bildirdi. 30 Bana gelince, ey kral, öbür insanlardan daha bilge olduğum için değil, düşünün ne anlama geldiğini bilesin, aklından geçenleri anlayasın diye bu giz bana açıklandı."*

Keşke biz hepimiz de Daniel kadar alçakgönüllü olabilseydik. Herkes Allah'ı hikmetin, iyiliğin ve başarının kaynağı olarak tanısaydı, dünyamız ne kadar daha iyi olurdu? O geleceği görmek için sihir, büyü ve astrolojinin kullanımını kınamakla kalmadı, Kral Nebukadnessar'a olayları olmadan önce açıklayacak kadar ilgilenen bir Tanrı olduğunu da bildirdi. Sizce Allah neden Nebukadnessar'ın geleceği bilmesini istedi? Bu ona imparatorluğunu yönetmekte

yardımcı mı olacaktı? Bu onu daha iyi bir hükümdar mı yapacaktı? Yoksa bu başka bir nedenden ötürü müydü? 31–35 ayetlerinde rüyayı okuyalım:

> *31 "Ey kral, düşünde önünde duran büyük bir heykel gördün. Çok büyük ve olağanüstü parlaktı, görünüşü ürkütücüydü. 32 Başı saf altından, göğsüyle kolları gümüşten, karnıyla kalçaları tunçtan, 33 bacakları demirden, ayaklarının bir kesimi demirden, bir kesimi kildendi. 34 Sen bakıyordun ki, bir taş insan eli değmeden kesilip heykelin demirden, kilden ayaklarına çarparak onları paramparça etti. 35 Demir, kil, tunç, gümüş, altın aynı anda parçalandı; yazın harman yerindeki saman çöpleri gibi oldular. Derken bir rüzgar çıktı, hiç iz bırakmadan hepsini alıp götürdü. Heykele çarpan taşsa büyük bir dağ oldu, bütün dünyayı doldurdu."*

Hiç bir rüya görüp, ne olduğunu tamamen unuttuğunuz, sonra da ertesi gün bir zaman hatırladığınız oldu mu? Belki birisi bunu size hatırlatan bir şey söylemiştir, ya da bir koku, tat ya da ses hafızanızı tetiklemiştir. Peki biri size gelip şöyle dese ne yapardınız:

> "Geçen gece bir rüya gördüğünü biliyorum, ve konusu şuydu"?

Şaşkınlığa uğrayacağınızı söylemek herhalde hafif kalır. Ancak bu tam da Daniel'in şimdi yaptığı şey!

Nebukadnessar'ın rüyasında iyi bir öykünün tüm unsurlarına sahibiz: bir kral, bir peygamber, değerli madenleri ve nihai yıkımı içeren bir görüm. Tüm bunlar ne anlama gelebilirdi? Heykel neden farklı türden madenlerden yapılmış? Sizce o neye benziyordu? Ve bir kaya parçası demiri, gümüşü ve altını nasıl parçalayabilirdi? Bu sorulara bazı yanıtları 2. bölüm, 36–43 ayetlerinde arayalım:

> *36 "Gördüğün düş buydu. Şimdi de ne anlama geldiğini sana açıklayalım. 37 Sen, ey kral, kralların kralısın. Göklerin Tanrısı sana egemenlik, güç, kudret, yücelik verdi. 38 İnsanoğullarını, yabanıl hayvanları, gökte uçan kuşları senin eline teslim etti. Seni hepsine egemen kıldı. Altından baş sensin. 39 Senden sonra*

senden daha aşağı durumda başka bir krallık çıkacak. Sonra bütün dünyada egemenlik sürecek tunçtan üçüncü bir krallık çıkacak. 40 Dördüncü krallık demir gibi güçlü olacak. Çünkü demir her şeyi kırıp ezer. Demir gibi tümünü kırıp parçalayacak. 41 Ayaklarla parmakların bir kesiminin çömlekçi kilinden, bir kesiminin demirden olduğunu gördün; yani bölünmüş bir krallık olacak bu. Öyleyken onda demirin gücü de bulunacak, çünkü demiri kille karışık gördün. 42 Ayak parmaklarının bir kesimi demirden, bir kesimi kilden olduğu gibi, krallığın da bir bölümü güçlü, bir bölümü zayıf olacak. 43 Demirin kille karışık olduğunu gördüğüne göre halklar evlilik bağıyla birbirleriyle karışacaklar, ama demirin kille karışmadığı gibi onlar da birbirine bağlı kalmayacaklar."

Heykel, müzelerimizin çoğunda bulunan heykeller gibi bir insan şeklindeydi. Başı, omuzları, kolları, gövdesi ve bacakları vardı. Daniel'in Nebukadnessar'a verdiği tanıma göre, tasvir ya da heykel beş bölüme ayrılmıştı ve her bölüm farklı bir metalden yapılmıştı (resme bakınız). Baştan başlayarak ve ayaklara doğru giderek, her bir bölüm bir imparatorluğu temsil ediyordu; bir öncekini yenilgiye uğratmakla kalmayacak, fakat aynı zamanda onun tüm kültürel inceliklerini (örneğin askeri taktiklerini, sanatını, inançlarını, yasalarını ve mimari tasarımlarını) kendisine katacak olan bir imparatorluk. Belki de en önemli niteliği, bu imparatorlukların tümünün İsrail'i, İbrahim'in soyundan gelenlere vaat edilen ülkeyi, kontrol altında tutacak olmalarıydı. Ve çok daha derin bir düzeyde, Allah'ın antlaşma halkının kaderini kontrol altında tutacaklardı. Bazı durumlarda onlara yardımcı olacaklar, diğer durumlarda ise onlara zulmedeceklerdi.

Bu peygamberlik sözünün şimdiye dek var olmuş tüm kralları ve imparatorlukları açıklamaya teşebbüs etmediğini unutmayalım. Daha ziyade tarihin çok genel bir görünümü, ve daha sonraki peygamberlik sözlerinin üzerine inşa edileceği bir temel. Herhangi bir şüpheniz olursa, bu konuyu Daniel 7–9 bölümlerinde çok daha ayrıntılı işleyeceğiz.

O günlerde Kral Nebukadnessar'ın imparatorluğu dünyadaki en güçlü imparatorluklardan biriydi. Öyle olmuştu ki, kutsal kent ve İsrail'in başkenti olan Yeruşalim'i de denetimi altına tutuyordu. Bu nedenle Babil İmparatorluğu'nun altından baş olması mantıklıdır. İlginç bir şekilde, altın Kral Nebukadnessar için de büyük önem taşıyordu. Nebukadnessar'ın altından bir insan heykeli ve iki aslan yaptırdığı biliniyor (üçü de yaklaşık 6 metre yüksekliğindeydi). Altın Masa ve Baal'in altından heykelini de unutmamalı; bunların her ikisi de som altından yapılmıştı ve yaklaşık 25,000 kilo ağırlığındaydılar.

Fakat Nebukadnessar sonsuza dek yaşamayacaktı ve imparatorluğu sonunda yıkılacaktı. Babil İmparatorluğu MÖ. 605–539 yılları arasında hüküm sürdü. Fakat doğuda başka bir imparatorluk yükselişe geçmişti: dünyayı egemenlik altına alma maksadıyla birleşen iki ayrı krallıktan meydana gelen bir imparatorluk, heykelde gümüşten göğüs ve iki kolla temsil edilen bir birlik. Bu imparatorluk Babil kadar zengin değildi, tıpkı gümüşün altın kadar değerli olmadığı gibi. Ne var ki, ondan daha güçlüydü. Daniel'in önceden bildirdiği krallık, doğu Akdeniz'de M.Ö. 539–331 yılları arasında hüküm süren Med–Pers İmparatorluğu'ydu.

Ortaya çıkan bir sonraki krallık, rekor bir süre içinde önceki ikisinden daha geniş bir imparatorluk yaratan Büyük İskender tarafından yönetiliyordu. İskender'in orduları günümüzde Afganistan olan bölgeye ulaşana dek doğuya doğru hızla ilerlediler. İskender'in kurduğu Grek İmparatorluğu M.Ö. 331–168 yılları arasında hüküm sürecekti ve tunçtan kalçalarla temsil ediliyordu. Fakat en güçlü olacak ve en uzun süre hüküm sürecek olan krallık, bir sonrakiydi.

Demir çok değerli bir maden değildir, fakat çok güçlü ve dayanıklıdır. Heykeldeki dördüncü krallık en güçlüsü olacaktı, aynı zamanda önceki üç krallıktan daha uzun sürecekti. Herhangi bir tarih öğrencisi size bir sonraki büyük imparatorluğun Roma İmparatorluğu olduğunu söyleyecektir. Roma İmparatorluğu M.Ö. 168 yılından M.S. 476 yılına kadar Avrupa'yı ve Akdeniz bölgesini "demir yumrukla" yönetti. Mimarisinin, kültürünün ve yönetiminin ihtişamı günümüzde halen belirgindir. Evet, demirden bacaklar Roma'ydı. Peki demir ve kil karışımından olan ayaklara ne olacak? Bunlar neyi temsil ediyor?

Ayakların içinde demir bulunduğu için, beşinci krallığın Roma İmparatorluğu'nun bir devamı olacağını, en azından Romalı selefinden miras alınmış özellikleri olacağını biliyoruz. 41–43 ayetlerinde Daniel'in heykelin ayakları hakkında söylediklerini gözden geçirelim:

> *41 Ayaklarla parmakların bir kesiminin çömlekçi kilinden, bir kesiminin demirden olduğunu gördün; yani bölünmüş bir krallık olacak bu. Öyleyken onda demirin gücü de bulunacak, çünkü demiri kille karışık gördün. 42 Ayak parmaklarının bir kesimi demirden, bir kesimi kilden olduğu gibi, krallığın da bir bölümü güçlü, bir bölümü zayıf olacak. 43 Demirin kille karışık olduğunu gördüğüne göre halklar evlilik bağıyla birbirleriyle karışacaklar, ama demirin kille karışmadığı gibi onlar da birbirine bağlı kalmayacaklar.*

Avrupa'nın kaderinin Roma İmparatorluğu tarafından şekillendirilmediğini hiç kimse iddia etmek istemez. Bu ülkelerin neredeyse her şeyleri Roma kültüründen, ideolojisinden ve yönetiminden kaynaklanmaktadır. Ayrıca, Avrupalılar'ın yıllardan beridir birleşmeye çalıştıklarını, fakat bunu hiçbir zaman başaramadıklarını da ilginç bir bilgi olarak belirtelim. Fransız ve İngiliz kraliyet aileleri kendi aralarında evlilikler düzenlemişler, fakat yüzlerce yıl düşman olarak kalmışlardır. Şarlman, Napolyon, hatta Hitler Avrupa'yı birleştirmeye çalışmışlar, fakat sonunda başarısız olmuşlardır. Sizce Avrupa Birliği'ne ne olacak? Kaderinde

sonsuza dek sürmek var mı? Bu bizi son krallığa, "insan elleri" ile kurulmamış olan krallığa getiriyor. O ne kadar sürecek? Daniel 2. bölüm, 44. ve 45. ayetlerde öğrenebiliriz:

> *44 "Bu krallar döneminde Göklerin Tanrısı hiç yıkılmayacak, başka halkın eline geçmeyecek bir krallık kuracak. Bu krallık önceki krallıkları ezip yok edecek, kendisiyse sonsuza dek sürecek. 45 İnsan eli değmeden dağdan kesilip gelen taşın demiri, tuncu, kili, gümüşü, altını parçaladığını gördün. Ulu Tanrı bundan sonra neler olacağını krala açıklamıştır. Düş gerçek, yorumu da güvenilirdir."*

Bu krallığı önceki beş krallıktan ayıran şey nedir? Öncelikle, krallığı insan değil, Allah kuracaktır. İkincisi, hiçbir zaman yok edilmeyecek ya da başka insanlar tarafından ele geçirilmeyecektir. Üçüncüsü, tüm dünyasal krallıkları yok edecek ve sonsuza dek sürecektir. Dördüncüsü, rüyanın henüz gerçekleşmemiş olan tek kısmı budur. Öyleyse şimdi okuduğumuz şeyin doğru olduğunu nereden biliyoruz? Tarihin kanıtına ve Allah'ın vaadine sahibiz!

Şimdi bazı kişiler şöyle düşünebilir:

> "Biliyordum! Bilim adamları bizi bir meteorun dünyayı yok edeceğine dair uyarıyorlar. Kutsal Kitap da tam olarak aynı şeyi söylüyor."

Kutsal Kitap'ın dediği gerçekten de bu mu? Bu rüya simgelerle dolu ve kaya da bir simge. Bunun Allah'ın krallığını simgelediğini biliyoruz, fakat bu krallık fiziksel mi, ruhsal mı olacak? Yeryüzünde mi, yoksa gökte mi olacak? Allah'ın "acı çeken kralı"nın kuracağı sonsuz krallıkla bir şekilde bağlantılı mı? Şu anda bu sorulara cevap vermeye yetecek bilgilere sahip değiliz. Fakat dersleri işlemeye devam ettiğimizde, bu soruların yanıtlarını bulmakla kalmayacağız, ayrıca Allah'ın krallığının sonsuza dek sürecek olan tek şey olduğunu görecek ve bunun bir parçası olmak isteyeceğiz.

Öyleyse, sizce Kral Nebukadnessar Daniel'in yorumuna nasıl bir tepki gösterdi? Bunu Daniel 2. bölüm, 46–49 ayetlerinde görelim:

———— • ————

46 Bunun üzerine Kral Nebukadnessar Daniel'in önünde yüzüstü yere kapandı. Ona bir sunu ve buhur sunulmasını buyurdu. 47 Daniel'e, "Madem bu gizi açıklayabildin, Tanrın gerçekten tanrıların Tanrısı, kralların Efendisi" dedi, "Gizleri açan O'dur." 48 Sonra Daniel'i yüksek bir göreve getirdi; ona birçok değerli armağan verdi. Onu Babil İli'ne vali atadı, Babil'in bütün bilgelerinin başkanı yaptı. 49 Daniel'in isteği üzerine Şadrak'ı, Meşak'ı, Abed–Nego'yu da Babil İli'nde yüksek görevlere atadı. Daniel ise sarayda kaldı.

Nebukadnessar Allah'ın sırların açıklayıcısı olduğunu kabul etti ve Daniel'i vali yaptı. Allah'ın kendisine göstermiş olduğu şeyin gerçekleşeceğine dair aklında hiçbir şüphe yoktu. Sizin şüpheniz var mı? Geleceğin belirsizliği sizde gerilime yol açıyor mu? Öyle ise, yıldızlardan, falcılıktan ya da büyücülükten yardım aramayın.

Cem, geleceğe dair yanıtlar için yaratılmış nesnelere bakmanın, ayakkabı boyacısından ev inşa etmesini istemeye benzediğinin farkına varmamıştı. Ayakkabı boyacısının işlevi ayakkabılarınızı temizlemek ve parlatmaktır. O amaç için eğitilmiştir. Mimari, taşıyıcı noktalar, imar mevzuatı ya da beton takviyesi hakkında hiçbir bilgisi yoktur. Bir ev inşa etmek isterseniz mühendise ya da mimara gidersiniz. Yıldızlar için de aynısı geçerlidir; Allah yıldızları karanlık geceye ışık getirmeleri, okyanustaki denizcilere kılavuzluk etmeleri ve zamanı kaydetmek için yaratmıştır. Onlara kaç kere bakarsanız bakın, ne kadar haritalarını çıkartırsanız çıkartın, size hiçbir zaman geleceği söylemezler! Geleceği bilmek isterseniz, bizzat zamanın mühendisine ve **mimarına, Sırların Gerçek Açıklayıcısı'na, Evrenin Tanrısı'na, Yaratıcı'ya gitmeniz gerekir!**

Tartışma Soruları

1. Geleceği düşünmekle ne kadar zaman geçiriyorsunuz?
2. Gelecekteki olayların belirsizliği sizi korkutuyor ya da gerilime neden oluyor mu?
3. Kayanın temsil ediyor olabileceği bazı şeyleri düşünebiliyor musunuz? (İpucu: Şimdiye kadar okuduğumuz öykülerden içinde kaya geçenleri düşünün.)
4. Dünyadaki herkes bir ülkenin, kentin ya da kasabanın yurttaşıdır. Nasıl Allah'ın krallığının bir yurttaşı olabiliriz?
5. Allah'ın bu dünya için ve hayatınız için planına dair daha büyük bir resmin ortaya çıktığını görmeye başladınız mı? Bu sizin kader, hayat ve ölüm hakkındaki düşüncelerinizi değiştiriyor mu?

14 KADER GERÇEK MİDİR?

Allah ve kader heykeli arasındaki bir müsabakada kim kazanır?

İyi bir yönetim halkın temel özgürlüklerini korur ve garanti eder. Herkes bir aile kurmak, mülk edinmek ve eğitim görmek şeklinde temel insan haklarına sahip olmalıdır. İnsanların çalışabilmeleri ve işlerine karşılık olarak ücret almaları temel bir özgürlüktür. Başka bir temel özgürlük de kişinin seçtiği şekilde ibadet edebilme hakkıdır. Tarihte birkaç kezden fazla, yönetimin ibadetle ilgili yasaları halka dayattığı yerlerde büyük sıkıntılar başgöstermiştir. Başka bir deyişle, insanlara nasıl, ne zaman ve nerede ibadet edeceklerini yönetimler emretmiştir. Şükür ki, Türkiye'de dilediğimiz gibi ibadet etme hakkına sahibiz. Her insan isterse Müslüman olmayı, ya da Yahudi, Hristiyan, Budist, hatta Ateist olmayı seçebilir. Bu onların hakkıdır. Bu, pek fazla düşünmeden kabul ettiğimiz bir özgürlük. Fakat gerçekte bu özgürlük büyük bir hazine. Ne yazık ki dünyanın her yerinde böyle değil. Tarih, devlet yönetimi ve dinin iç içe geçtiği her yerde, bunu kesinlikle sıkıntının izleyeceğini kanıtlamıştır. Bu dersimizde, kendilerini tam da bu halde bulan birkaç adamın cesaretini göreceğiz. Bu dersimize tarihin sayfalarından kısa bir öyküyle başlayalım.

1492 yılında İspanya Kralı Ferdinand, Katolikliğe geçmemiş olan tüm Yahudiler'in ülkesinden sürülmesi fermanını çıkardı. Pek çoğu baskıya boyun eğerek Katolik oldular, diğerleri ise atalarının imanını savundular ve zulümle karşı karşıya kaldılar. Bu zorunlu sürgünün haberi Osmanlı İmparatorluğu'na ulaştığında, Sultan II. Beyazıt

bir ferman çıkararak İspanyol Yahudileri'ni Osmanlı topraklarına kabul etti. Bu ferman tarihsel açıdan "küresel bir toplum"a yönelik ilk öngörülü hareketlerden biri olarak kabul edilmektedir. Sultan Beyazıt, kendi bakış açısından İspanya'nın böylesi faydalı ve yetenekli insanlardan oluşan bir sınıfı neden dışarı atmak istediğini anlayamıyordu. Saray mensuplarına espri yaptı:

> "Bir de Ferdinand'a akıllı bir yönetici derdiniz; baksanıza adam kendi memleketini fakirleştirip, benimkini zenginleştirdi!"

Bu davetin sonucunda, İspanyol Yahudileri'nin büyük bir kısmı Osmanlı İmparatorluğu'na geldiler. Buraya geldikten sonra Sefarad Yahudileri adıyla tanındılar.[20]

500 yıl önceki bu ilk davetten beri, Osmanlı Sultanları ve Türkiye Cumhuriyeti Yahudiler'e Avrupa ülkelerinde süren zulümden korunmak için güvenli bir sığınak sunmuştur. Osmanlı İmparatorluğu'nun hakimiyetini uzatan etkenlerden birinin, yönetimi altındaki farklı milletlere ve azınlıklara din özgürlüğü sağlaması olduğu belirtilmiştir. Pek çok Avrupa ulusu hakimiyetleri altındaki Yahudiler'i sürerken, zulme uğratırken ya da dinlerini değiştirmeye zorlarken, Osmanlı İmparatorluğu'nun Türk halkı farklı dinlere sahip farklı uluslara karşı çarpıcı bir müsamaha örneği olarak kalmıştır. Sultan Beyazıt, böylesi bir örneklik için sana teşekkür ederiz.

Daniel peygamberin kitapçığının üçüncü bölümünde, dinsel müsamahasızlığa rağmen tektanrıcılığa sadakate ilişkin güçlü bir öykü buluyoruz. Bir önceki bölümde Nebukadnessar'ın altın, gümüş, tunç, demir ve demir ile kil karışımından meydana gelen madenî bir heykele dair şaşırtıcı rüyasını görmüştük. Bunlar dünyanın krallıklarını temsil ediyorlardı, tümü sonunda Allah'ın krallığı tarafından devriliyordu.

20 Sefarad sözcüğü İbranice'de İspanya anlamına gelen Səfarád sözcüğünden türemiştir.

Bu rüyadan yaklaşık on yıl sonra, Kral Nebukadnessar kendi görkemli heykelini yaptırmaya karar verdi. Bunun kendi heykeli mi, yoksa bir pagan tanrısının putu mu olduğunu bilmiyoruz. Ancak heykelin yaklaşık 30 metre yüksekliğinde olduğunu biliyoruz. Daha da hayret verici olan, bunun altından yapılmış olmasıydı, kralın kendisine saygı niteliğindeydi!

Nebukadnessar ilginç bir hükümdardı. Sultan Beyazıt gibi, diğer kültürlerden gelen eğitimli ve akıllı insanlara büyük saygısı vardı. Nebukadnessar kudretli bir fatihti, Mısır'ı dahi ele geçirmişti. Bir bölgeyi fethettikten sonra, en yetenekli kişileri esir olarak götürüyor ve onları kendi krallığında çalıştırıyordu. Nebukadnessar ayrıca büyük projeler meydana getirmekle de tanınmıştı. Bunlardan biri "Asma Bahçeler" adıyla biliniyordu ve Dünyanın Yedi Harikası'ndan biriydi. Modern arkeoloji, antik Babil'in her yerinde pagan ilahları için inşa edilmiş tapınaklar ve heykeller olduğunu bildiriyor. Onun en büyük ve en ünlü heykeli hakkında, Daniel 3. bölüm, 1–6 ayetlerinde okumaya başlayalım:

> *1 Kral Nebukadnessar altın bir heykel yaptı; boyu altmış, eni altı arşındı. Onu Babil İli'nde, Dura Ovası'na dikti. 2 Satrapları, kaymakamları, valileri, danışmanları, haznedarları, yargıçları, güvenlik görevlilerini ve illerin bütün öbür yüksek memurlarını diktiği heykeli adama törenine çağırttı. 3 Böylece satraplar, kaymakamlar, valiler, danışmanlar, haznedarlar, yargıçlar, güvenlik görevlileri ve illerin bütün öbür yüksek memurları Kral Nebukadnessar'ın diktiği heykeli adama töreni için toplanarak heykelin önünde durdular. 4 Sonra haberci yüksek sesle bağırdı: "Ey halklar, uluslar, her dilden insanlar, size şöyle yapmanız buyruluyor: 5 Boru, ney, lir, kanun, arp, davul ve her çeşit çalgı sesini duyar duymaz yere kapanıp Kral Nebukadnessar'ın dikmiş olduğu altın heykele tapınacaksınız. 6 Her kim yere kapanıp tapınmazsa hemen kızgın fırına atılacaktır."*

Burada, smokinli bir etkinliğe davetiye vardı. Ülkenin tüm yüksek mevkideki memurları orada olacaklardı! Fakat bu tuhaf bir davetiyeydi, zira ölüm tehdidiyle birlikte gelmişti!

———— • ————

"Gel, eğil, yoksa yanarsın."

Büyük ihtimalle bahsettiği fırın çok büyük ve altın arıtmak ve tuğla sırlamak için kullanılan bir fırındı. Altından heykelin yapımı için kullanılmış olması da kuvvetle muhtemeldir. Altından yapılmış bu heykeli şereflendirmeyi reddeden herhangi bir misafir için yakılmaya hazır, dev bir pide fırını hayal etmeye çalışın.

Nebukadnessar gururlu bir kral olarak oturup, en iyi ipek giysilerini giyinmiş bu akıllı ve iyi eğitimli adamları, hatta kadınları izliyordu. Büyük bir olaydı ve en ince ayrıntısına kadar planlanmıştı. Çalınacak olan müzik aletleri bile önceden planlanmıştı. Tüm zenginlerin ve ünlülerin eğilecekleri o anın duygusu, büyüleyici müzikle mükemmel bir şekilde ayarlanacaktı.

Tabii ki her şey tam planlandığı şekilde yürüseydi, bu öykü anlatmaya değer bir öykü olmazdı! Hükümet tarafından düzenlenen bu heykele tapınma partisinde bir sorun meydana geldi. Bundan sonra neler olduğunu görmek için Daniel 3. bölüm, 8., 9., 12. ve 13. ayetlere bakalım:

> *8 Bunun üzerine bazı Kildaniler yaklaşıp Yahudiler'i suçladılar. 9 Kral Nebukadnessar'a, "Ey kral, sen çok yaşa!" dediler, 12 "... Babil İli'nde yüksek görevlere atadığın Şadrak, Meşak, Abed–Nego adında bazı Yahudiler var. Bu adamlar seni saymadılar, ey kral. Senin ilahlarına kulluk etmiyor, diktiğin altın heykele tapınmıyorlar." 13 Büyük öfkeye kapılan Nebukadnessar, Şadrak'ı, Meşak'ı, Abed–Nego'yu çağırttı. Bu kişiler kralın yanına getirildiler.*

Muhafızların adamları iterek kralın önüne getirdiklerini hayal edin.

"Ey kral! İşte heykeline eğilmeyi reddeden üç adam."

Göğün Allahı'na böylesi sadakat göstermeyi nereden öğrenmişlerdi? Tabii ki küçük çocuklarken annelerinden ve babalarından. "Put yapmayacaksın" diyen On Emir'in ikincisini öğrenmişlerdi. Tabii ki, kendilerine bunun yanlış olduğunu söyleyen Allah'ın Ruhu'ndan

öğrenmişlerdi. Yüzlerce resmi görevlinin ve entelektüelin arasında yalnızca üç adam olabilirlerdi, fakat cesurdular ve doğru olan için ayakta duruyorlardı. Aptalca bir hareket miydi? Diğerleriyle birlikte eğilip, Allah'tan bir dakikalığına başka tarafa bakmasını rica edemezler miydi? Eğildikten sonra, itaatsizliklerini telafi etmek için bazı dualar okuyamaz, ya da birtakım iyi işler yapamazlar mıydı? Deneyebilirlerdi, ancak bu işe yaramazdı, zira iyi işler işlediğimiz günahları silemez. Hayır! Herkes eğilirken, onlar gerçek için ayağa kalktılar.

Kral Nebukadnessar kızmıştı, çünkü birkaç kişinin itaatsizliğinden daha fazlası tehlikedeydi. Şöyle ki, Nebukadnessar sözcüğü "tanrı Nabu'nun gözde oğlu" anlamına geliyor. Öyleyse Nabu kim? O kader tanrısıydı. Her ne kadar yaygın bir şekilde kabul görse de, **Kader kavramının, yani her insanın hayatının zamanından önce yazıldığı düşüncesinin, temeli paganizme dayanan bir düşünce olduğunu** öğrenmek pek çok kişiyi şaşırtacaktır. Antik Babil inancında Nabu herkesin kaderini kontrol ediyordu. Şimdi, Kral Nebukadnessar, Nabu'nun gözdesi, bu genç adamların eğilmeyi reddetmesiyle hiçe sayılmaktaydı. O gerçekten onların kaderini kontrol ediyor muydu? Anlaşılan kral ettiğine inanıyordu. Ne yaptığını görmek için Daniel 3. bölüm, 14. ayete bakalım:

> *14 Nebukadnessar, "Ey Şadrak, Meşak, Abed–Nego, ilahlarıma kulluk etmediğiniz, diktiğim altın heykele tapınmadığınız doğru mu?" diye sordu.*

Şaşırtıcı bir şekilde, onlara ikinci bir şans vermeye karar verdi. Bunu 15. ayette okuyabiliriz:

> *15 "Şimdi boru, ney, lir, kanun, arp, davul ve her çeşit çalgı sesini duyar duymaz yere kapanıp yaptığım heykele tapınmaya hazırsanız ne iyi! Ama ona tapınmazsanız, hemen kızgın fırına atılacaksınız. O zaman bakalım hangi ilah sizi elimden kurtaracak?"*

Ancak üç adam ikinci bir şans istemiyordu, buna ihtiyaçları da yoktu. Kralın teklifine çekinmeden verdikleri karşılığı 16–18 ayetlerinde görebiliriz:

> *16 Şadrak, Meşak, Abed–Nego, "Bu konuda kendimizi savunma gereğini duymuyoruz" diye karşılık verdiler, 17 "Kızgın fırına atılsak bile, ey kral, kendisine kulluk ettiğimiz Tanrı bizi kızgın fırından kurtarabilir; senin elinden de bizi kurtaracaktır. 18 Ama bizi kurtarmasa bile bil ki, ey kral, ilahlarına kulluk etmeyiz, diktiğin altın heykele tapınmayız."*

Bu sözler yangına benzin dökmek gibiydi! Nebukadnessar'ın tepesinin tası attı. Gösterdiği tepkiyi Daniel 3. bölüm, 19. ayette okuyabiliriz:

> *19 Nebukadnessar Şadrak, Meşak, Abed–Nego'ya çok öfkelendi; onlara karşı tutumu değişti. Fırının her zamankinden yedi kat daha çok ısıtılmasını buyurdu.*

Kral Nebukadnessar onlara kaderlerini kimin kontrol ettiğini gösterecekti! Fırına odun ve saman koyuldu. Sonra büyük körük üflemeye başladı ve birkaç dakika sonra fırın gürüldüyordu. Fırının kenarlarından ve üstünden alevler fışkırıyordu, hatta kilden fırın sıcaklık yüzünden turuncuya döndü!

Genç adamlar gerçek Allah'a ibadet etme bağlılıklarında sarsılmadan duruyorlardı. Bunlar, yavaş yavaş çalışarak hükümet hizmetine gelmiş, zengin ve itibarlı adamlardı. Zenginliğin ve mevkiinin imkânlarından yararlanıyorlardı. Utançtan ve kralın zulmünden kurtulmak için tüm yapmaları gereken eğilmekti. Fakat içsel ilkelerle ve Tanrıları'na olan sadakatleriyle yönlendirilerek, eğilmediler. Bunu yapmak imanlarına ve Tanrıları'nın adına leke sürerdi.

Nebukadnessar diğer tüm ileri gelenlerin önünde öfkeyle kükredi. Üç adamın hemen o kızgın alevli fırına atılmalarını emretti. Daniel 3. bölüm, 20–22 ayetlerinde yer alan öykü şöyle:

20 Sonra ordusundaki bazı güçlü askerlere Şadrak'ı, Meşak'ı, Abed–Nego'yu bağlayıp kızgın fırına atmalarını buyurdu. 21 Böylece bu kişiler, şalvarları, kaftanları, sarıkları ve öbür giysileriyle birlikte bağlanıp kızgın fırına atıldılar. 22 Kralın buyruğu çok sıkı, fırın da çok ısıtılmış olduğundan, Şadrak'ı, Meşak'ı, Abed–Nego'yu götüren adamları ateşin alevleri yakıp öldürdü.

Büyük kalabalık hayret içinde izliyordu. Askerler ölerek yere düştüler. Kral ayağa kalktı. Adamlar o ateşte saniyeler içinde küle dönüşmeliydiler. Fakat bunun yerine, kalabalık harlı ateşe bakarken üzerlerine sessizlik çöktü, gözlerine inanamıyorlardı. Üç adam fırının içinde ayakta duruyordu! Alevler etraflarında sıçrıyordu, fakat onlar yanmıyorlardı! 23. ve 24. ayetlerde Daniel'in bu mucizevi olayı tanımlamasını dinleyin:

23 Üç adamsa –Şadrak, Meşak, Abed–Nego– bağlı olarak kızgın fırına düştüler. 24 O zaman Kral Nebukadnessar şaşkınlık içinde birden ayağa kalktı. Danışmanlarına, "Biz ateşin içine bağlı üç kişi atmadık mı?" diye sordu. Danışmanlar, "Kuşkusuz, ey kral" diye karşılık verdiler.

Kralın sorusu önemliydi, çünkü herkesi şaşırtacak bir şekilde, sanki Allah'ın kendisi ateşin ortasında bu sevgili genç adamların yanındaymış gibi görünüyordu! 25–27 ayetlerinde ayrıntılı okuyalım:

25 Kral, "Ben dört kişi görüyorum" dedi, "Ateşin içinde yürüyorlar, bağlarından çözülmüş, hiçbir zarara uğramamışlar. Dördüncünün görünümü de bir ilahî varlığa benziyor." 26 Sonra kızgın fırının kapısına yaklaşarak, "Ey Yüce Tanrı'nın kulları Şadrak, Meşak, Abed–Nego, dışarı çıkıp buraya gelin!" diye seslendi. Bunun üzerine Şadrak, Meşak, Abed–Nego ateşin içinden çıktılar. 27 Satraplar, kaymakamlar, valiler, kralın danışmanları onların çevresinde toplandılar. Adamların bedenlerinde ateşin hiçbir etkisi olmadığını gördüler. Başlarındaki tek saç yanmamış, giysileri değişmemiş, ateşin kokusu üzerlerine sinmemişti.

Allah, kendisinin olanlara sadıktır! Onları ateşten kurtarmadı. **Onları ateşin içinde kurtardı!** Tıpkı büyük bir ateş ve bulut sütunu içinde gelerek Kızıldeniz'de binlerce kişiyi koruduğu gibi, Allah Şadrak'ı, Meşak'ı ve Abed–Nego'yu korudu. Ancak bu kez kişisel olarak göründü. Allah onların hayatlarını kurtardı ve pagan krala kendisini kudretli olarak gösterdi.

Nebukadnessar'ın adının "kader tanrısının oğlu" anlamına geldiğini hatırlayın. Şimdi onun sahte bir tanrı olduğunu ve göğün insanın seçimine dayalı sadakat ve sevgi ilkelerine denk olmadığını kendisi dahi fark etmişti.

Nebukadnessar, duyguyla harekete geçirilerek ve tüm halkın önünde, 3. bölüm 28. ayette kayıtlı olan şu konuşmayı yaptı:

> *28 Bunun üzerine Nebukadnessar, "Şadrak, Meşak ve Abed–Nego'nun Tanrısı'na övgüler olsun!" dedi, "Meleğini gönderip kendisine güvenen kullarını kurtardı. Onlar buyruğuma karşı geldiler, kendi Tanrıları'ndan başka bir ilaha kulluk edip tapınmamak için canlarını tehlikeye attılar."*

En temel insan haklarından birini, kişinin kendi seçtiği şekilde ibadet edebilme hakkını ele alarak başlamıştık. Mayıs 1844 tarihinde Osmanlı'da bir ferman yayınlandı. Şöyle yazıyordu:

> "Devlet–i Âlâ'nın [Osmanlı'nın] hiçbir tebaası, hiç kimse tarafından kendi arzusu aksine İslam'a ihtida etmeye zorlanmayacaktır."

Bu, dinde hiçbir zorlama olmaması gerekliliği düşüncesinin bir yansımasıydı. Benzer şekilde, 1856 yılında yayınlanan İslahat Fermanı'nda Sultan şöyle buyuruyordu:

> "Tüm dinler hakimiyetim altındaki bölgelerde serbesttir ve serbestçe ikrar edilecektir. İmparatorluğumun tebaasından hiç kimsenin, ikrar ettiği dinin gereklerini yerine getirmesi engellenmeyecektir."

Başka bir deyişle, din özgürlüğü bir kavram, fikir ya da rüya değildi. Bir gerçeklikti ve hiç kimse vicdanının ya da iradesinin aksine bir şeye inanmaya zorlanamazdı. Ayrıca, imparatorluk sınırları içinde tüm dinlere saygı gösterilecek ve bunlar serbestçe uygulanacaklardı. Kısacası, canınızın istediği gibi ibadet etmekte özgürdünüz.

Tabii ki yine bu özgürlük sayesinde bir kişi gerçeği göz ardı etme hakkına sahiptir. Bir insanın GERÇEĞİ bulmak için ilgili dahi olmaması üzücü ve insan aklı için çok yazık! Hakkınızı kullandığınız ve Allah'ın kadim yazılarını kendi başınıza çalışmak için Allah tarafından verilen görevi yerine getirdiğiniz için tebrikler.

Bugün Türkiye'de tüm insanların din ayrımı gözetilmeksizin eşit olduğunu beyan eden bir yönetime sahip olduğumuz için şanslıyız. Fakat zamanı gelir, yasalar değişir ve yaygın görüşün rüzgârı eser. Belki de bir gün tıpkı Şadrak, Meşak ve Abed–Nego gibi, gerçeği halkın huzurunda savunma ya da savunmama kararını vermeye zorlanırsınız. Allah, bağlılığınızda dik durmanıza yardımcı olsun.

Tartışma Soruları

1. Müzik çalmaya başladığında ve herkes eğildiğinde sizce o üç sadık adam ne düşünüyorlardı?

2. Üç adam ateşin içinden çıktıktan sonra Kral Nebukadnessar'a gökteki Allah hakkında ne söylemiş olabilirler?

3. Sizce hangi özgürlükler Allah tarafından verilmiştir? Yönetim bunları teminat altına almak için nasıl çalışır?

4. Bir yönetimin belli dinsel biçimleri ve uygulamaları şart koşmaya başlaması neden tehlikelidir?

15 BİR ŞEYİ GERÇEKLEŞMEDEN ÖNCE BİLMEK

1850 yılında yazılmış, Eylül 2001'de gerçekleşen olayları tamamen doğru bir şekilde öngören bir belge bulsanız ne olurdu?

Pek çok kişi gelecek hakkında ve kendilerine ne olacağını düşünmeyi sever. Hoş bir hayatımız olması için geleceğimizi planlamaya çalışırız. İyi bir gelirimiz olması için okula gider ya da meslekî kurslar alırız. Genç kızlar gelin dergilerine bakarak kendi düğünlerinin nasıl olacağını hayal ederler. Fakat geleceğe ilişkin düşüncelerimiz kişisel hayatlarımızla sınırlı değildir, dünyanın geleceğini de düşünürüz.

Küresel ısınma nedeniyle yükselen denizler dünyayı yok edecek mi? Kentlerimiz depremler nedeniyle çökecek mi? Milyonlarca kişiyi yok edecek nükleer bir kaza olacak mı? Şimdiye dek derslerimizde gördüğümüz gibi, geleceğe ilişkin tek gerçek doğru kaynak Allah'tan gelir. Daniel 2. bölümde yer alan Nebukadnessar'ın rüyası hakkındaki dersimizde, Allah'ın geleceği, çeşitli ulusların yükselişlerini ve çöküşlerini açıkladığını öğrendik. O uluslar yüzlerce yıl boyunca Allah'ın antlaşma halkı üzerinde etkili olacaklardı.

Daniel o peygamberlik sözlerini İsa'dan 500 yıldan daha uzun bir zaman önce yazdı. Ancak dört büyük imparatorluğun yükselişini ve çöküşünü kesin bir şekilde bildi. Çökecek olan ilk krallık Medler'in ve Persler'in elinden Babil krallığı olacaktı. Kendisi öldükten uzun bir süre sonra Grek imparatorluğunun Med–Pers imparatorluğunun yerine geçeceğini öngördü. Şaşırtıcı bir şekilde Roma İmparatorluğu'nun yükselişini de öngördü. Bun-

dan sonra, inanılmaz bir kesinlikle, başka bir imparatorluğun yükseleceğini düşünebileceğimizi tahmin ederek Daniel pagan Roma İmparatorluğu'nun bölüneceğini gösterdi. Onun yerini dev bir imparatorluk almayacaktı.

Her şey Daniel'in söylediği gibi meydana geldi. Çeşitli Avrupa ulusları döneminde, bildiğimiz şekilde dünyanın sonunun geleceğini gördük. Allah müdahale edecek, tüm bu uluslar ortadan kalkacak ve sonsuza dek kalıcı bir krallık kurulacaktı. Dünya nükleer bir kaza ile yok olmayacaktı. Küresel ısınma nedeniyle yükselen denizler dünyayı sular altında bırakmayacaktı. Dünyanın imparatorlukları, Allah'ın kuracağı bir krallık tarafından ortadan kaldırılacaktı.

Geleceği ve bize neler olacağını düşünmeyi seviyoruz, fakat Allah neden Daniel aracılığıyla bize geleceği bildirdi? Bir neden, **Allah'ın O'nun her şeyi kendi denetimi altında tuttuğundan emin olmamızı istemesi.** Belki bir başka neden daha vardır. Eski ve Yeni Antlaşma'ya (Tevrat, Zebur, ve İncil) güvenebileceğinizi nereden biliyorsunuz? Bunların Allah'ın iradesinin güvenilir bir tanıklığı olduklarını nereden biliyorsunuz? Ne de olsa dünyada pek çok farklı kutsal yazılar var, her biri kendisinin Allah'ın sözü olduğunu iddia ediyor. Gerçeği sahtesinden nasıl ayırabilirsiniz?

Bankada, bir adam veznedarın aldığı her banknotu sarı bir kalemle işaretlediğini fark etti.

> Adam veznedara şöyle dedi, "Paraları neden o kalemle işaretlediğinizi sorabilir miyim?"
>
> Veznedar "Tabii" dedi, "para sahteyse kalemin rengi sarı olarak değil, daha koyu başka bir renkte gözükür. Gerçekse, sarı olarak gözükür ve kısa bir süre sonra sarı renk de kaybolur."
>
> "Vay, bu gerçekten ilginç. Bir banknotun sahte olduğunu anlayabilmek için yapabileceğiniz başka bir şey var mı?"
>
> "Tabii. Burada "Türkiye Cumhuriyet Merkez Bankası" yazan yerde harfler kabarıktır. Parmaklarınızla harfleri hissedebilirsiniz.

Banknotun üzerindeki yazıların ve resimlerin çok net olması ve renklerin kalıcı olması gerekir. Gerçek olanı çok dikkatle incelediğiniz zaman, sahtesini ayırt etmek çok kolay oluyor."

"Başka bir şey var mı?"

"Tabii. Banknotun üzerinde bir hologram olmalı. Yoksa ya da parlamıyorsa, banknotun sahte olduğundan emin olabilirsiniz."

Bir banknotta hologram yoksa sahte olduğundan emin olabilirsiniz. Elimizdeki Kutsal Kitap'ın gerçekten Allah'tan olup olmadığını ve insanlar tarafından bizi kandırmak için yapılmış bir şey olup olmadığını anlamamıza yardımcı olacak bir şey var mı? Yanıt, evet! Buna öngörücü peygamberlik sözü deniyor. Daniel 2. bölüm öngörücü peygamberlik sözlerine harika bir örnek. Pek çok kişi, peygamberlik sözünün aslında olaylar gerçekleştikten sonra yazıldığını ispatlamak için boş yere uğraştı. 1948 yılında, Filistin'de Ölü Deniz Tomarları keşfedildiğinde, Daniel'in yazılarının İsa'dan en az 200 yıl önce yazılmış bir nüshasını buldular. Bunun anlamı, Daniel'in peygamberlik sözlerinin Roma İmparatorluğu'nun çöküşünden en az 650 yıl önce mevcut olduğuna dair kanıtımız olduğudur. Bu bir varsayım değil.

Ayrıca, Kutsal Kitap'ta yalnızca bir öngörücü peygamberlik sözü örneği yok. Öyle olsaydı, Daniel'in peygamberlik sözlerini tesadüf ya da başka bir tür aldatmaca olarak düşünebilirdik. Hayır, Kutsal Kitap'ta pek çok öngörücü peygamberlik sözü örneği vardır, bunlarda Allah geleceği kulları peygamberler aracılığıyla bildirmektedir. Allah'ın bunu yapmasının nedeni Allah'ın bizi büyüklüğüyle etkilemek istemesi değil. **Elimizdeki Kutsal Kitap'ın sahte olmadığını zihinlerimizde pekiştirmek içindir.** Öngörücü peygamberlik sözü Allah'ın kendi sözü üzerindeki hologramı gibidir. Bize, elimizde gerçeğinin olduğunu gösterir.

Önceki dersimizde gördüğümüz gibi, astrologlar ve falcılar Allah'ın kendi sözünde yaptığını yapamazlar. Aşina olduğunuz sözde kutsal

yazılarda pek çok öngörücü peygamberlik sözü örneği yoksa, gerçeğiyle değil, sahtesiyle uğraştığınızı kesin olarak bilebilirsiniz.

Bu dersimizde Kutsal Kitap'taki başka bir öngörücü peygamberlik sözüne bakacağız. Bu da Daniel tarafından yazılmış ve 5. bölümde kayıtlı. 1–4 ayetlerini okuyarak başlayalım:

> *1 Kral Belşassar soylu adamlarından bin kişiye büyük bir şölen verdi, onlarla şarap içti. 2 Şarabını keyifle içerken, atası Nebukadnessar'ın Yeruşalim'deki tapınaktan çıkarıp getirdiği altın ve gümüş kapların getirilmesini buyurdu. Öyle ki, kendisi, karıları, cariyeleri, soylu adamları onlarla içsinler. 3 Böylece Tanrı'nın Yeruşalim'deki tapınağından alınan altın kaplar getirildi; kral, karıları, cariyeleri, soylu adamları onlarla içtiler. 4 Şaraplarını içerken altından, gümüşten, tunçtan, demirden, ağaçtan, taştan ilahları övdüler.*

Belşassar Babil'in kralıydı. Babası Nabonidus, büyükbabası ise Nebukadnessar'dı. Babil İmparatorluğu'nun çöküş yıllarında Nabonidus çoğunlukla savaşta orduları yönetiyordu. Onun yokluğu nedeniyle Belşassar Babil'in kral naibi olarak atanmıştı. Böylece Nabonidus halen hayattayken, oğluna da "kral" deniliyordu. Daniel 2. bölüm hakkındaki derste öğrendiğimiz gibi, Babil krallığı Akdeniz'den Basra Körfezi'ne, Dicle ve Fırat boyunca modern Türkiye'nin içlerine dek uzanıyordu. Fakat toprakları ve gücü yavaş yavaş azalıyordu.

Belşassar'ın büyükbabası gerçek Allah'a ilişkin tanıklık bırakmıştı. Daniel 4. bölümde, Kral Nebukadnessar nasıl mağrur olduğunu ve Allah'ın kendisini nasıl alçalttığını beyan etmişti. Delirdikten sonra yedi yıl boyunca kırlarda bir hayvan gibi yaşamıştı. Fakat sonunda deliliğinin farkına varmış, tövbe etmiş ve Allah onu kral olarak eski haline getirmişti. Tanıklığını Daniel 4. bölüm, 37. ayette okuyabiliriz:

37 Ben Nebukadnessar Göklerin Kralı'na şükrederim. O'nu över, yüceltirim. Çünkü bütün yaptıkları gerçek, yolları doğrudur; kendini beğenmişleri alçaltmaya gücü yeter.

Büyükbabasının deneyimine ve tanıklığına rağmen, Belşassar o kadar cüretkârdı ki, Nebukadnessar'ın uyarısını göz ardı edecek ve Yeruşalim'deki tapınaktan alınan kutsal kaplardan şarap içerek Allah'ı deneyecekti. Kutsal Kitap'ın kapları getirme emrini "şarabını keyifle içerken" verdiğini söylemesi, o sırada muhtemelen zaten sarhoş olduğuna işaret ediyor. Hayret ediyorsanız, hükümdarların başka dinler tarafından kutsal sayılan kapların kutsallığına saygısızlık etmeleri yaygın bir adetti. Bu onların, kendi tanrılarının gücünün ülkeleri ele geçirilen halkların tanrılarının gücüne karşı üstünlüğünü gösterme yollarıydı. Bundan sonra neler olduğunu görmek için Daniel 5. bölüm, 5–9 ayetlerine bakalım:

5 Ansızın bir insan elinin parmakları belirdi, kandilliğin yanındaki saray duvarının sıvası üzerine yazmaya başladı. Kral yazan eli gördü, 6 aklından geçenler onu ürküttü, benzi soldu; eli ayağı tutmaz oldu, dizlerinin bağı çözüldü. 7 Yüksek sesle Babil'in bilgelerini –falcılarla yıldızbilimcileri– çağırttı. Onlara, "Bu yazıyı kim okuyup ne anlama geldiğini bana açıklarsa, kendisine mor giysi giydirilip boynuna altın zincir takılacak ve ülkede üçüncü önder olacak" dedi. 8 Kralın bütün bilgeleri geldiyse de yazıyı kimse okuyamadı, ne anlama geldiğini de açıklayamadı. 9 Bu yüzden Kral Belşassar daha da korktu, benzi büsbütün soldu. Soylu adamlarıysa şaşkındı.

Yalnızca birkaç dakika önce kral Evrenin Yaratıcısı'na karşı mağrur ve küstahtı. Belki de yenilgiye uğramış bir halkın Tanrısı'nın gerçek ya da kudretli olamayacağına dair kendinden emindi. Fakat kral yazının anlamını öğrenmeden önce, korkmuştu. Aslında, "eli ayağı tutmaz oldu, dizlerinin bağı çözüldü"[21] ifadeleri, altına pislediği anlamını çağrıştırmaktadır. Neden

21 "… belinin oynak yerleri çözüldü, ve dizleri birbirine çarptı." Daniel 5:6 (Eski çeviri.)

korkacaktı ki? Neden bunun Babilliler'in ilahları tarafından gönderilmiş bir barış ve refah mesajı olduğunu düşünmedi? Çünkü Belşassar'ın vicdanı suçluluk duyuyordu, işte bu yüzden! Yaptığı şeyin yanlış olduğunu biliyordu. Allah onu doğruluk yolunda elinde bir tanıklık olmadan bırakmamıştı. Fakat Belşassar Allah'ı göz ardı etmiş ve gururlu bir ruhun emirlerine göre hareket etmişti. 5. bölüm, 10–22 ayetlerinden okumaya devam edelim:

10 Kralla soyluların seslerini duyan kraliçe şölen salonuna geldi. "Çok yaşa, ey kral!" dedi, "Aklından geçenler seni ürkütmesin, benzin solmasın! 11 Ülkende kendisinde kutsal ilahların ruhu bulunan biri var. Atan Kral Nebukadnessar'ın döneminde kavrayışa, sağduyuya, ilahlara özgü bilgeliğe sahip olmakla tanınırdı. Atan Kral Nebukadnessar onu sihirbazların, yıldızbilimcilerin, falcıların başkanlığına atadı. 12 Kralın Belteşassar diye çağırdığı Daniel olağanüstü bir ruha, bilgiye, sağduyuya sahiptir. Üstelik düşleri yorumlama, bilmeceleri çözme, gizemleri açıklama yeteneği de vardır. Daniel'i çağırt, yazının ne anlama geldiğini o sana söyleyecektir." 13 Böylece Daniel'i kralın önüne getirdiler. Kral, "Kral atamın Yahuda'dan getirdiği, Yahuda sürgünlerinden Daniel sen misin?" diye sordu, 14 "Sende ilahların ruhu bulunduğunu, kavrayış, sağduyu ve olağanüstü bilgelikle donanmış olduğunu duydum. 15 Bu yazıyı okuyup ne anlama geldiğini söylemeleri için bilgelerle falcıları çağırttım. Ama ne anlama geldiğini açıklayamadılar. 16 Senin yorum yapabildiğini, gizemleri açıklayabildiğini duydum. Bu yazıyı okur, ne anlama geldiğini açıklayabilirsen, sana mor giysi giydirilip boynuna altın zincir takılacak; ülkede üçüncü önder olacaksın." 17 Daniel, "Armağanların senin olsun, ödüllerini de bir başkasına ver" diye karşılık verdi, "Ama ben yine de yazıyı okuyup ne anlama geldiğini sana açıklayacağım. 18 Ey kral, Yüce Tanrı atan Nebukadnessar'a krallığı, büyüklüğü, yüceliği, görkemi verdi. 19 Tanrı'nın sağladığı büyüklük yüzünden bütün halklar, uluslar, her dilden insan ondan korkup titredi. Dilediğini öldürür, dilediğini yaşatırdı; dilediğini yüceltir, dilediğini alçaltırdı. 20 Ne var ki, gurura kapılıp saygısızlıkta direnince

krallık tahtından indirildi, yüceliği kendisinden alındı. 21 İnsanlar arasından kovuldu ve ona hayvan yüreği verildi. Yüce Tanrı'nın insanların krallığı üzerinde egemenlik sürdüğünü, onu dilediği kişiye verdiğini anlayıncaya dek yaban eşekleri arasında yaşadı, öküz gibi otla beslendi, bedeni göğün çiyiyle ıslandı. 22 Ama ey sen, onun torunu Belşassar, bunların hepsini bildiğin halde alçakgönüllülüğü benimsemedin."

Son cümle kritik önemde. Belşassar büyükbabasının düşüşü, tövbesi ve gerçek Allah'ı kabul edişi hakkındaki tüm öyküyü biliyordu. Fakat Belşassar yüreğini alçaltmadı. Mesele Belşassar'ın gerçeği bilmeyerek hata işlemesi değildi. O, gerçeği hiçe sayarak yanlış yapıyordu. Daniel'in ne söylediğini ve bundan sonra neler olduğunu 23–31. ayetlerinde görelim:

23 "Bunun yerine göğün Rab'bine karşı kendini yükselttin. O'nun tapınağından aldıkları kapları sana getirdiler. Sen, karıların, cariyelerin, soylu adamların onlarla şarap içtiniz. Görmeyen, duymayan, anlamayan altından, gümüşten, tunçtan, demirden, ağaçtan, taştan ilahları övdün. Soluğunu elinde tutan, bütün yollarını gözeten Tanrı'yı ise yüceltmedin. 24 Bu yüzden Tanrı o yazıyı yazan eli gönderdi. 25 Yazılan yazı şudur: MENE, MENE, TEKEL ve PARSİN. 26 Bu sözcüklerin anlamı şudur: MENE: Tanrı senin krallığının günlerini saydı ve ona son verdi. 27 TEKEL: Terazide tartıldın ve eksik bulundun. 28 PERES: Krallığın ikiye bölünerek Medler'le Persler'e verildi." 29 Belşassar'ın buyruğu üzerine Daniel'e mor giysi giydirilip boynuna altın zincir takıldı ve ülkede üçüncü önder ilan edildi. 30 Kildan Kralı Belşassar o gece öldürüldü. 31 Altmış iki yaşında olan Medli Darius krallığı eline geçirdi.

Tarih, Medler'in ve Persler'in kralı Koreş'in M.Ö. 539 yılında Babil'i ele geçirdiğini gösterir. Bu olay bilhassa ilgi çekici bir tarihsel gerçek olarak görünmeyebilir. Fakat bir dakika durup düşünelim. Babil herhangi bir kent değildi. 16 kilometreden daha fazla çevre uzunluğuyla zamanının en büyük kentiydi. Büyüklüğüyle yarışabilecek olan tek kent, Mısır'daki Teb kentiydi.

Surları o kadar genişti ki, üzerinde atlı bir araba tam dönüş yapabilirdi. Fırat nehrinin büyük bir kısmını içine alıyordu. Böylece uzun kuşatmalar sırasında su sağlıyordu. Şehir surları hendekler ve kanallardan oluşan muazzam bir sistemle korunuyordu. Muhafızlarca korunan büyük kapılar kente nehir yoluyla girmek isteyenleri engelliyordu. Kısacası, şehir zapt edilemezdi. Zamanının en zengin, en korunaklı şehriydi. Ve bir gecede, surlarından birisi bile yıkılmadan düştü. Bu nasıl olabilirdi? Yeşaya peygamberin bu konuyla ilgili yazdığı peygamberliği hatırlıyor musunuz?[22] Yeşaya 44. bölüm, 24–26 ayetlerinde okuduklarımızı gözden geçirelim:

> *24–26 Sizi kurtaran, size rahimde biçim veren RAB diyor ki, "Her şeyi yaratan, gökleri yalnız başına geren, yeryüzünü tek başına seren, sahte peygamberlerin belirtilerini boşa çıkaran, falcılarla alay eden, bilgeleri geri çeviren, bilgilerini saçmalığa dönüştüren, kulunun sözlerini yerine getiren, ulaklarının peygamberlik sözlerini gerçekleştiren, Yeruşalim için, 'İçinde oturulacak', Yahuda kentleri için, 'Yeniden kurulacak, Yıkıntılarını onaracağım' diyen; [RAB benim]."*

Allah boşboğazların belirtilerini boşa çıkarır ve falcıları çılgına çevirir, çünkü onların geleceğe dair kehanetleri yanlış çıkar. Böylece bu sözde bilgeler ambale olur ve bilgilerinin insani aptallık olduğu ortaya çıkar. Fakat Allah kendi peygamberlerinin öngörülerinin yerine geldiğini göstererek onların sözünü doğru çıkarır. Yeşaya 44. bölüm 27. ve 28. ayetler ile 45. bölüm, 1–4 ayetlerinde yer alan Koreş'in Babil'i ele geçirmesiyle ilgili peygamberlik sözlerini okumayı bitirelim:

> *27–28 "Engine, 'Kuru! Sularını kurutacağım' diyen, Koreş için, 'O çobanımdır, her istediğimi yerine getirecek', Yeruşalim için, 'Yeniden kurulacak', tapınak için, 'Temeli atılacak' diyen RAB benim." 1 RAB meshettiği kişiye, sağ elinden tuttuğu Koreş'e sesleniyor. Uluslara onun önünde baş eğdirecek, kralları*

22 KD 3 10. Ders.

silahsızlandıracak, bir daha kapanmayacak kapılar açacak. Ona şöyle diyor: 2 "Senin önünsıra gidip dağları düzleyecek, tunç kapıları kırıp demir sürgülerini parçalayacağım. 3 Seni adınla çağıranın Ben RAB, İsrail'in Tanrısı olduğumu anlayasın diye karanlıkta kalmış hazineleri, gizli yerlerde saklı zenginlikleri sana vereceğim. 4 Sen beni tanımadığın halde kulum Yakup soyu ve seçtiğim İsrail uğruna seni adınla çağırıp onurlu bir unvan vereceğim."

Evet, Babil düşmeden bir buçuk yüzyıl önce Yeşaya tarafından yazılan bir öngörücü peygamberlik sözü vardı ve şöyle diyordu:

1. Koreş adında bir adam ulusları ve kralları dize getirecekti,
2. Onun önünde sular kuruyacaktı,
3. Çift kanatlı kapılar onun önünde açık bırakılacaktı,
4. Yeruşalim'i yeniden inşa etme ve tapınağın temellerini atma fermanını verecekti.

Bunların hepsi gerçekleşti mi? Evet, gerçekleşti. Koreş Babil'i ele geçirdiği zaman bunu bir gecede yaptı. Kutsal Kitap nehrin kuruyacağını ve çift kanatlı kapıların açılacağını söylüyor. Grek tarihçi Herodot, Koreş'in Babil kentini ele geçirdiği gece Fırat Nehri üzerindeki kapıların kapalı olmadığını yazıyor. Bir şenlik sürüyordu ve halka istedikleri gibi nehirden geçme izni verilmişti. Bölge sakinleri Herodot'a ayrıca Persler'in ordularının açık kapılara ulaşabilmesi için Fırat'ın yatağını kaydırdıklarını da anlattılar. Bu onların karmaşık kale duvarı sisteminden kaçınmalarını sağladı. Bu olaylar olduğunda mevsim sonbahardı ve nehir en düşük noktasında olmalıydı. Fakat yine de, bir nehrin yatağını kaydırmak, Allah'ın nehrin son derece kuru olmasını sağlamadığı sürece, büyük bir girişim olacaktı. Kapılar neden açıktı? Krala karşı bir komplo kurulmuştu ve bazı hainler düşmanı içeri mi almıştı? Sarhoş muhafızlar yüzünden meydana gelen bir kaza mıydı, yoksa yalnızca ihmal miydi? Bilmiyoruz. Fakat şunu biliyoruz.

Dünyada Nostradamus gibi bin değişik şekilde yorumlanabilecek ve birkaç duruma uyması için zorlanabilecek pek çok kehanet yazısı var. Fakat tam burada, Allah'ın sözünde, bir buçuk yüzyıl sonra meydana gelecek bir olay hakkında bir öngörü var. Bunu yapacak olan kişinin adını dahi vermiş! Bu, Allah'ın kendi sözü üzerindeki "hologram"ıdır. **Tevrat'ın, Zebur'un ve İncil'in Allah'ın sözü olduklarını biliyoruz, çünkü bir kez ya da iki kez değil, ya da herhangi bir şeye uygulanabilecek belirsiz sözlerle değil, fakat pek çok kez gelecek %100 kesinlikle öngörülmüştür.** Falcılar bunu yapamazlar. Yıldız falları bunu veremez. Bu şeyleri gösteren Allah'ın yanılmaz sözüdür. Öngörücü peygamberlik sözünün "hologramı" olmadığında, bazı sözde kutsal yazıların sahte olduklarından emin olabilirsiniz. Bunlar Allah'ın sözü değildir. Gelecekte olacak tarihsel ve doğrulanabilir olayların öngörülmesi testinin incelemesinden geçemezler.

Dünyadaki en büyük imparatorluğun düşüşü bir gecede, tek bir duvar bile yıkılmadan nasıl gerçekleşebilir? Bu imkânsız değil mi? Belki, fakat Allah kötülüğü cezalandırmak istediği zaman imkânsız olan gerçekleşir.

Mete "İmkânsız" dedi. "Amerika böyle bir şeyin dışarıdan yapılamayacağı kadar büyük ve güçlü. Dünya Ticaret Merkezi binalarını CIA yıktı. Amerika'nın elinde New York'u zapt edilemez hale getirecek tüm teknolojiler var."

Arkadaşı Lütfi "Fakat sence Allah kötülüğünden dolayı A.B.D.'yi koruyucu elini çekerek cezalandırmışsa bu şeyler olmuş olamaz mı?" diye sordu.

"Bir avuç teröristin bunu başarabileceğini sanmıyorum. Bence A.B.D. Afganistan'ı ve Irak'ı işgal etmek için bir bahane oluşturmak amacıyla kendi vatandaşlarını bombaladı."

Lütfi "Bu mümkün" dedi. "Fakat tarihi okuduğumda, Allah karar verirse tuhaf şeylerin olabileceğini ve dev imparatorlukların savaşsız düşebileceğini görüyorum."

Lütfi haklı! Allah Kutsal Yazılar'da ulusların çöküşüne hükmettiğinde, bu meydana gelecektir. Babil bir örnektir. Yeni Antlaşma'yı okumaya başladığımızda, ilerleyen bölümlerde Amerika Birleşik Devletleri'yle ilgili peygamberlik sözlerini göreceğiz. Fakat Kutsal Yazılar'da adları geçmese de tüm ulusları içeren peygamberlik sözlerini de okuyoruz. Yeşaya 24. bölüm, 1–6 ayetlerindeki şu peygamberlik sözünü ele alalım:

> *1 İşte RAB yeryüzünü harap edip viraneye çevirecek, yeryüzünü altüst edecek, üzerinde yaşayanları darmadağın edecek. 2 Ayrım yapılmayacak; ne halkla kâhin arasında, ne köleyle efendi arasında, ne hizmetçiyle hanım arasında, ne alıcıyla satıcı arasında, ne ödünç alanla ödünç veren arasında, ne faizciyle borç alan arasında. 3 Dünya tümüyle yağmalanıp viraneye çevrilecek. RAB böyle söyledi. 4 Dünya kuruyup büzülüyor, yeryüzü solup büzülüyor, dünyadaki soylular güçlerini yitiriyor. 5 Dünyada yaşayanlar onu kirletti. Çünkü Tanrı'nın yasalarını çiğnediler, kurallarını ayaklar altına aldılar, ebedi antlaşmayı bozdular. 6 Bu yüzden lanet dünyayı yiyip bitirdi, orada yaşayanlar suçlarının cezasını çekiyorlar. Yaşayanlar bu nedenle yanıyor, pek azı kurtulacak.*

Allah'ın tüm uluslarla sonsuza dek kalıcı bir antlaşması olduğunu görüyoruz. İnsanlar O'nun yasalarına uyar ve O'nun antlaşmasını yerine getirirlerse, bereketlenecekler. Fakat kötülük yaparlarsa, O'nun koruyuculuğu kaldırılacak ve krallıkları ellerinden alınacak. New York olayı gelecek şeylere dair bir uyarı olabilir mi? Allah merhametiyle insanlara daha kötü şeyler olmadan önce kötülükten dönmelerini mi söylüyor? Eyüp'ün hayatında, Allah'ın koruyuculuğunu kaldırması halinde Şeytan'ın eşyaları ne kadar çabuk yok edebildiğini gördük.

Kutsal Yazılar'da 11 Eylül'de New York'taki Dünya Ticaret Merkezi'nin bombalanması hakkında hiçbir öngörü yok. Fakat 1850'lerde yazılmış ve yer ile yapacak kişilerin adlarını veren bir öngörü olsaydı, bu öngörüden ötürü büyük hayrete düşerdik. Kutsal Kitap'ta Babil'le ilgili işte tam da böyle bir öngörü

bulunuyor. Meydana geldi. Bu nedenle Tevrat'a, Zebur'a ve İncil'e güvenebilirsiniz. Başka hiçbir kitabın yapmadığını yapıyorlar. Dünyanın gelecekteki olaylarını tam bir kesinlikle öngörüyorlar. Kutsal Kitap'ta geleceğe dair başka ne öngörüler olduğunu merak etmenize neden oluyor, öyle değil mi?

TARTIŞMA SORULARI

1. Belşassar şölende Allah'ın tapınağından getirilen kutsal altın kapları kullanmakta kesinlikle hatalıydı. Sizce neden aldığı ceza tapınağın kendisini yıkan dedesi Nebukadnessar'ın cezasından daha büyük oldu?

2. Sahte bir banknotu gerçeğinden gerçeğini dikkatle inceleyerek ayırt edebiliyorsak, gerçek bir peygamberlik sözünü sahtesinden nasıl ayırabiliriz? Bunun için gerekli olan zamanı ayırmaya hazır mısınız?

3. Bir şeyin gerçek olup olmadığının göstergesi olarak sizin için hangisi daha önemli olurdu: doğrulanmış bir öngörücü peygamberlik sözü mü, yoksa ailemizin ve öğretmenlerimizin bize söyledikleri mi? Neden?

4. Pek çok kişi için Babil'in çöküşü yalnızca bir ulusun diğerini ele geçirmesine dair sıradan bir öykü. Fakat Allah'ın sözünde bu yıkılışın, bir ulusun Allah'ın uyarılarını göz ardı etmesinin sonucu olduğunu görüyoruz. Kutsal Kitap, Allah'ın her ulusla bir antlaşma yaptığını söylüyor. Bu sizin dünyada meydana gelen olaylara bakışınızı değiştiriyor mu? Dünya olaylarında Allah'ın elini görüyor musunuz?

16 SADIK KALMANIN ÖNEMİ

Hayatınızı kurtarmak için Allah'ı inkar eder miydiniz, ya da O'nun iradesine karşı gelir miydiniz?

Bu derse iki çok ciddi soruyla başlayalım. Ancak ikisine de yanıt vermeden önce, mutlaka birkaç dakika düşünün. Birinci soru şu: "Kime sadıksınız?" İkinci soru şu: "Bu sadakatiniz neyle değişmeye değebilir?"

Bu gezegendeki her bir kişi bir şeye sadıktır. Markalara, iş yerlerine, ailemize ve arkadaşlarımıza sadığız. Ve tüm bunlar önemli olsa da, en büyük sadakatimiz her zaman Allah'a olmalıdır. O bizim hayatımızın, değerlerimizin ve kurtuluşumuzun kaynağıdır. Öyleyse bu bağlamda ikinci soruyu tekrar soralım. Allah'a olan sadakatinizle değişmeye istekli olabileceğiniz herhangi bir şey var mı? Şöhret için inançlarınızı terk eder miydiniz? Dinsel değerlerinizi itibarla ya da zenginlikle değişir miydiniz? Hayatınızı kurtarmak için Allah'ı inkâr eder, ya da O'nun isteğine aykırı davranır mıydınız? Daniel hakkında başka bir öyküye bakmadan önce, değerlerinden ve inançlarından ödün vermeye zorlanan Sadık'ın bu durumda ne yaptığını görelim.

Sadık uzun zamandan beri muhasebecilik yapıyordu. İşinde titizdi, iyi bir şöhreti vardı ve çalışkandı. Üniversiteden mezun olduğunda benzersiz bir özel okulda çalışmaya başladı. Okulun sahibi tüm ticari işlerinde çok dürüst biriydi ve her türlü gelirin ya da ödemenin kaydedilmesinde ısrar ediyordu. Sadık her zaman kendisini doğru bir adam olarak görmüştü, bu yüzden okul sahibinin dürüst olma arzusunu gerçekten takdir ediyordu. Böylelikle, sorumluluklarını yerine getir-

mede hiçbir sorunla karşılaşmıyordu. Kısacası, en mükemmel işe sahip olduğunu düşünüyordu.

Birkaç yıl geçtikten sonra Sadık kendi işini kurmaya karar verdi. Tüm belgeleri teslim etti, bir ofis kiraladı ve birkaç mobilya aldı. İyi şöhreti sayesinde birkaç müşteri edinmesi uzun sürmedi. Ancak ücretlerinin rekabetçi olmasına rağmen daha fazla müşterisinin olmaması Sadık'ın canını sıkıyordu. Tabii ki Sadık aptal değildi ve bir çok insanın neden diğer muhasebecileri tercih ettiğini biliyordu. Onlardan farklı olarak, Sadık yalan söylemek istemiyordu.

> Bazı meslektaşları "Neden müşterilerinin vergilerinin daha düşük olması için daha az kazanç beyan etmiyorsun?" diye sordular.

Fakat Sadık her zaman karşı koydu. Birkaç lira kazanmak için değerlerinden ödün vermeyecekti. Ayrıca, eğer dürüst olursa Allah'ın kendisini ve müşterilerini gözeteceğine inanıyordu.

> "Sadık, inançlarında biraz daha esnek olmalısın. Bunu herkes yapıyor" diye devam ettiler.

Başka bir deyişle, Sadık ödün verirse ya da kendi doğruluk ve dürüstlük değerlerine aykırı davranırsa, daha fazla para kazanabilirdi. Fakat onların öğüdünü önemsemedi ve Allah'a güvenmeye devam etti. Bir gecede olmadı, ama Sadık sonunda daha fazla müşteri edindi. Sadık'ı seçmelerinin asıl nedeni neydi, biliyor musunuz? Paralarını ona emanet edebiliyorlardı. Onun devletle dürüst olması halinde, kendilerine karşı da dürüst olacağını biliyorlardı. Sadık'ın kendi değerlerine ve Allah'a sadakati yalnızca onun itibarını ve işlerini yükseltmekle kalmadı, Allah'ın onu bereketlemesi için de fırsat sağladı. Hepimiz Allah tarafından bereketlenmeyi ve itibar sahibi olmayı istemez miyiz!

Daniel peygamberin iyi şöhrete sahip bir adam olduğunu daha önce görmüştük. Bilge ve güvenilir olmasına rağmen, onu güç ve önem sahibi konumlara iten Allah'a sadakati ve ilahî ilkeleriydi. Esaretteki ilk günlerinden itibaren, Daniel Allah'a sadakatinden taviz vermeyeceğini açıkça belli etmişti. Fakat sadakati en yüksek

seviyede denenmek üzereydi. Daniel 6. bölüm, 1–5 ayetlerini okuyarak başlayalım:

> *1 Darius bütün ülkeyi yönetecek yüz yirmi satrap[23] atamayı uygun gördü. 2 Bunların başına da biri Daniel olmak üzere üç bakan atadı. Krala zarar gelmemesi için bakanlar satraplardan hesap soracaklardı. 3 Kendisinde bulunan olağanüstü ruh sayesinde Daniel öbür bakanlarla satraplardan üstün olduğundan, kral onu bütün ülkenin başına atamayı tasarlıyordu. 4 Bunun üzerine öbür bakanlarla satraplar Daniel'i ülke yönetimi konusunda suçlamak için fırsat kollamaya başladılar. Ancak ne suçlanacak bir yanını, ne de bir yanlışını buldular. Çünkü Daniel güvenilir biriydi. Kendisinde hiçbir eksiklik ya da yanlışlık bulamadılar. 5 Sonunda, "Daniel'i Tanrısı'nın Yasası'yla ilgili bir konuda suçlayamazsak, bir suçlama nedeni bulamayacağız" dediler.*

Daniel halen Babil'de yaşıyordu, fakat Kral Nebukadnessar'ın rüyasının ilk aşamasının yerine gelişine tanık oluyordu. Babil İmparatorluğu Med–Persler tarafından ele geçirilmişti. Babil'in yeni hükümdarı Kral Darius, bölgeyi düzenle ve sorumlulukla yönetmeyi istiyordu, bu nedenle hükümetini bölümlere ayırdı. Her bölümün başında bir vali, her 40 valinin başında da bir bakan vardı. Üç bakan da tabii ki Kral Darius tarafından denetleniyordu.

Bu sırada Daniel yaşlıydı. Fakat Kral Darius Daniel'in bilgelikle dolu ve yetenekli, dosdoğru bir adam olduğunu anlamıştı. Hayatının büyük kısmında Babil siyasi sisteminde hizmet etmişti ve bölgenin halkıyla adetlerini tanıyordu. Daniel, şöhreti ve geçmiş deneyimi sayesinde bakanlardan biri olarak atandı. Kutsal Yazı'nın dediği gibi, bir süre sonra Daniel diğer tüm valilerden ve bakanlardan daha yetenekli olduğunu kanıtladı. Bu durum Kral'ın gözünden kaçmadı ve en sonunda Daniel onun güvendiği danışmanı oldu.

Kıskançlık neredeyse yeryüzü kadar eskidir, ve bu öyküde 2500

23 Vali.

yıldan uzun bir süre önce siyasetçilerin bugünkülerle aynı şeyleri yapmış olduklarını görüyoruz. Daniel'in mevkiini istiyorlardı, bu nedenle onun sicilini ve karakterini sorguladılar. Tek sorun Daniel'in doğru ve sadık bir adam olmasıydı. Kişisel olarak ona karşı kullanabilecekleri hiçbir şey bulamadılar. Böylece iyi olmaya karşı bir yasa çıkararak ona ruhsal açıdan saldırmaya karar verdiler.

Daniel'in günlük hayatında Allah'a sadık olduğunu biliyorlardı. Seçim yapmadan önce Allah'ın öğüdünü arıyordu, O'nunla duygularını paylaşıyor ve günlük dua ile Allah'a ibadet ediyordu. Bunu Daniel'in aleyhinde kullanmaya karar verdiler ve Kral Darius'u kandırarak 30 gün içinde kraldan başka herhangi bir kişiden tavsiye almayı yasa dışı hale getiren bir yasa çıkarttırdılar. Bir kişi yasayı çiğnerken yakalanırsa, aslan çukuruna atılacaktı. Kral Darius onların gerçek niyetlerinden habersiz olarak bu yeni yasayı onayladı, geleneğe göre değiştirilemeyeceğini de çok iyi biliyordu. Kaçınılmaz olarak, Daniel'in bir seçim yapması gerekecekti. Allah'a sadık mı kalacaktı, yoksa hayatını kurtarmak için taviz mi verecekti? Bundan sonra neler olduğunu görmek için Daniel 6. bölüm, 10. ayete bakalım:

> *10 Daniel yasanın imzalandığını öğrenince evine gitti. Yukarı odasının Yeruşalim yönüne bakan pencereleri açıktı. Daha önce yaptığı gibi her gün üç kez diz çöküp dua etti, Tanrısı'na övgüler sundu.*

Öyleyse Daniel ne yapmayı seçti? Belli ki, önceden beri her zaman ne yapıyorduysa, onu yapmaya devam etti. Dizleri üzerine çöküp dua etti. Daniel'in bilgeliğinin, başarısının ve uzun yaşamının kaynağı Allah olmuştu. Daniel bunu biliyordu ve tüm hayatı boyunca Allah'a sadık kaldı. Şimdi taviz verecek değildi, aksi davranış ölüm getirecek olsa dahi. 11–13 ayetleriyle devam edelim:

> *11 Ona tuzak kuran adamlar hep birlikte oraya gittiklerinde, onu Tanrısı'na dua edip yalvarırken gördüler. 12 Bunun üzerine krala gidip çıkardığı yasayla ilgili şunları söylediler: "Ey kral, kim otuz gün içinde senden başka bir insana ya da ilaha dua*

ederse, aslan çukuruna atılsın diye yasa imzalamadın mı?" Kral, "Medler'le Persler'in değişmez yasası uyarınca çıkardığım yasa geçerlidir" diye karşılık verdi. 13 Bunun üzerine, "Ey kral, Yahuda sürgünlerinden olan Daniel seni de imzaladığın yasayı da saymıyor; günde üç kez dua ediyor" dediler.

Valiler ve bakanlar hemen Kral Darius'a koştular ve Daniel'in emrine itaatsizlik ettiğini söylediler. Planları kusursuzca işliyordu. Daniel'in Allah'a sadakatinden taviz vermeyeceğini ve Kral'ın onu cezalandırmaya mecbur kalacağını biliyorlardı. Daniel'in yasayı yalnızca bir kez değil, bir gün içinde üç kez çiğnediğini de vurgulayarak, yangına körükle gittiler. Onlara göre Daniel'in sonu gelmek üzereydi.

Fakat bir sorun vardı. Kral Darius Daniel'i seviyordu ve yasanın imzalanmış olmasına rağmen, onu aklamak için bir yol bulmaya çalıştı. Hatta muhtemelen bu yasanın tek amacının Daniel'i mahvetmek olduğunu hemen anlamıştır! Fakat tüm çabaları boşunaydı, çünkü valiler ile bakanlar ona geleneğe göre yasanın değiştirilemeyeceğini hatırlattılar. Kral kendi yasasını yerine getirmiyorsa, artık kral olamazdı. Böylece, Kral Darius hayatının en zor kararını vermek zorunda kaldı. Bunu 16–18 ayetlerinde okuyalım:

16 Bunun üzerine kral Daniel'i getirip aslan çukuruna atmalarını buyurdu. Daniel'e de, "Kendisine sürekli kulluk ettiğin Tanrın seni kurtarsın!" dedi. 17 Bir taş getirip çukurun ağzına koydular. Daniel'le ilgili hiçbir şey değiştirilmesin diye kral hem kendi mühür yüzüğüyle, hem soyluların mühür yüzükleriyle taşı mühürledi. 18 Sonra sarayına döndü; geceyi yemek yemeden, eğlenmeden geçirdi; uykusu kaçtı.

Kral Darius'un emri Daniel için ölüm fermanından başka bir şey değildi. Aslan çukuruna atıldı ve ölsün diye bırakıldı. Tavizci ve hain olarak yaşamaktansa, sadık bir şehit olarak ölümü seçti. Ancak Daniel aslan çukuruna tek başına girmedi. Kral Darius'un da kabul ettiği gibi, **Allah Daniel'le birlikteydi ve O her şeyi denetimi**

altında tutuyordu.

Kral Darius o kadar endişeliydi ki, eve giderek tek başına oturdu. Yemek yemeyi ve her türlü eğlenceyi geri çevirdi. Böyle bir zamanda nasıl yemek yiyebilir ya da gülebilirdi? Masum bir adamı ölüme mahkum ettiğini biliyordu ve kederi o kadar derindi ki uykusunu kaçırdı. Günışığının ilk huzmeleri karanlığı delinceye kadar bekledi ve hemen aslan çukuruna koştu. Öyküye Daniel 6. bölüm, 20–23 ayetlerinde devam edelim:

> *20 Çukura yaklaşınca üzgün bir sesle, "Ey yaşayan Tanrı'nın kulu Daniel, kendisine sürekli kulluk ettiğin Tanrın seni aslanlardan kurtarabildi mi?" diye haykırdı. 21 Daniel, "Ey kral, sen çok yaşa!" diye yanıtladı, 22 "Tanrım meleğini gönderip aslanların ağzını kapadı. Beni incitmediler. Çünkü Tanrı'nın önünde suçsuz bulundum. Sana karşı da, ey kral, hiçbir yanlışlık yapmadım." 23 Kral buna çok sevindi, Daniel'i çukurdan çıkarmalarını buyurdu. Daniel çukurdan çıkarıldı. Bedeninde hiçbir yara izi bulunmadı. Çünkü Tanrısı'na güvenmişti.*

Daniel yaşıyordu! Allah'ın sadık kulu yalnızca güvende değildi; bir sıyrık bile almamıştı. Kral Darius adamlarına Daniel'i aslan çukurundan çıkarmalarını emretti. Kutsal Kitap belirtmiyor, ancak muhtemelen onu kucaklamış, yarası olup olmadığını kontrol etmiş, tekrar kucaklamış ve yanaklarından öpmüştür. Kim bilir, belki de elini öpüp başına dahi koymuştur. Kralın en güvendiği danışmanı ve dostu bir kez daha yanındaydı. Sizce valiler ve bakanlar nasıl tepki göstermişlerdir? Sizce onlara ne oldu? Bunu 24. ayette görelim:

> *24 Kralın buyruğu uyarınca, Daniel'i haksız yere suçlayan adamları, karılarıyla, çocuklarıyla birlikte getirip aslan çukuruna attılar. Daha çukurun dibine varmadan aslanlar onları kapıp kemiklerini kırdılar.*

Ceza çok sert gibi görünse de, bu adamlar için uygundu. Masum bir adamı öldürmek için komplo kurmakla kalmamışlar, Kral Darius'un yürürlükteki yasasını da çiğnemişlerdi.

Yasa yürürlüğe girdikten sonra, Daniel'in suçunu krala söylemenin en iyi yolu için tartışmışlardı. Başka bir deyişle, birbirlerine danışmışlar ve kendi üzerlerine yargı getirmişlerdi.

Sadıkların her zaman başarıya ulaşacağını düşünmek güzel olurdu, fakat gerçek böyle değil. Günahla ve kötü insanlarla dolu bir dünyada yaşıyoruz. Kimi zaman Allah müdahale ediyor ve sadıklar uzun ve refah dolu hayatlar sürüyor. Diğer zamanlarda ise O olayların gelişmesine izin veriyor ve kötüler görünürde üstünlüğü ele geçiriyorlar. Bu nedenle, sadakatimizin bir olayın sonucuyla ölçülmediğini hatırlamamız önemli. **Sonuçları ne olursa olsun, Allah'a itaat etmeye istekli oluşumuzla ölçülüyor.**

Orta Çağ boyunca Katolik Kilisesi'nin 50 milyonun üzerinde insanı öldürdüğü tahmin ediliyor. Pek çoğu Katolik Kilisesi'nin otoritesine boyun eğmeyi kabul etmedikleri için kazıkta yakılan, kılıçla öldürülen, işkence gören ve uçurumlardan atılan, Allah'tan korkan Hristiyanlardı. Hiç kimseye acımadılar, erkekler, kadınlar, hatta çocuklar öldürüldü. Peki bu Allah'tan korkan Hristiyanların suçları neydi? Günahlarının bağışlanması için para ödemeyi ve yalan ibadetleri yerine getirmeyi reddettiler. Kutsal Kitap'ı, kadim Kutsal Yazılar'ın orijinal dili dahi olmayan Latince yerine kendi dillerinde bastılar. Diğer şeylerle birlikte, her insanın dua ve ibadet yoluyla Allah'la iletişim kurma hakkı ve yeteneği olduğuna da inanıyorlardı. Daniel gibi onlar da, tavizle ve Allah'ı reddedişle dolu hayatlar yaşamak yerine, sadık şehitler olarak ölmeyi tercih ettiler.

Bazıları onların aptal olduklarını söyleyebilir. Yalnızca teslim olsalardı yaşayacaklardı. Fakat kim Allah'sız bir hayatı yaşamak ister? **O sevginin, hayatın ve mutluluğun kaynağıdır. O olmadan bu şeylerin herhangi birine gerçekten sahip olamazsınız.** Belki de Allah'a sadık kalmamız için en önemli nedenleri Kral Darius'un kendisi özetlemiştir. 25–28 ayetlerini okuyarak bitirelim:

> *25 Kral Darius dünyada yaşayan bütün halklara, uluslara ve her dilden insanlara şöyle yazdı: "Esenliğiniz bol olsun! 26 Krallığımda yaşayan herkesin Daniel'in Tanrısı'ndan korkup*

titremesini buyuruyorum. O yaşayan Tanrı'dır, sonsuza dek var olacak. Krallığı yıkılmayacak, egemenliği son bulmayacak. 27 O kurtarır, O yaşatır, gökte de yerde de belirtiler, şaşılası işler yapar. Daniel'i aslanların pençesinden kurtaran O'dur." 28 Böylece Darius'un ve Persli Koreş'in krallığı döneminde Daniel'in işleri iyi gitti.

Bilge bir adam bir zamanlar sormuştu:

"İnsan bütün dünyayı kazanıp da benliğini kaybederse, bunun kendisine ne yararı olur?"

Yanıt basit: hiçbir şey!

Tartışma Soruları

1. Sizce Daniel neden bu kadar özeldi? Neden yaptığı her işte başarılı oluyordu?

2. Daniel dua ederken pencerelerini kapasaydı insanlar onun dua ettiğini ve kralın yasasını çiğnediğini görmeyeceklerdi. Bu onun adeti olmasına rağmen, Daniel'in duasını başkalarından saklamamasının asıl nedeni neydi?

3. Hiç imanınızı başkalarından saklıyor musunuz? Öyle ise, bunun Allah'a olan sadakatinizden taviz vermek olduğunu düşünüyor musunuz?

4. Bir anlamda Kral Darius'un Med–Pers İmparatorluğu'na sadakati de denemişti. Daniel'i serbest bıraksaydı yasalarının temel ilkesinden taviz vermiş olacaktı. Sizce yasayı uygulayarak doğru şeyi yaptı mı?

5. Sizce Daniel çukurun ağzına taş yuvarlandığında ve aslanların homurtularını duyduğunda neler hissetmiştir? Sizce ne yapmıştır?

6. Gelenek Allah tarafından açıkça ifade edilen ya da Kutsal Kitap'ta ortaya konulan gerçekle çeliştiğinde, gerçeği mi yoksa geleneği mi izlemeliyiz? Esas itibariyle, Allah'ı mı, yoksa geleneği mi takip etmeliyiz?

7. Hayatınızda Allah'tan daha fazla sadakat gösterdiğiniz şeyler var mı? Arkadaşlar mı? Aile? İş? Para?

17 CANAVARLAR, KRALLIKLAR VE YARGI

Yargılanma iyi midir yoksa kötü mü? Bu sizin masum olmanıza ya da günahkar olmanıza bağlıdır.

Bugünlerde bilgisayarda bankacılık işlemi yapmak için gizli şifreler ve kriptolama gerekiyor. Hatta bazı bankalar hesabınıza ulaşmaya çalışanın gerçekten siz olduğundan emin olmak için cep telefonunuza bir kod gönderiyorlar! Neden? Çünkü herkes biliyor ki, kendini gerçekte olmadığı bir kişiymiş gibi gösteren hırsızlar, dolandırıcılar ve yalancılar var. Allah'ın sözünün, güçlü bir yalancının yükselerek tüm dünyayı kandırmaya çalışacağını söylediğini biliyor muydunuz? Bu yalancı kim ve ne yapmaya çalışacaktı? Bu dersimize hazırlanmaya yardımcı olması için, Osmanlı tarihinden gerçekte olmadığı birisi olduğunu iddia eden bir adamın öyküsünü ele alalım.

1648 yılında, 22 yaşında olan Sabatay Sevi uzun zamandır beklenen Mesih olduğunu iddia etti. 1651 yılında, birkaç izleyici edindikten sonra, Smyrna (günümüzde İzmir)'nın hahamları onu ve öğrencilerini havra dışı ettiler. Sabatay 1658 yılında Konstantîniyye'de iken, kendisinin mesihlik görevini doğrulayan Ha–Yakini adlı bir vaizle tanıştı. Kanıtlar, Ha–Yakini'nin arkaik yazı tipi ve apokaliptik bir dil kullanarak, Sabatay'ın Allah tarafından çağrıldığını bildiren bir elyazması ürettiğini gösteriyor. Bu uydurma belgenin adı "Mezamiri Süleyman'ın Tefsiri"ydi. El yazması İbrahim'in hayalî bir rüyasıyla başlıyordu:

> "Ben, İbrahim, kırk yıl boyunca bir mağaraya kapatılmıştım ve mucizeler zamanının gelmediğine çok hayret ettim. Sonra 'İbrani tarihiyle 5386 yılında [modern takvime göre 1626] Mordekay Sevi'ye bir oğul doğacak; ve onun adı Sabatay olacak' diye ilan eden bir ses işittim. 'O büyük ejderhayı alçaltacak; … o, gerçek Mesih, Benim tahtımda oturacak.'"

Sabatay elinde bu belgeyle kentten kente gezerek taraftar toplamaya başladı. Atina'yı, Halep'i, Kahire'yi ve Kudüs'ü ziyaret etti. Gazze'de iken Natan Levi adında bir adamla tanıştı, bu adam Sabatay'ı hemen Mesih olarak kabul etti. Natan Sabatay'ın sağ kolu oldu ve meshedilmiş olan kişinin yolunu hazırlamak için geri dönmüş olan İlyas peygamber olduğunu iddia etti. Yeruşalim'in planlarını uygulamak için uygun bir yer olmadığını anlayan Sabatay, Smyrna'ya gitti; sözde peygamberi Natan ise Gazze'nin Yeruşalim'in yerine kutsal kent olacağını ilan etti. 1665 yılının sonbaharında Sabatay bir seyahatten Smyrna'ya geri dönerek bir havraya girdi ve kendisinin beklenen Mesih olduğunu alenen duyurdu. Bu ilanı büyük bir kalabalık tarafından koç boynuzu[24] çalınarak ve "Çok yaşa Kralımız, Mesihimiz!" diye ezgiler söylenerek kutlandı.

Haber tüm Avrupa'ya yayıldı ve Yahudiler arasında büyük bir heyecan meydana geldi. 1666 yılının başında Sabatay Smyrna'dan tekrar ayrılarak Konstantîniyye'ye gitti. "Peygamberi" Natan'ın sözlerinin gerçekleşmesini ve sultanın kendisine taç giydirmesini umuyordu. Fakat varır varmaz tutuklandı ve zincire vurularak hapse atıldı.

Sabatay hapiste kısa bir süre geçirdikten sonra, İslam'a ihtida ederse hayatının bağışlanacağını öğrendi. Takipçilerinin tümünü büyük hayrete düşürerek, hemen ihtida etti. Bu Sahte Mesih'in ilan ettiği krallık hiçbir zaman kurulmadı ve kendisinin sahtekârdan başka bir şey olmadığını kanıtlamış oldu.

24 Yahudiler'in özellikle dinsel törenlerde ve bayramların ilanında kullandıkları, çoğunlukla koç boynuzundan yapılan müzik aleti, boru.

Sabatay'ın öyküsü sıra dışı bir öykü. Fakat bizim için, her çağda ve her zamanda güç, para ya da insanların hayranlığını elde etmek için sahtekârlık edecek insanların olduğuna dair bir uyarı görevi görüyor. Kutsal Kitap'ta Allah peygamberlik sözleri ile bizi böyle kişilerin geleceğine dair uyarıyor. Ancak bilhassa biri var ki, son derece benzersiz ve başarılı. Bu konu hakkındaki ilginç bir peygamberlik sözüne bakalım ve bunun kim olduğunu öğrenelim. Daniel 7. bölüm, 1. ayeti okuyarak başlayalım:

> *1 Babil Kralı Belşassar'ın krallığının birinci yılında, Daniel yatağında yatarken bir düş ve görümler gördü. Sonra düşünün özetini yazdı;*

Allah kimi zaman insanlara önemli bilgileri iletmek için rüyaları kullanır. Yusuf'un hayatı hakkındaki derslerden, rüyaların Mısır'ın 7 yıllık kuraklığa hazırlanmasında oynadığı önemli rolü muhakkak hatırlarsınız. Bu rüyalarda hayvanlar, bitkiler ve yıldızlar gelecekteki olayların ve bunların küresel etkilerinin simgeleriydi. Aynı şekilde, Daniel 2. bölümde de Allah'ın Babil kralına nasıl önemli bir rüya verdiğini okuduk. O rüyada Allah çeşitli madenlerden yapılma bir heykeli simge olarak kullanarak, Allah'ın halkı üzerinde sırayla egemen olacak gelecekteki krallıkları tanımlamıştı. Hayret verici bir şekilde, Daniel peygamber bu rüyayı yorumlamış ve pek çok neslin dünyanın sonuna dek ulaşan tarih destanını anlamalarına yardımcı olmuştu.

Birkaç yıl sonra Allah bu krallıklar hakkında daha fazla ayrıntı bildirmeye karar verdi. Böylece, şaşkınlığa uğratıcı bir rüyayla Daniel'e konuştu. Bu rüyada Daniel dört sıra dışı canavarın denizden çıktığını gördü. Dördüncü canavar Daniel'in aklını özellikle karıştırmıştı, çünkü başından yükselen ve Allah'a karşı sözler söyleyen azgın bir boynuzu vardı! Boynuz Allah'a karşı savaş açmaya dahi çalışmıştı! Rüya, çok net ve dikkat çekici bir yargı sahnesiyle sona eriyor. Daniel bir melekten rüyayı yorumlamasını istediği için, kendisine geleceğe dair bu peygamberlik sözünün kilidini açmamızı ve gelecek olan yargıya hazırlanmamızı sağlayan önemli birkaç

anlayış verildi. Daniel 7. bölüm, 2–14 ayetlerini okuyarak en baştan başlayalım:

2 Şöyle dedi: "Gece bir görümde göğün dört rüzgarının büyük denize saldırdığını gördüm. 3 Denizden birbirinden farklı dört büyük yaratık çıktı. 4 Birinci yaratık aslana benziyordu, kartal kanatları vardı. Ben bakarken kanatları koparıldı, yaratık yerden kaldırıldı, insan gibi ayakları üzerine durduruldu. Ona bir insan yüreği verildi. 5 İkinci yaratık ayıya benziyordu. Bir yanı üzerinde doğrulmuştu. Ağzında, dişleri arasında üç kaburga kemiği vardı. Ona, 'Haydi kalk, yiyebildiğin kadar et ye!' dediler. 6 Sonra baktım, parsa benzer bir başka yaratık gördüm. Sırtında dört kuş kanadı vardı. Bu yaratığın dört başı vardı ve ona egemenlik verilmişti. 7 Bundan sonraki gece görümlerimde korkunç, ürkütücü, çok güçlü dördüncü bir yaratık gördüm. Büyük demir dişleri vardı; yiyip parçalıyor, artakalanı ayakları altında çiğniyordu. Kendisinden önceki yaratıklara benzemiyordu. On boynuzu vardı. 8 Ben gözümü dikmiş boynuzlara bakarken, onların arasından daha küçük başka bir boynuz çıktı. İlk boynuzlardan üçü onun önünde söküldü. Bu boynuzun insan gözü gibi gözleri, böbürlenen bir ağzı vardı. 9 Ben bakarken tahtlar kuruldu, Eskiden beri var Olan yerine oturdu. Giysileri kar gibi beyaz, başındaki saçlar yün gibi apaktı. Tahtı alev alev, tekerlekleri kızgın ateş gibiydi. 10 Önünden ateşten bir ırmak çıkıp akıyordu. Binlerce binler O'na hizmet ediyordu; on binlerce on binler önünde duruyordu. Mahkeme kuruldu, kitaplar açıldı. 11 Boynuzun söylediği övüngen sözleri duyunca baktım, yaratık gözümün önünde öldürüldü, bedeni kızgın ateşe atıldı, yok oldu. 12 Öbür yaratıklara gelince, egemenlik onlardan alınmış, ancak belirli bir süre için yaşamalarına izin verilmişti. 13 Gece görümlerimde insanoğluna benzer birinin göğün bulutlarıyla geldiğini gördüm. Eskiden beri var Olan'ın yanına doğru ilerledi, O'nun önüne getirildi. 14 Ona egemenlik, yücelik ve krallık verildi. Bütün halklar, uluslar ve her dilden insan ona tapındı. Egemenliği hiç bitmeyecek sonsuz bir egemenlik, krallığı hiç yıkılmayacak bir krallıktır."

———— • ————

Bu rüyayı anlamak için insanın biraz dedektif olması gerekiyor, neyse ki ipuçları çok. 15. ayette peygamberin kendisi bu zahmetli görümün anlamıyla boğuşuyor. Rüyanın esas olarak yedi bölümü var: dört canavar, gözleri ve ağzı olan, hilekâr küçük bir boynuz hakkında bir sahne ve iki güçlü yargı sahnesi. Tamamı yedi sahne. Tabii ki Daniel rüyayı anlamak istedi, bu nedenle melekten yardım istedi. Bunu 15. ve 16. ayetlerde okuyalım:

> *15 "Ben Daniel'e gelince, ruhum üzüntüyle sarsıldı, gördüğüm görümler beni ürküttü. 16 Orada duranlardan birine yaklaştım, bütün bunların gerçek anlamını açıklamasını istedim. O da bana bunların ne anlama geldiğini açıkladı."*

Bundan sonra melek Daniel'e bu gizemi çözmek için gereken ilk güvenilir ipucunu verdi. 17. ayeti okuyalım:

> *17 "Bu dört büyük yaratık yeryüzünde ortaya çıkacak dört kraldır."*

Öyleyse canavarlar kralları temsil ediyor! İlginç. Krallığı olmayan bir kral olabilir mi? Tabii ki hayır. Dolayısıyla, **bu canavarların her biri başında önderi olarak birer kral bulunan krallıkları temsil ediyor.**[25]

Daniel 2. bölümde, Allah'ın heykelin her bir bölümünü altın, gümüş, tunç, demir ve demir ile kil karışımı kullanarak birbirinden ayırdığını hatırlıyor musunuz? Bu bölümlerden her biri bir krallığı simgeliyordu. Bu rüyada Allah, çeşitli madenlerden yapılmış bir heykel kullanmak yerine, her bir krallığı tanımlamak için canavarlar kullanmış. Bu iki rüya arasında muhakkak bir bağlantı olmalı!

Daniel 2. bölüm 39. ve 40. ayetleri okuyarak ilk rüyayı gözden geçirelim:

> *39 "Senden sonra senden daha aşağı durumda başka bir krallık çıkacak. Sonra bütün dünyada egemenlik sürecek tunçtan üçüncü*

25 Bkz. Daniel 7:23.

bir krallık çıkacak. 40 Dördüncü krallık demir gibi güçlü olacak. Çünkü demir her şeyi kırıp ezer…"

İlk rüya, simgeler kullanılarak Daniel'in zamanından dünyanın sonuna dek çizilmiş kronolojik bir tabloydu. Toplam olarak yedi sahne vardı: beş krallık sahnesi, bir kayanın her şeyi parçalara ayırdığı sahne ve kayanın sonsuza dek sürecek bir krallığa dönüşmesi sahnesi. Tamamı yedi sahne. Daniel 7. bölümde bir kez daha, canavarların krallıkları simgelediğini ve sonunda büyük bir yargı sahnesini görüyoruz. Tamamı yedi sahne.

Canavarların denizden çıkmaları sahnelerini alarak bunları madeni heykelin baştan ayağa parçalarıyla yan yana koyduğumuzda, canavarların ve madenlerin aynı imparatorlukları ve aynı olayları simgelediğini fark edeceğiz! Fakat ikinci rüya bize gelecek olaylara dair daha fazla bilgi ve bunların daha ayrıntılı birer yorumunu veriyor.

Babil Krallığı

İlk canavar bir aslan, bu heykelin altından başına karşılık geliyor. Her ikisi de antik Babil krallığını simgeliyor. Aslan vahşi hayvanların kralıdır, aynı şekilde Babil de pagan imparatorlukların en büyüğü olarak şereflendirilmiş. Kendisine, ülkeleri ele geçirme hızını simgeleyen kartal kanatları verilmişti. Fakat Babil'in İsrail üzerindeki hakimiyeti, yalnızca ortalama bir insan ömrü kadar olan 70 yıl sürdü.

Med-Pers Krallığı

İkinci canavar, ağzında kaburgalar olan ve bir yanı üzerinde doğrulmuş olan bir ayıydı. Bu heykelin gümüşten göğsüne karşılık geliyor. Bunların her ikisi de Koreş'in ve Med–Pers krallığının sim-

geleri. Üç kaburga Perslerin ele geçirdiği üç imparatorluğu simgeliyor: Babil, Lidya ve Mısır. Ayı bir yanı üzerinde doğrulmuş, zira Persler ortakları olan Medler'den her zaman daha güçlüydüler. Lidya İmparatorluğu'nun başkentinin bugünkü Salihli yakınlarında bulunan Sart olduğunu ilginç bir bilgi olarak belirtelim. Bugün oraya giderek, küçük bir dağa tırmanıp, muhtemelen bizzat Kral Koreş'in durduğu noktada durabilirsiniz.

Grek Krallığı

Üçüncü canavar dört başı ve dört kanadı olan bir pars. Bu canavar heykelin tunçtan karnına karşılık geliyor. Bu simge Büyük İskender'i ve Grekler'i temsil ediyor. Bir taktisyen, general ve önder olarak yetenekleri ona Efes'in ve fethettiği diğer kentlerin halkları arasında ilah gibi bir konum kazandırmıştı. Sonunda imparatorluğu dört generali arasında bölündü, bu da dört baş ile mükemmel biçimde temsil edilmiştir.

İlk üç canavar ilginç olmasına rağmen, Daniel'in ilgisini en çok dördüncü canavar çekmişti. Dördüncü canavarı "korkunç, ürkütücü, çok güçlü; büyük demir dişleri vardı; yiyip parçalıyor, artakalanı ayakları altında çiğniyordu" sözleriyle tanımladı. Bu tam olarak heykelin demirden bacaklarının tanımıyla örtüşüyor.[26] Hatırlayacak olursanız, demirden bacaklar ve bu dördüncü canavar Roma İmparatorluğu'nu simgeliyor.

Roma Krallığı

Fakat rüya dördüncü canavar hakkında başka ayrıntılar da veriyordu, bu nedenle Daniel bunun ne anlama geldiğini öğrenmek için sabırsızlanıyordu. 7. Bölüm, 19–22

26 Bkz. Daniel 2:40.

ayetlerini okuyarak bu ayrıntıları öğrenelim:

> *19 "Bundan sonra öbür-lerinden farklı, çok korkunç, demirden dişleri, tunçtan tırnakları olan, yiyip parçalayan, artakalanı ayakları altında çiğneyen dördüncü yaratığın ne anlama geldiğini öğrenmek istedim. 20 Bunun yanısıra başındaki on boynuzdan sonra çıkan öbür boynuzun ne olduğunu da öğrenmek istedim. Bu boynuzun önünden üç boynuz düşmüştü, sanki ötekilerden daha iriceydi. Gözleri ve böbürlenen bir ağzı vardı. 21 Ben baktığım sırada bu boynuz kutsallarla savaşıyor ve onları yeniyordu. 22 Eskiden beri var Olan –Yüceler Yücesi– gelip kutsallarının lehine yargı verene dek bu böyle sürdü. Kutsalların krallığı alma zamanı gelmişti."*

Daniel on boynuzun anlamı hakkında daha fazla şey öğrenmek için can atıyordu. Bunlar belirgin bir şekilde heykelin ayaklarına ve bölünmüş bir Roma İmparatorluğu'nu temsil eden on ayak parmağına benzer. Böylece melek daha ayrıntılı bilgi vermeye devam etti. 23–25 ayetlerinde ne dediğini okuyalım:

> *23 "Bana şu açıklamayı yaptı: 'Dördüncü yaratık yeryüzünde ortaya çıkacak dördüncü krallıktır. Bütün öbür krallıklardan farklı olacak, bütün dünyayı yiyip bitirecek, çiğneyip parçalayacak. 24 On boynuz bu krallıktan çıkacak on kraldır. Bunlardan sonra öncekilerden farklı bir başka kral ortaya çıkıp üç kralı tahtlarından indirecek. 25 Yüceler Yücesi'ni kötüleyen sözler söyleyecek, O'nun kutsallarına baskı yapacak. Belirlenen zamanları, yasaları değiştirmeyi amaçlayacak. Kutsallar üç buçuk yıl için eline teslim edilecekler.'"*

Kutsal Kitap'ın peygamberlik sözlerinde, boynuz bir kralı, krallığı ya da gücü simgeler. Daha önce belirtildiği gibi, bu krallar kendi krallıklarını temsil ediyorlardı. Bu nedenle, 10 boynuz aslında 10 krallık ya da insan topluluğudur. Roma İmparatorluğu'nun çöküşü esnasında Avrupa'da pek çok halk topluluklarının bulunduğuna dair tarihsel kanıtlar olsa da, başlıca 10 topluluk genellikle imparatorluğun çöküşüyle oluşan güç boşluğunu dolduran kavimler

olarak tanınır. Ayrıca bu on kavmin doğudan gelen Türk Hunları'nın istilalarının sonucunda yerlerini değiştirdikleri ve yerleşecek yer aradıkları kabul görmektedir. İlginç bir şekilde, bu halk toplulukları sonunda modern Avrupa'nın ülkelerini meydana getirmişlerdir.

Peki ya 10 halk topluluğundan üçünü yerinden söken küçük boynuza ne oldu? O kimdi ve ne yapacaktı? Kutsal Kitap onun çok güçleneceğini ve zulmedici bir güç olacağını söylüyor. Hatta o kadar güçlenecekti ki, Avrupa'nın büyük kısmını denetim altına alacaktı.

Daniel 7. bölüm, 8. ayette, "insan gözü gibi gözleri" olduğu tanımı yapılıyor. Allah gibi gözleriniz varsa, sizce bu ne anlama gelir? Dünyayı Allah'ın gördüğü gibi gördüğünüz anlamına gelir; Allah'ın bakış açısıyla aynı görüştesinizdir.

Öyleyse, insan gözü gibi gözleriniz varsa, bakış açınızın Allah'ın bakış açısının aksi olduğu anlamına gelir. Başka bir deyişle, fikirleriniz, görüşleriniz ve beklentileriniz günahlı ve dünyasal şeylere odaklanmış olurdu. Aynı ayette küçük boynuzun "böbürlen[erek]" konuştuğu da söyleniyor. Bunun anlamı ne olabilirdi? Bakın, 25. ayette Daniel onun "Yüceler Yücesi'ni kötüleyen sözler söyleyece[ğini]" belirtiyor. Küçük boynuzun yalnızca görüşü değil, sözleri de Allah'a karşı. Bunlar ruhsal olarak yozlaşmış sözler! Tanıdık geliyor mu?

Kuçuk Boynuz

Aden Bahçesi'ne kadar geriye doğru düşünün. Şeytan'ın Allah'a aykırı konuştuğu zamanı hatırlıyor musunuz? Yeşaya ve Hezekiel peygamberlerin onun hakkında söylediklerini hatırlıyor musunuz? Allah'ın tahtına oturmak istemişti. Allah olmak istemişti. **Şeytan'ın ken-disi gibi, küçük boynuz da kibirli, mağrur ve Allah'ın ideallerine aykırı bir krallığı yönetiyor.** Sizce o da Allah'ın tahtına oturmayı isteyecek ya da O'nun yerini almaya teşebbüs edecek midir?

21. ayeti tekrar okuyarak başka bir ipucu elde edelim:

> *21 "Ben baktığım sırada bu boynuz kutsallarla savaşıyor ve onları yeniyordu."*

Burada, küçük boynuzla simgelenen bu sıradışı gücün Allah'ın sadık izleyicilerini ortadan kaldırmaya teşebbüs ederek, O'na karşı ruhsal bir savaş verdiğini öğreniyoruz!

Şimdiye dek bu küçük boynuz gücünün kimliğini belirlememize yardımcı olacak birkaç ipucu topladık. 25. ayeti tekrar okuyarak bunlardan ikisine daha odaklanalım:

> *25 "Yüceler Yücesi'ni kötüleyen sözler söyleyecek, O'nun kutsallarına baskı yapacak. Belirlenen zamanları, yasaları değiştirmeyi amaçlayacak. Kutsallar üç buçuk yıl için eline teslim edilecekler."*

Sondan bir önceki ipucumuz, bu krallığın ya da gücün zamanları ve yasaları değiştirmeye çalışacak olması. Kimin zamanlarını ve yasalarını? Şöyle ki, küçük boynuz Yüceler Yücesi'ne karşı savaş veriyorsa, yalnızca Allah'ın yasalarına ve zamanlarına karşı olması bir anlam ifade eder. Allah'ın yasaları On Emir'dir. Allah'ın hangi zamanları belirlediğini düşünebiliyor musunuz? Daha ilk dersimizde, Allah'ın gökleri ve yeri altı günde yarattığını öğrenmiştik. O, yedinci gün dinlenerek, bu günü kutsal ilan etti. Dolayısıyla, Allah'ın zamanlarının yedi günlük hafta döngüsüyle ve Sebt gününün kutsal oluşuyla ilgili olduğunu görmek kolay. Sizce kim Allah'ın yasalarıyla oynamış ve insanları Allah'ın Sebti'ni şereflendirmekten vazgeçirmiş olabilir?

Sonuncu ve çok sağlam olan ipucu, bu gücün belli bir süre boyunca Allah'la ve O'nun halkıyla savaşacak olması. Ayet, üç buçuk yıl boyunca diyor. Bir peygamberlik sözü belirli miktarda bir zaman içinde geçtiğinde, buna "zamana ilişkin peygamberlik sözü" denilir. Bir sonraki dersimizde zamana ilişkin peygamberlik sözlerinin nasıl yorumlanacağını ayrıntılı olarak işleyeceğiz. Ancak kısaca, zamana ilişkin peygamberlik sözlerinde Allah bir günü gerçek bir

yılın simgesi olarak kullanır. Eski İbrani takvimde bir yılda 360 gün bulunuyordu. Dolayısıyla bu 3,5 yıl gerçekte 1260 güne (3,5 x 360), ya da peygamberlik sözü açısından 1260 yıla denk olacaktır. Başka bir deyişle, küçük boynuz gücü Allah'ın halkına 1260 yıl süreyle zulmetti! Bu son ipucu, küçük boynuz gücünü belirlememize yardımcı olması açısından temel bir rol oynuyor.

Bu küçük boynuz gücünün kim olduğunu öğrenmek istiyor musunuz? Dördüncü canavar Daniel'i çok rahatsız ettiği ve küçük boynuz çok acımasız olduğu için, anlamını bilmemiz zorunlu. Kendinizi Allah'ın halkından biri sayıyorsanız onun kimliğini bilmeniz gerektiği de işin diğer yönü. Bu küçük boynuzla ve onun tarihteki rolüyle ilgili olarak ortaya çıkardığımız tüm ipuçlarını gözden geçirelim:

1. 5. yüzyıl sonlarında Roma İmparatorluğu'nun çöküşünün ardından ortaya çıkar
2. Tarih sahnesine çıktığında, başlıca halk topluluklarından üçünü ortadan kaldırır
3. Gözleri insan gözü gibidir
4. Yüceler Yücesi'ne karşı böbürlenerek konuşur
5. Kutsallara karşı savaş açar
6. Amacı Allah'ın zamanlarını ve yasalarını değiştirmektir
7. 1260 yıllık bir süre boyunca büyük güce sahip olacaktır
8. Diğer krallıklardan farklıdır. Onda değişik bir şeyler vardır.

Tüm bu ipuçları kime uyuyor? Okumaya devam etmeden önce, Kutsal Kitap'ta bulduğumuz ipuçlarının listesini dikkatle incelemek için biraz zaman ayırın. Tarih hakkında kafa yorun ve hangi dünya gücünün yukarıdaki ipuçlarının sekizini birden yerine getirdiğini çıkarmaya çalışın.

Roma İmparatorluğu'nun yıkılmasının ardından tarihi hızla gözden geçirirsek, yalnızca tek bir gücün bütün bu özelliklerin tümüne sahip olduğunu görürüz. Kutsal Kitap'ın yüzlerce, hatta binlerce yıl öncesinden tarihî olayların ayrıntılarını bu kadar kesin bir şekilde vermesi hayrete düşürücü. Kutsal Kitap hakkındaki işte bu gerçek, onun Allah'ın sözü ve güvenilir bir hakikat kaynağı olarak doğruluğunu kanıtlıyor. Aradığımız güç kesinlikle pagan Roma İmparatorluğu'nun kalıntıları arasından ortaya çıktı ve gelişerek Allah'ın masum ve yumuşak huylu halkına savaş açan, azgın ve mağrur bir kurum haline geldi. Hem ruhsal hem de siyasi güçlerin iç içe geçmesiyle oluşan bir güçtü. **Evet, pagan Roma, Papalık Roma'sına dönüştü.**

Kiliseyi sapkınlardan arınmış bir halde tutma bahanesi ile, Roma Papalık Sistemi dünyanın gördüğü gelmiş geçmiş en acımasız işkenceci oldu. Avrupa'ya, Afrika'ya, Güney Amerika'ya ve Orta Doğu'ya dehşet getirdiler! Papalık Roması'nın zirvesinde olduğu 1260 yıllık süre için bir terim dahi var. Buna "Karanlık Çağ" deniyor. Daniel 7. bölümden bu küçük boynuz gücünün zamanın sonuna dek dünya siyasetinde önemli bir oyuncu olacağını öğreniyoruz. Roma Katolik Kilisesi'nin siyasi güce sahip olduğunu kimse inkâr edebilir mi? 178 ulusla resmi diplomatik ilişki sürdürmektedir ve bu ülkelerden 72'si Roma'da Papalığa bağlı, kalıcı oturma izni olan diplomatik temsilciliklere sahiptir. Ayrıca Papalığın tüm dünyada ulus devletlerde 106 kalıcı diplomatik temsilciliği vardır. Bu yeterli kanıt değilse, 11 Şubat 1929 tarihinde İtalya tarafından Papalığa tam bağımsızlık verildi.

Peki Daniel'in onun "Yüceler Yücesi'ni kötüleyen sözler söyleyece[ğini]" belirten peygamberlik sözü ne olacak? Roma Katolik Kilisesi'nin, yaklaşık 1500 yıl süreyle Allah adına konuştuğunu iddia eden bir Papası olmuştur! Tarihlerine kısa bir bakış,

Daniel'in peygamberlik sözlerinin en küçük ayrıntısına kadar doğru olduğunu bize göstererek, Kutsal Kitap'ın hayret verici ilhamına yenilenmiş bir huşu duygusuyla bakmamızı sağlar.

"Zamanları ve yasaları değiştirmeye" çalışmasıyla ilgili peygamberlik sözleri hayret verici şekilde kesindir. İbrahim'den gelen bir din olma iddiasındaki bir dinin On Emir'i bir kenara atacağı kimin aklına gelirdi? Ancak Roma Papalık Sistemi Allah'ın ikinci emrini tamamen ortadan kaldırdı. Bunu Mısır'dan Çıkış 20. bölüm, 4. ve 5. ayetlerde okuyalım:

> *4 "Kendine yukarıda gökyüzünde, aşağıda yeryüzünde ya da yeraltındaki sularda yaşayan herhangi bir canlıya benzer put yapmayacaksın. 5 Putların önünde eğilmeyecek, onlara tapmayacaksın…"*

Hiç bir Katolik kilisesine gidip, Meryem'in ve azizlerin o heykellerini gördünüz mü? İnternette kısa bir araştırma yapın ve kendiniz görün!

Ayrıca, yeni bir dinlenme günü belirleme yetkisine sahip oldukları iddiasıyla, dünyanın dikkatini dördüncü emirden uzaklaştırdılar. İşte, Mısır'dan Çıkış 20. bölüm, 8–11 ayetlerindeki Allah'ın orijinal dördüncü emri:

> *8 "Şabat Günü'nü kutsal sayarak anımsa. 9 Altı gün çalışacak, bütün işlerini yapacaksın. 10 Ama yedinci gün bana, Tanrın RAB'be Şabat Günü olarak adanmıştır. O gün sen, oğlun, kızın, erkek ve kadın kölen, hayvanların, aranızdaki yabancılar dahil, hiçbir iş yapmayacaksınız. 11 Çünkü ben, RAB yeri göğü, denizi ve bütün canlıları altı günde yarattım, yedinci gün dinlendim. Bu yüzden Şabat Günü'nü kutsadım ve kutsal bir gün olarak belirledim."*

Tabii ki, Papalık gücü Allah'ın Sebt günü yerine ibadet ve dinlenme günü olarak Pazar gününü getirdi. Biz dahi Türkiye'de "Avrupa'nın standart dinlenme gününü" ve Pazartesi gününden başlayan yeniden icat edilmiş bir haftayı benimsedik. Neden? Bu nereden çıktı? Şimdi biliyorsunuz.

Papalık, Allah'ın temsilcisi olma iddiasında bir güçtür. Nitekim, kendi yetkisiyle Allah'ın yasalarını değiştirdiğini söylemektedir. Fakat gerçekte hem öğreti hem de yaşam biçimi açısından Allah'ın kutsal sözünü yanlış yansıtmıştır. Parayla bağışlanma satmış, erdemli olmak için kutsal türbelere ve kentlere hac yapılması gerektiğini iddia etmiş ve Meryem'e bir tanrı olarak tapmıştır! Onun benimsediği "hedefe giden her yol mübahtır" felsefesi yüzünden yüzlerce yıl boyunca milyonlarca insana zulmedilmiş ve korkunç suçlar işlenmiştir.

Roma Papalığı, öğretileri Tevrat'ın ve İncil'in öğrettiklerinden bu kadar farklı olmasına rağmen, nasıl bu kadar çok izleyici edinebilmiştir? Öykü burada anlatılamayacak kadar uzun, ancak olayın temeli Sabatay Sevi'nin stratejisinden pek farklı değil. Papa doğrudan Allah'tan yetki aldığı iddiasındaydı. Böylece Roma kilisesi yaygın Kutsal Yazılar'ın önemini azalttı ve kendi fikirlerini yüceltti. Tevrat ve İncil'i yalnızca halkın büyük çoğunluğunun bilmediği Latin dilinde okumanın uygun olduğunu söyleyerek, insanları bunları okumaktan alıkoydular. Allah'ın basit ve doğrudan emirlerinin yerine, ritüel dualar ve azizlerin türbelerine ziyaretler içeren, uzun bir kurallar listesi getirdiler. Sabatay'ın pek çok kişiyi aldattığı gibi, pek çok sahte din yüzyıllar boyunca insanları tuzağa düşürmüştür. Ve tıpkı Sultan'ın Sabatay'ı yargılayarak onun sahtekâr olduğunu anlaması gibi, Allah da küçük boynuzu ve onun dostlarını yargılayacaktır. Bundan sonra onları sahtekârlıktan suçlu bulacaktır. Neler olacağını Daniel 7. bölüm, 9. ve 10. ayetlerde okuyalım:

> *9 Ben bakarken tahtlar kuruldu, Eskiden beri var Olan yerine oturdu. Giysileri kar gibi beyaz, başındaki saçlar yün gibi apaktı. Tahtı alev alev, tekerlekleri kızgın ateş gibiydi. 10 Önünden ateşten bir ırmak çıkıp akıyordu. Binlerce binler O'na hizmet ediyordu; on binlerce on binler önünde duruyordu. Mahkeme kuruldu, kitaplar açıldı.*

Tabii ki yargılama herkes için kasvetli bir düşüncedir. O kitaplar açıldığında, her sahtekâr açığa çıkarılacak! Gerçeğe bağlı olarak, samimi hayatlar yaşamamız hayati önemdedir! Daniel 7. bölümde

yargıyı iyi haber olarak görüyoruz, kötü haber olarak değil. Bu küçük boynuz gücünün yok etmek ve öldürmek üzere elinden geleni yapmasının ardından, Allah kurtarıcı olarak gelir.

İyi haber 21. ve 22. ayetlerde ilan edilmektedir:

> *21 Ben baktığım sırada bu boynuz kutsallarla savaşıyor ve onları yeniyordu. 22 Eskiden beri var Olan –Yüceler Yücesi– gelip kutsallarının lehine yargı verene dek bu böyle sürdü.*

Evet, adalet iyi bir şeydir.

Diyarbakırlı bir kadın İzmir'de yaşıyordu. Anne–babası öldüğünde miras olarak bir arazi aldı. Arazi yaklaşık 15 yıl boyunca yattı. Bir gün kadın Diyarbakırlı eski arkadaşlarıyla konuşurken, ona arazisinin satışından ne kadar aldığını sordular. Kadın şoka uğradı. Araziyi satmamıştı.

Birilerinin arazi üzerine bir ev yaptırdığını söylediler. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Satmamıştı ki! Mahkemeye gitti ve satışı doğrulayan kendi imzasını gördü. Bu nasıl olabilirdi? Biraz daha araştırınca, bir kişinin kendi telefon numarasıyla "satılık" tabelası koyduğunu öğrendi. Kadının adını kullanarak satış için gerekli belgeleri sahte şekilde düzenlemişlerdi. Arazi, kendisinin onayı olmadan "satılmıştı"! Sahtekâr bulunduğunda ve adalet yerine geldiğinde kadının ne kadar mutlu olduğunu tahmin edebiliyor musunuz?

Allah bir gün kitapların açılacağını ve tüm yalancıların hak ettikleri karşılığı alacaklarını söylüyor. Hem küçük yalanlar, hem de büyük yalanlar açığa çıkarılacak. Ulusları aldatan ve yönetimler tarafından bütün bir nesli yanlış yönlendirmek üzere teşvik edilen yalanlar ifşa edilecek. Adaletin ve gerçeğin hüküm süreceği bir gün gelecek. Gerçeği sevenler, bulana kadar onu arayacaklar. Sağlam zeminde durduklarından emin oluncaya kadar araştıracaklar. Bu dersleri işlemek sizi de gerçeği arayan biri yapmıyor mu?

Tartışma Soruları

1. Bir kağıt alarak Daniel 2. bölümde temsil edilen farklı krallıkları çizin ve bunları aynı güçlerin Daniel 7. bölümde yer alan ayrıntılı tanımlarıyla karşılaştırın. Daniel 7. bölümün bilgileri ne kadar ayrıntılı verdiğine ve ne kadar açtığına dikkat edin. Geleceği bu kadar kesin bir şekilde öngören başka bir kitap gördünüz mü? Bu bize Kutsal Kitap hakkında ne anlatıyor?

2. Sabatay Sevi'nin öyküsünü göz önünde bulundurarak, bir kimsenin gerçekten Allah tarafından gönderilip gönderilmediğini nasıl bilebilirsiniz? Sizce tekrar Sabatay Sevi gibi birisi gelerek insanları kandırabilir mi?

3. Daniel neden özellikle dördüncü canavarla ilgilendi?

4. Allah'ın adaletini iyi haber olarak görebilmenin mümkün olduğuna inanıyor musunuz? Nasıl?

18 KADERİ DEĞİŞTİREN GELİYOR!

Allah'ın bir Mesih göndermesinin sizin kaderinizle ne ilgisi var?

Hiç havaalanı kapısının dışında elinde bir isim levhasıyla bekleyen birilerini gördünüz mü? Neden orada duruyorlar? Çünkü birisinin gelmesini bekliyorlar ve birisi onların orada olmasını bekliyor. Onların işi o kişinin güvenle gelmesini ve gitmesi gereken yere ulaşmasını sağlamak. Bir yardımcı bulmayı bekleyen fakat bulamayan kişinin durumu sizce nasıl olurdu? Cesaret kırıcı, hatta korkutucu olurdu!

İlginçtir ki, hayatta pek çok yardımcımız var. Allah'tan sonra en önemlileri anne–babamız, öğretmenlerimiz ve arkadaşlarımız. Peki biz, onların yardımının bizi nasıl yönlendirdiğini, bize nasıl umut ve beklenmedik olanla yüzleşme arzusu verdiğini hiç düşünüyor muyuz? Parçalanmakta olduğu görülen bir dünyada onların sözlerinin bize getirdiği teselliyi gerçekten takdir ediyor muyuz? Anne–babalarımızın mecazi olarak Allah gibi olmaları gerekir. Hayat denilen tecrübe içinde manevra yapmamıza yardımcı olurlar. Geleceğe hazırlanmamıza yardımcı olurlar. Bir ilişkide dürüstlüğün ve güvenin önemini öğrenmemize yardımcı olurlar. Ne beklememiz gerektiğini bilmemize yardımcı olurlar.

Serkan küçüklüğünden beri meraklıydı. Sorular sormayı seviyordu ve her zaman hazırlıklı olmak istiyordu. Babası Emrah bunu oğlunda ilk fark ettiği günü hatırlıyordu. 1976 yazıydı ve Serkan daha 5 yaşındaydı.

Endişeli bir halde "Baba, okul nasıl olacak?" diye sormuştu.

Emrah "Oğlum, onu çok seveceksin. Arkadaşlarını göreceksin ve çok eğleneceksin" diye yanıtladı.

"Fakat ne yapacağız? Orada ne kadar kalacağım? Seni bir daha görebilecek miyim?"

Emrah kendinden emin bir şekilde "Tabii ki beni göreceksin! Sabah gideceksin ve öğleden sonra geri geleceksin. Önce sınıfına girecek ve sırana oturacaksın. Sonra öğretmenin sana ne yapacağını söyleyecek" diye konuştu.

Serkan "Bize ne yapmamızı söyleyecek?" diye sordu.

"Önce size adını söyleyecek. Sonra size okuma, yazma ve matematik öğretecek."

"Her zaman benim öğretmenim olacak mı?"

"Tabii ki her zaman öğretmenin o olmayacak, fakat ilk beş yıl o olacak. Ayrıca unutma, yazın okula gitmeyeceksin. Her yaz aynı bu yaz gibi olacak. Oyun oynayabilir, televizyon seyredebilir, plaja gidebilir, köyde büyükannenle büyükbabanı ziyaret edebilirsin."

Serkan ürkek bir tavırla "Korkuyorum baba" diye yanıtladı.

"Oğlum, korkacak bir şey yok. Sana nasıl olacağını söyledim işte. Bana güveniyor musun?"

"Tabii ki, baba!"

"İyi! Öyleyse korkma. Ne beklemen gerektiğini bildiğine göre, korkacak hiçbir şey yok. Haydi, gidip marketten dondurma alalım."

Serkan'ın okul hakkında endişelenmesi çok doğaldı. Bunu daha önce hiç tecrübe etmemişti ve belirsizlik onu korkutuyordu. Emrah,

her iyi baba gibi Serkan'ın titreyen sesinden derinden endişeli olduğunu anlayabiliyordu ve onu teselli etmek istedi.

Allah'ın da aynı şekilde davranması bizi şaşırtmamalı. O bizim güvensizliklerimizi ve kesinliğe olan ihtiyacımızı bilir. O'nun bize geleceğe doğru bir bakış vermesi halinde, hayatlarımızın daha az gerilimli ve öngörülebilir olacağını bilir. O'nun insanları peygamber olmak üzere çağırmasının nedenlerinden biri budur. O bizim endişelenmemizi, aklımızın karışmasını, aldanmamızı ya da korkmamızı istemez. O bizim ne beklemek gerektiğini bilmemizi ister. Bizim umutlu olmamızı ister!

Adem ile Havva'nın ilk günahından beri, Allah'ın halkı O'nun ilk vaadinin yerine gelmesini bekliyor. Allah, yılanın başını ezecek bir çocuk doğacağını söyledi. Sonraki derslerimizde yılanın Şeytan olduğunu ve onun dört şeye odaklı olduğunu öğrendik: günah aracılığıyla insanları yok etmek, Allah'ın karakterini lekelemek, Allah'ın vaadinin yerine gelmesini engellemek ve tüm insanlığın kendine ibadet etmesini sağlamak. Bu ilk günahtan beridir, bu hedefleri gerçekleştirmek için durmaksızın çalışıyor. Tüm acınızın, endişenizin ve akıl karışıklığınızın kaynağı o. Ne yazık ki o kaybedeceği bir savaş veriyor, çünkü Allah her şeyi denetimi altında tutmaktadır ve O vaatlerini her zaman yerine getirir! Emrah'ın, oğlu Serkan'a olacakları bildirerek onun sakinleşmesine yardımcı olduğu gibi, Allah da peygamberlik sözleri aracılığıyla bizlere bu güçlü düşmanın yenilgiye uğratılacağının ve korku içinde yaşamamamızın güvencesini vermiştir.

Nesiller gelip geçtikçe, Allah peygamberler göndererek o ilk vaadi yerine getirmeyi halen amaçladığını insanlara hatırlatmıştır. O'nun habercilerinin listesi uzundur ve Nuh, İbrahim, İshak, Yakup, Yusuf, Kral Davut, İlyas, Yeşaya ve Daniel gibi adamları içermektedir. Her peygamberin kendi nesline özgü bir mesajı vardı. Fakat ayrıca halka Allah'ın yılanın başını ezecek olan çocuğu göndereceğini hatırlatıyorlardı. Yeşaya kitapçığı üzerindeki dersimizden sonra, o çocuğun kim olduğunu anlamaya başladınız mı? Evet, herkesin en büyük beklentisi Mesih'ti!

———— • ————

Bu dersimizde Mesih'in tam olarak ne zaman geleceğini gösteren bir peygamberlik sözünü göreceğiz. Bu bize geleceği öngören Kutsal Kitap'a güven vermekle kalmaz, ayrıca Allah'ın genellemeler yaparak konuşmadığını da gösterir. O bize kendisi'ne güvenebilmemiz, umudumuzun olması ve ne beklemek gerektiğini bilebilmemiz için ayrıntılı bilgi verir. İsa'nın Mesih olduğunu tarihten zaten biliyoruz. Fakat bu unvanın ne anlama geldiği, O'nun neden Mesih olduğu ve gerçekte nelerin meydana geldiği konusunda biraz kafa karışıklığı var. Epey hayret verici olsa da, bu dersimizde o şeyler bizim için berraklık kazanmaya başlayacak. Daniel 9. bölüm, 24. ayette kaydedilen peygamberlik sözünü okuyarak başlayalım:

> *24 "Başkaldırıyı ortadan kaldırmak, günaha son vermek, suçu bağışlatmak, sonsuza dek kalıcı doğruluğu sağlamak, görüm ve peygamberliği mühürlemek, En Kutsal'ı meshetmek için senin halkına ve kutsal kentine yetmiş hafta kadar zaman saptanmıştır."*

Daniel, kendi halkı ve kutsal kenti için 70 haftanın belirlendiğini öğrendi. Allah İsrailliler'i unutmamıştı ve peygamberlik sözünün bu kısmının özellikle onlar üzerine ve Yeruşalim (çoğunlukla Allah'ın kutsal kenti olarak adı geçer) üzerine odaklı olduğunu Daniel'in bilmesini istiyordu. Öyleyse ne yapmaları gerekiyordu?

Yirmi dördüncü ayette altı şey sayılmış. Bunlardan ilk ikisi İsrailliler'in sorumluluğuydu, sonraki ikisi Allah'ın sorumluluğuydu ve son ikisi yalnızca ilk dört şeyin sonucuydu. İlk olarak İsrailliler'in ne yapmaları gerektiğine bakalım.

İsrailliler'in isyana ve günaha son vermeleri gerekiyordu. Başka bir deyişle, **Allah'a itaatsizlik etmeyi bırakmaları ve O'nun emirlerini yerine getirmeye başlamaları gerekiyordu.** Başlangıçtaki antlaşmanın bir bölümü olarak, Allah onların kendi kutsal yasasına dayalı bir toplum olarak kutsal bir halk olmalarını istiyordu. Bu peygamberlik sözünde, Allah'ın onlara kendilerinden olmalarını istediği halk olmak için ikinci bir şans verdiğini görüyoruz. Aslında, Allah'ın yapacak olduğu şeye yol hazırlamak için bunu yapmak zorundaydılar.

İnsanlar günahlı olduğundan ve bizden iyi bir şey gelmeyeceğinden, sıradaki iki şeyin Allah'ın kendisi tarafından yapılması gerektiğini biliyoruz. **Suçu bağışlatmayı ve sonsuza dek kalıcı doğruluğu sağlamayı Allah gerçekleştirecekti.** Buradaki dil bir kez daha Mısır'dan Çıkış bölümünde işlediğimiz rahiplerin yerine getirdiği kurbanlık sisteminin hatırlatıcısı. Fakat önemli bir fark var!

Rahiplerin Kefaret Günü[27] törenini her yıl tekrarlamaları gerekiyordu. Bu, hayvanların kurban edilmesinin günahı kalıcı olarak gidermek için gerçek bir gücünün olmadığını gösteriyordu. Fakat halka, bu gücü olan bir şeye iman etmelerini hatırlatıyordu. Ve rahip insanlığın kaderini yargıdan kabule değiştiremese de, Mesih değiştirecekti!

Son iki olay ilk dört olayın sonucu olacaktı. Peygamberlik sözleri ve peygamberlik mühürlenecek, En Kutsal Yer meshedilecekti. Bu iki olayın karmaşıklığından ötürü, bunları daha sonraki bir dersimizde tartışacağız.

Kutsal Kitap gerçekten Mesih'in ne zaman geleceğini yüzlerce yıl önceden kesin olarak öngördü mü? Evet! Bunu açıklamak için, 70 haftanın ya da 490 günün ne zaman başladığını ve hangi olaylara yol açmakta olduğunu bilmemiz gerekiyor. Bu soruların yanıtlarını Daniel 9. bölüm, 25. ayeti okuyarak görelim:

> *25 Ve bilip anla ki, Yeruşalimi eski haline koymak ve bina etmek için emrin çıkmasından mesholunan hükümdara kadar yedi hafta, ve altmış iki hafta olacak; o yine sokakla ve hendekle yapılacak, bu da sıkıntı vakitlerinde olacak.*[28]

Allah, Yeruşalim'in yeniden kurulması için bir ferman çıkarılacağını söyledi. Bu fermanın Mesih'in gelişinin önkoşulu olduğunu ve Yeremya peygamber tarafından öngörüldüğü üzere, İsrailliler'in Babil'den anayurtlarına dönebilmeleriyle doğrudan bağlantılı

27 KD 2 11. Ders.

28 25. ayet, ayetin Daniel peygamber tarafından kaydedilen orijinalindeki anlamı daha iyi verdiği için, Kitabı Mukaddes çevirisinden alınmıştır.

olduğunu da ilginç bir bilgi olarak belirtelim. Bunu Yeremya 30. bölüm, 1–3 ayetlerinde okuyalım:

> *1 RAB Yeremya'ya şöyle seslendi: 2 "İsrail'in Tanrısı RAB diyor ki, 'Sana bildirdiğim bütün sözleri bir kitaba yaz. 3 İşte halkım İsrail'i ve Yahuda'yı eski gönençlerine kavuşturacağım günler yaklaşıyor' diyor RAB, 'Onları atalarına verdiğim topraklara geri getireceğim, orayı yurt edinecekler' diyor RAB."*

Gerçekte dört kez ferman verilmiş olmasına rağmen, dikkatli bir incelemeyle Kral Artahşasta tarafından M.Ö. 457 yılında verilen son fermanın İsrailliler'e tapınağın, Yeruşalim'in ve kentin dış surlarının restorasyonunun tamamlanması için tam yetki verdiğini öğreniyoruz. Başka bir deyişle, peygamberlik sözünün bu kısmını onun fermanı yerine getirdi.[29] Şimdi elimizde bir başlangıç tarihi (**M.Ö. 457**) olduğuna göre, peygamberlik sözünün diğer olaylarına doğru ilerlemeye başlayabiliriz. Ancak bunu yapmadan önce, zamana ilişkin peygamberlik sözlerine dair önemli bir Kutsal Kitap prensibini incelememiz gerekiyor.

Allah bir peygamberlik sözünü belirli bir zaman çerçevesine yerleştirdiği ya da bir süre sınırı verdiğinde, yılları günlerle ifade etme tekniğini kullanır.[30] Çölde Sayım 14. bölüm, 34. ayette bulunan bir örneğe bakalım:

> *34 "Ülkeyi araştırdığınız günler kadar –kırk gün, her gün için bir yıldan kırk yıl– suçunuzun cezasını çekeceksiniz. Sizden yüz çevirdiğimi bileceksiniz!"*

İsrailliler Vaat Edilen Ülke'nin sınırına vardıklarında, ülkenin nasıl olduğunu görmek için casuslar gönderdiler. Casuslar 40 günlük araştırmanın ardından geri dönerek İsrailliler'e gördükleri şeyleri anlattılar. Casuslardan ikisinin cesaret verici sözlerine rağmen, halk iri yapılı ve savaşsever olan yerleşik ahaliden korktukları için ülkeye

29 Bu konu hakkında gelecek derste ayrıntılı bilgi edineceğiz.

30 Kutsal Kitap'ınızda Daniel 9. bölüm, 24. ayetin dipnotuna bakın.

girmeyi reddetti. Yola devam etmeyi reddederek Allah'a doğrudan itaatsizlik etmiş ve imansız olduklarını göstermişlerdi. Bu nedenle Allah, casusların Vaat Edilen Ülke'yi araştırdıkları her gün için bir yıl olmak üzere, onların 40 yıl boyunca çölde kalmalarını sağladı.

Aslında aynı ilkenin Hezekiel 4. bölüm, 5. ve 6. ayetlerde de kullanıldığını görüyoruz. Ancak burada bir günün bir yılı simgeleyeceği şekilde tersine çevrilmiş.

> *5 "Suçlarının yıl sayısı kadar sana gün ayırdım. Böylece üç yüz doksan gün İsrail halkının suçunun cezasını çekeceksin. 6 Bunu yaptıktan sonra, bu kez sağ yanına uzan, Yahuda halkının suçunun cezasını çek. Sana kırk gün, her yıl için bir gün ayırdım."*

Hezekiel Daniel'le aynı zamanda yaşamış bir peygamberdi. Hatta o da Babil'e esir olarak götürülmüştü ve muhtemelen Daniel'i çok iyi tanıyordu. Bu ayetlerde, Allah Hezekiel'e belli sayıda günlerde yere yatmasını söylüyordu. Hezekiel'in yere yattığı her gün, kuzeydeki İsrail oymaklarının ve Yahuda'nın putperestlik yaptıkları ve Allah'ın sözünü dinlemedikleri bir yılı temsil ediyordu. Hezekiel'in eylemleri Yeruşalim'in kuşatılma ve yıkılması zamanını içeren bir süre boyunca, İsrailliler'e 430 yıllık itaatsizliklerini sürekli hatırlattı.

Bir yıla bir gün prensibiyle günah arasında doğrudan bir bağlantı bulunması ilginç. İlk örnekte, İsrailliler inançsızlıklarının ve günahlarının cezası olarak 40 yıl boyunca çölde gezdiler. İkinci örnekte, Hezekiel İsrailliler'in itaatsizliğinin sürekli bir hatırlatıcısı olarak 430 gün boyunca bir yanı üzerine yattı. Ancak Daniel 9. bölüm, 24. ve 25. ayetlerde **Allah'ın maksadının cezalandırmak değil, günahları sonsuza dek ortadan kaldırmak ve bağışlamak olduğunu görüyoruz!**

Şimdi Kutsal Kitap'ın zamana ilişkin peygamberlik sözleri hakkındaki bu gerçeği anladığımıza, başlangıç yılının M.Ö. 457 olduğunu gördüğümüze ve bu peygamberlik sözünün 490 yıl süreceğini öğrendiğimize göre, Daniel 9. bölüm, 25. ayeti tekrar okuyalım:

25 Ve bilip anla ki, Yeruşalim'i eski haline koymak ve bina etmek için emrin çıkmasından mesholunan hükümdara kadar yedi hafta, ve altmış iki hafta olacak; o yine sokakla ve hendekle yapılacak, bu da sıkıntı vakitlerinde olacak.

25. ayette, İbranice orijinal ifade Yeruşalim'i eski haline koymak ve bina etmek için emrin verilmesinden 69 hafta (483 gün/483 yıl) sonra "meshedilmiş olan"ın geleceğini söylüyor. Bu, Musa, Kral Davut ve Yeşaya tarafından önceden bildirilen ve İsrailliler'in büyük bir hevesle bekledikleri Mesih'in ta kendisiydi. Tabii ki daha fazla beklemek zorunda kalacaklardı. Fakat Allah onlara O'nun görüneceği zamanı kesin olarak bildiriyordu! Başlangıç tarihimiz olan M.Ö. 457 yılına 483 yıl eklersek, M.S. 27 tarihine ulaşırız (0 yılı diye bir şey olmadığını unutmayın). Ne var ki, Allah onların olacak şeyleri tam olarak bilmelerini istedi, bu yüzden daha fazlasını açıkladı. 26. ayeti okuyalım:

26 Bu altmış iki hafta sonunda meshedilmiş olan öldürülecek ve onu destekleyen olmayacak. Gelecek önderin halkı, kenti ve kutsal yeri yerle bir edecek. Sonu tufanla olacak: Savaş sona dek sürecek. Yıkımların da olacağı kararlaştırıldı.

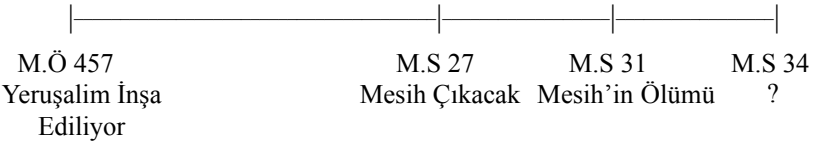

Durun bir dakika! Bu bizim hakkında okuduğumuz Mesih. Bu, Havva'nın umut ettiği, Musa'nın sözünü ettiği, Davut'un hakkında yazdığı, Yeşaya'nın önceden bildirdiği ve İsrailliler'in beklediği Kişi. O nasıl ve neden öldürülebilir? 26. ayetten, Mesih'in halkının, yani İsrailliler'in O'nu desteklemeyecekleri açıkça anlaşılıyor. Bu ayeti modern dilde açıklayacak olsaydık, onların O'nu reddedecek olduklarını söylememiz gerekirdi! Peki bu reddedişin sonucu ne olacaktı? 26. ayete göre, Yeruşalim yıkılacaktı. Tarihi gözden geçirirseniz, Yeruşalim'in Romalılar tarafından uzun bir

kuşatma süresinin ardından M.S. 70 yılında en sonunda yıkıldığını göreceksiniz.

Peki peygamberlik sözünün son 7 yılına ne oldu? Yalnızca 483 yıllık bir bölümü okuduk. Şimdiye kadar tek bildiğimiz, **Yeruşalim'in M.Ö. 457 yılından başlayarak tamamen yeniden inşa edileceği. 483 yıl sonra, M.S. 27 yılında, Mesih ortaya çıkacaktı.** Son hafta boyunca ne olacaktı ve Mesih ne zaman öldürülecekti? Daniel 9. bölüm, 27. ayeti okuyalım:

> *27 Gelecek önder birçoklarıyla bir haftalık sağlam bir antlaşma yapacak. Haftanın yarısı geçince, kurbanı da sunuyu da kaldıracak. Kararlaştırılan yıkım başına gelinceye dek yok edici önder tapınağın üst bölümüne yıkıcı iğrenç şeyler yerleştirecek.*

Yirmi yedinci ayet Mesih'in bir hafta sürecek bir antlaşma yapacağını söylüyor, bu da yedi yıla denk. Bir kez daha, orijinal İbranice'ye bakarsak, 27. ayette kullanılan fiilin "doğrulamak" anlamına geldiğini görürüz. Doğrulama, özünde ve başlı başına zaten mevcut olan bir şeyi gerektirir. Dolayısıyla en iyi tercüme, Mesih'in zaten yapılmış bulunan bir antlaşmayı teyit edeceği ya da yerine getireceği olacaktır. Önceden işlediğimiz çalışmalara göre, bu antlaşmayı Allah'ın başlangıçta İbrahim'le yaptığı antlaşmaya kolaylıkla bağlayabiliriz. Hatırlarsanız, Allah bu orijinal antlaşmayı İshak'la, Yakup'la ve Yakup'un İsrail adıyla tanınan soyuyla da yenilemişti. Allah'ın İbrahim'le bu antlaşmayı yaptığında ne vaat ettiğini hatırlıyor musunuz? İbrahim'in soyu aracılığıyla tüm dünyayı kutsamayı vaat etmişti! Böylelikle, **Mesih yalnızca İsrailliler'e değil, tüm dünyaya bereket getirecekti.**

Kimi zaman Mesih'in yalnızca Yahudiler için, belki de sadece Hristiyanlar için bir peygamber olduğunu düşünürüz. Fakat Kutsal Kitap O'nun tüm dünyayı bereketlemek, herkesi günahtan kurtarmak ve sonsuza dek kalıcı doğruluğu getirmek üzere geldiğini söylüyor. Bu bir ayrıcalık mesajı mı? Bizi de içine almaz mı?

Yirmi yedinci ayetin dikkat çekmemiz gereken son noktası, son yedi yıllık sürenin ortasında Mesih'in kurbanlara son verecek olması. Belli ki burada günah için verilen günlük ve yıllık kurbanlardan söz ediliyor. Sizce bu nasıl olacak? Bunun O'nun öldürülmesiyle bir ilgisi olacak mı? Bu insanlığın nihai kaderini (yani ölümü) etkiler mi? Ne yazık ki bu soruların yanıtlarını bulmak için daha sonraki derslerden birini beklememiz gerekecek.

Bu derste pek çok konuya değindik. Öyleyse, tüm dersi birkaç cümleyle özetleyelim.

Daniel'e 490 yıl sürecek ve Yeruşalim'in yeniden inşa edilmesi için M.Ö. 457 yılında verilen emirle başlayacak olan bir peygamberlik görümü gösterildi. Yeniden inşa 49 yıl sürecek ve bundan 434 yıl sonra, M.S. 27 yılında, Mesih ortaya çıkacaktı. Peygamberlik sözüne göre, Mesih Allah'ın İbrahim'le yaptığı ilk antlaşmayı yedi yıllığına teyit edecek ve bir noktada öldürülecekti. Ve tüm bunların amacı neydi? **Allah sonsuza dek kalıcı doğruluğu getirmek ve kefarette bulunarak günahı bağışlatmak istiyordu.**

Şimdi, kabul edelim ki bu görümün halen bir miktar rahatsızlık verici bazı kısımları var. Özellikle Mesih'e nasıl davranılacağıyla ilgili olarak. Fakat genel olarak Daniel için epey güven vericiydi. Ona Allah'ın kendilerini halen gözettiği, kendilerine ikinci bir şans verilmekte olduğu, eve gidecek oldukları, sevgili kentlerinin yeniden inşa edileceği ve Mesih'in gelmekte olduğu gösterildi. Yol boyunca herhangi bir şüphe olduysa, tek yapmaları gereken peygamberlik sözünü tarihte meydana gelen olaylarla kıyaslamaktı. Fakat İsrailliler'in, ve peygamberlik sözünü inceleyen diğer herkesin, Allah'tan şüphelenmek için hiçbir nedenleri yoktu, zira O her zaman haklı çıkmıştı!

Serkan'ın da babasından şüphelenmek için bir nedeni yoktu. Geceleyin korktuğunda, babası yatakta yanında yatardı. Elini sobada yaktığında, babası onu soğuk suya tutardı. Hastalandığında, babası onu doktora götürürdü. Ve Serkan okulun ilk günü sınıfına girerken babasının orada kendisiyle birlikte olacağını biliyordu.

Olacak her şeyi bilmiyordu, fakat en azından bir fikri vardı. Sevgi dolu babasının pekiştirdiği bir fikir.

Biz de olacak her şeyi bilmiyoruz. Fakat Allah yıllar boyunca pek çok şey bildirdi. O bizi kılavuzumuz ya da yardımcımız olmadan havaalanında bırakmadı. Kutsal Kitap'ı çalışmaya devam ettikçe, bu peygamberlik sözünde açıklanan olayların tam olarak Allah'ın bildirdiği zamanda ve şekilde meydana geldiklerini göreceğiz. Ayrıca bu olayların dünya tarihinde ve insanlığın kaderinde kalıcı bir etki bıraktığını da göreceğiz. Kaderin değiştirilip değiştirilemeyeceği şeklindeki nihai sorunun yanıtını bulmaya yaklaşıyoruz. Vazgeçmeyin! Kutsal Kitap'ın gizemlerini araştırmaya devam edelim, böylece kaos içindeki dünyada teselli bulabilir, kaderimizi değiştirmenin ve korkuyu gidermenin anahtarına sahip olabiliriz.

TARTIŞMA SORULARI

1. Hayatınızda birisinin size gelecekteki bir olay hakkında teselli verdiği bir zamanı hatırlıyor musunuz?

2. Şu anda hakkında şüphe ettiğiniz ya da tavsiyeye ihtiyaç duyduğunuz bir şeyler var mı? Allah size bunlarla ilgili olarak nasıl yardım edebilir?

3. İsrailliler'in yıllardan beridir bekledikleri kişiyi öldüreceklerine inanmak zor mu?

4. Sizce Allah tüm dünyayı kutsamak üzere İbrahim'le yaptığı antlaşmayı nasıl yerine getirecek?

5. Kutsal Kitap'ı çalışmaya başladığınızdan beri Allah'a imanınız gelişti mi?

19 TÖVBE EDEREK HUZUR BULMAK

Tövbe tüm bir ulusun kaderini değiştirdiyse, sizinkini değiştirebilir mi?

Bu söze inanıyor musunuz? "Alçakgönüllülük ve tövbe, gururdan ve kişinin hakları için kavgasından daha çok savaş kazanmaya muktedirdir." Kocaların, karıların, ağabeylerin, ablaların ya da kuzenlerin şu sözü söyleyemedikleri için ailelerin dağıldığını kaç kez gördünüz: "Özür dilerim."

Pek çok işveren, çok iyi çalışanlarını, biri veya diğeri kendini alçaltıp şu sözü söyleyemediği için kaybetmiştir: "Sen haklıydın, ben haksızdım."

Aslında, uluslar topyekün savaşlara girdiler ve binlerce yıl boyunca dökülen kanlar dünyayı harap etti, çünkü insanlar pişman olup şöyle demediler: "Özür dilerim."

Özür dilemek ve özrü kabul etmek cesaret ister. Bu dersimizde çok sıra dışı bir şeye, pişmanlığını dile getiren bir ulusa tanık olacağız. Sonuçları çok güzel oldu. İlk önce, Kutsal Yazı öyküsü için bir bakış açısı edinmemize yardımcı olacak modern bir öyküyle başlayalım.

2005 yılının Mayıs ayında, güzel bir ilk bahar günüydü. İsmet, karısı ve iki genç kızı metroyla Berlin'in şehir merkezine giderek, binlerce diğer Alman vatandaşının konuşmalar ve anma zamanı için toplandıkları törene katıldılar. Van'da doğan İsmet, bir çamaşır makinesi üreticisinde iş bulduktan sonra Berlin'e taşınmıştı.

Günün törenleriyle 2. Dünya Savaşı'nın bitişinin altmışıncı yıldönümü kutlanıyordu. İsmet ile ailesi kalabalık olacağını hesaplayarak önceden plan yapmış ve etkinlikten neredeyse iki saat önce gelmişlerdi. Neyse ki ön tarafa yakın iyi koltuklar buldular. Karısı biraz börek yapmıştı ve termosla çay getirmişti. Böylece klasik Türk tarzı zaman geçirdiler.

Etkinlik başladığında ve önderlerin konuşmalarını dinlediğinde, İsmet kendi duygularına şaştı. Pek çok politik konuşma beklemişti. Aksine, kendilerinin ve ülkelerinin Savaş'ta yaptığı yanlışlığı samimiyetle itiraf eden adamlarla karşılaştı. Yerel yöneticilerin oturduğu büyük bir sahnede, birden dev bir video ekranı titreşerek açıldı ve ülkenin parlamentosundan canlı yayın yapmaya başladı.

İlk olarak başkan Bay Köhler kalkarak, şunları söyledi:

> "Biz Almanlar, Almanya tarafından başlatılan 2. Dünya Savaşı'na ve yine Almanlar'ın sorumlu olduğu, medeniyet için bir kırılma noktası olan Holokost'a,[31] şok ve utanç içinde bakıyoruz.

Bunun ardından, "Avrupa'yı bir toplu mezarlığa çeviren" bir savaşın başlatılmasında Almanya'nın sorumluluğunu vurgulayan benzer konuşmalar yapıldı.

İsmet'le karısı o gün metroyla eve dönerlerken, bir ulusun suçunu itiraf etmesinin ne kadar sıra dışı olduğunu makul bir şekilde tartıştılar. İsmet, Türklüğüyle her zaman gurur duymuştu, ve daima duyacaktı. Fakat hayatında ilk kez, Almanlığıyla da gurur duydu. Kendi kendine soruşturdu:

> "Neden böylesi zulümleri işlemiş olan, Almanya gibi bir ülkeye ait olmaktan bu kadar gurur duyuyorum?" "Tabii ki burada hayat düzenli ve insanlar kentleri akıllıca tasarlamışlar" diye düşündü. "Fakat benim duygularım kolaylık ya da rahatlıkla ilgili değil. Hayır, bu başka bir şey. Bugün yöneticilerimin itirafta bulunduklarını duyduğum için gururlandım."

31 Nazi soykırımı.

Tüm akşam bu soruyu zihninde evirip çevirdi.

Ertesi sabah kızları okula gitmek için hazırlanırlarken, banyo kapısından ikisi arasındaki bir konuşmayı duydu. Biri saç fırçasını izin istemeden kullandığı için diğerinden özür diliyordu. İkinci kızkardeşin birinciyi nezaketle affettiğini duyduğunda, yüzüne bir gülümseme yayıldı. Kızları sorunlarını kendi aralarında böyle medeni bir şekilde çözünce, babalık gururunun tatlı sızısını hissetti. Birden, önceki günün sorusu yeniden aklına geldi. Almanya için hissettiği ulusal gurur duygusunun, samimi itiraf için gereken asil dürüstlükle bağlantılı olduğu sonucuna vardı.

İsmet daha sonra parktaki o günün kendisi için bir dönüm noktası olduğunu söyleyecekti.

> "Bir ulus itirafta bulunarak, özür dileyerek ve üzerindeki utancı kaldırarak daha saygın bir hale gelebiliyorsa, kuşkusuz benim de aynısını yaparak daha iyi bir insan, işveren, baba ve koca olabileceğimi fark ettim."

İtiraf, tövbe ve kalpten üzüntü, kaderi değiştiren güçlü etmenlerdir. Bu dersimizde insanlar alçakgönüllü bir ruha sahip olarak Allah ile işbirliği yaptıklarında, O'nun yapabileceği olağanüstü şeyleri göreceğiz.

İsrail ulusu yüzlerce yıl boyunca Allah'la işbirliği yapmamıştı. Hatta rehberlik için dahi O'na bakmamışlardı. Bunun sonucunda kentleri harap edildi ve halkları dağıtıldı. Allah, putperestliklerinden dolayı onların Babil tarafından ele geçirilmelerine izin verdi. Dibe vurduktan sonra, durumlarını değiştirebilecek tek bir şey vardı, tövbe etmek.

Neredeyse 70 yıllık esaretin ardından, Daniel artık yaşlı bir adamdı. Daniel 9. bölümde bize Yeremya'nın kitabını incelemekte olduğunu söylüyor. Bu bize peygamberlerin dahi başka peygamberlerin yazılarını okuyarak üzerlerinde düşünmek için vakit ayırdıklarını gösteriyor! Araştırırken, İsrail'in esaretinin sona ermek üzere olduğunu öğrendi. Yeremya, peygamberlik sözünde 70 yıl sonra

İsrailliler'in serbest bırakılacaklarını öngörmüştü. Daniel umutla dolu olarak dua etmeye ve halkının günahlarını itiraf etmeye başladı. Bu duanın bir bölümünü Daniel 9. bölüm, 4–6 ve 17. ayetlerde okuyalım:

> *4 RAB Tanrım'a dua edip günahlarımızı itiraf ettim. Şöyle dedim: "Ya Rab, kendisini sevenlerle, buyruklarına uyanlarla yaptığı antlaşmaya bağlı kalan yüce ve görkemli Tanrı! 5 Buyruklarından, ilkelerinden ayrılıp günah, suç işledik, kötülük yaptık, başkaldırdık. 6 Senin adına krallarımıza, önderlerimize, atalarımıza, ülkedeki bütün halka seslenen kulların peygamberleri dinlemedik. 17 "Şimdi, ey Tanrımız, kulunun duasını, yakarışını işit. Adın uğruna, ya Rab, yüzünü viran tapınağına çevir."*

Daniel kendi halkı için dua ediyordu. Bundan 200 yıldan uzun bir süre önce, Yeşaya peygamber Pers Kralı Koreş'in İsrailliler'i kendi anayurtlarına geri göndereceğini yazmıştı. Daniel peygamber Yeşaya'nın Pers imparator hakkındaki peygamberlik sözlerini okumuştu ve ona kutsal kitabı göstermeye kararlıydı. Birinci yüzyılda yaşamış olan tarihçi Josefus'a göre, Kutsal Yazılar'ı Koreş'in dikkatine sunan kişi Daniel'di. Yeşaya 45. bölüm, 13. ayette Koreş'in adıyla belirtildiği yeri okuyalım:

> *13 "Koreş'i doğrulukla harekete geçirecek, yollarını düzleyeceğim. Kentimi o onaracak, sürgünlerimi ücret ya da ödül almadan o özgür kılacak." Böyle diyor Her Şeye Egemen RAB.*

İmparator'un o eski tomar üzerinde kendi adını gördüğünde yaşadığı şaşkınlığı düşünebiliyor musunuz? Kesinlikle alçakgönüllülük ilhameden bir deneyim olmuştur. İmparatorluğu doğuda İran çöllerinden Küçük Asya'nın sahillerine kadar uzanıyordu. Ancak o yine de Allah'ın iradesine tabiydi. Verdiği karşılığı Ezra 1. bölüm, 2. ve 3. ayetlerde okuyalım:

> *2 "Pers Kralı Koreş şöyle diyor: 'Göklerin Tanrısı RAB yeryüzünün bütün krallıklarını bana verdi. Beni Yahuda'daki Yeruşalim Kenti'nde kendisi için bir tapınak yapmakla*

görevlendirdi. 3 Aranızda O'nun halkından kim varsa Tanrısı onunla olsun. Yahuda'daki Yeruşalim Kenti'ne gidip İsrail'in Tanrısı RAB'bin, Yeruşalim'deki Tanrı'nın Tapınağı'nı yeniden yapsınlar.'"

Bu ferman M.Ö. 537 yılında verildi. Allah'ın halkı için muazzam bir andı, kendi anayurtlarına dönmeleri için bir kraliyet fermanıydı. Ayrıca, sevgili tapınaklarını yeniden inşa etmek için kendilerine yeterli altın, gümüş ve malzemeler verilmişti! Harika bir gündü. Atalarının Mısır'dan çıkarken neler hissettiklerini şimdi anlıyorlardı.

Binlerce kişi Babil'den Yeruşalim'e geri döndü. Evlere yerleştikten sonra yaptıkları ilk şey, kurbanlar için bir sunak kurmak oldu. Bunu Ezra 3. bölüm, 1–3 ayetlerinde okuyalım:

1 İsrailliler kendi kentlerine yerleştikten sonra, yedinci ay Yeruşalim'de tek vücut halinde toplandılar. 2 Yosadak oğlu Yeşu ve kâhin olan kardeşleri, Şealtiel oğlu Zerubbabil'le kardeşleri İsrail'in Tanrısı'nın sunağını yeniden kurdular. Amaçları, Tanrı adamı Musa'nın yasası uyarınca, sunağın üzerinde yakmalık sunular sunmaktı. 3 Çevrelerinde yaşayan halklardan korkmalarına karşın, sunağı eski temeli üzerine yeniden kurdular. Üzerinde RAB'be sabah, akşam öngörülen yakmalık sunuları sundular.

İkinci ayetteki en önemli sözler, "Musa'nın yasası uyarınca" ifadesidir. Allah'ın sözünü incelediler, Allah'ın ibadete ilişkin talimatlarını buldular ve söylediklerine uydular. Komşularından korkmalarına rağmen, Allah'ın sözüne göre yaşamaya ve Daniel 9. bölümde ortaya konulan peygamberlik sözünü yerine getirmeye kararlıydılar. Onlar Mesih'in yolunu hazırlıyorlardı. Kurban sunağının yalnızca hayvanları yakmak için bir yer olmadığını unutmayalım, bu bir tövbe yeriydi ve kurtuluşun simgesiydi.

Çok geçmeden yeni bir tapınak inşa etmek için işe koyuldular. Koreş'in verdiği para Lübnan ormanlarından kereste almak için kullanıldı. En sonunda, gelişlerinden yaklaşık iki yıl sonra, temel

tamamlandı ve tüm halk kutlamak üzere bir araya geldi. Çok duygusal bir andı, Ezra 3. bölüm, 10–13 ayetlerindeki tanımlamayı dinleyin:

> *10 Yapıcılar RAB'bin Tapınağı'nın temelini atınca, İsrail Kralı Davut'un kuralı uyarınca kâhinler RAB'bi övmek için tören giysilerini giymiş olarak ellerinde borazanlarla, Levili Asafoğulları da zillerle yerlerini aldılar. 11 RAB'be övgüler, şükranlar sunarak ezgi okudular: "RAB iyidir; İsrail'e sevgisi sonsuzdur." RAB'bin Tapınağı'nın temeli atıldığı için herkes yüksek sesle RAB'bi övmeye başladı. 12 Eski tapınağı görmüş birçok yaşlı kâhin, Levili ve boy başı tapınağın temelinin atıldığını görünce hıçkıra hıçkıra ağladılar. Birçokları da sevinç çığlıkları attı. 13 Sevinç çığlıkları ağlama sesinden ayırt edilemiyordu. Çünkü halk avaz avaz bağırıyordu. Ses uzak yerlerden bile duyuluyordu.*

Ses çok uzaklardan duyuldu! Sevinç bağırışları ve ağlayış sesleri havayı doldurdu. Herkes için özel bir gündü. Yaşlı adamlar bile ağladılar. Süleyman'ın tapınağını ve onun yıkılışını hatırladılar. Esaretlerine neden olan şeyi herkesten çok onlar hatırlıyorlardı.

Bundan kısa bir süre sonra, Yahuda'nın birtakım düşmanları gelerek tapınaktaki çalışmayı durdurmaya teşebbüs ettiler. Hilekâr çabaları Ezra 4. bölüm, 4. ve 5. ayetlerde tanımlanmıştır:

> *4 Bunun üzerine çevre halkı Yahudalılar'ı tapınağın yapımından caydırmak için korkutmaya, cesaretlerini kırmaya girişti. 5 Tasarılarına engel olmak için Pers Kralı Koreş'in döneminden Pers Kralı Darius'un krallığına dek rüşvetle danışmanlar tuttular.*

Yaklaşık 13 yıl boyunca tapınakta hiçbir iş yapılmamıştı. Yalnızca temelden ibaretti. Fakat Allah, her biri işi tamamlamak için gerekli becerilere ve yeteneklere sahip hayret verici bir önderler ekibi çıkardı. Kutsal Kitap bunları Ezra 5. bölüm, 1. ve 2. ayetlerde anlatıyor:

1 O sırada Peygamber Hagay ile İddo oğlu Peygamber Zekeriya, Yahuda ve Yeruşalim'deki Yahudiler'e İsrail Tanrısı'nın adıyla peygamberlikte bulundular. 2 Bunun üzerine Şealtiel oğlu Zerubbabil ile Yosadak oğlu Yeşu Tanrı'nın Yeruşalim'deki Tapınağı'nı yeniden kurmaya giriştiler. Tanrı'nın peygamberleri de onlarla birlikteydi ve onlara yardım ediyordu.

Bu adamların sürekli dualarıve çabaları ile, Allah pagan saraylarında tekrar bir mucize gerçekleştirdi. Pers kralı Darius'a, Koreş'in emrini yenilemesini ve tapınağın yeniden inşasını engellemeye çalışan adamları bertaraf etmesini ilham etti. Yıllar süren bekleyişten ve çalışmadan sonra, tapınak yeniden inşa edilmişti. Bunu Ezra 6. bölüm, 14–16 ayetlerinde okuyabiliriz:

14 Peygamber Hagay ile İddo oğlu Zekeriya'nın yaptıkları peygamberlik sayesinde Yahudi ileri gelenleri yapım işlerini başarıyla ilerlettiler. İsrail Tanrısı'nın buyruğu ve Pers kralları Koreş'in, Darius'un, Artahşasta'nın buyrukları uyarınca tapınağın yapımını bitirdiler. 15 Tapınak Kral Darius'un krallığının altıncı yılı, Adar ayının üçüncü günü tamamlandı. 16 İsrail halkı –kâhinler, Levililer ve sürgünden dönenlerin tümü– Tanrı'nın Tapınağı'nın adanmasını sevinçle kutladılar.

Bu unutulmaz bir zaferdi, fakat hikâyenin sonu değildi. Tapınağın yeniden inşa edilmiş olmasına rağmen, çevresindeki kent halen harabe halindeydi. Hatta kent surları ve tüm kapılar halen haraptı. Altın ve sedir ağacından işlemeli güzel tapınaklarını koruyan kent surları olmadan kendilerini ne kadar savunmasız hissettiklerini düşünebiliyor musunuz? Bir moloz yığınının üzerinde duran harika bir ibadet yerine sahip olmanın ne kadar tuhaf durduğu da cabası! Taşlar ve tahta kirişler her yana dağılmıştı. Muhtemelen gecekondu gibi yapılar çoğalmış ve kenti yavaş yavaş işgal ediyorlardı. Tapınağın tamamlanmasından yaklaşık altmış yıl sonra manzara böyleydi.

Neyse ki Allah'ın işi bitmemişti. Altmış yıl sonra Allah iki yeni ruhsal önder çıkararak, başka bir pagan krala, Artahşasta'ya,

Koreş'in fermanına benzer bir ferman çıkarmasını ilham etti. Fermanı alır almaz, Ezra adında bir Allah adamı kralın mektubunu alarak binlerce Yahudi'yle birlikte kentte çalışmak üzere M.Ö. 457 yılında Yeruşalim'e geri döndü. Bunu Ezra 7. bölüm, 11–16 ayetlerinde okuyabiliriz:

> *11 Kral Artahşasta'nın RAB'bin buyruklarını, İsrail için koyduğu kuralları iyi bilen Kâhin ve Bilgin Ezra'ya verdiği mektubun bir örneği şudur: 12 "Kralların Kralı Artahşasta'dan Gökler Tanrısı'nın Yasası'nın bilgini Kâhin Ezra'ya selamlar! 13 Krallığımda yaşayan İsrail halkından, kâhinlerden ve Levililer'den Yeruşalim'e gitmek isteyen herkesin seninle gidebilmesi için buyruk veriyorum. 14 Elindeki Tanrın'ın Yasası'nın uygulanıp uygulanmadığı konusunda Yahuda ve Yeruşalim'de araştırma yapman için, ben ve yedi danışmanım seni görevlendirdik. 15 Benim ve danışmanlarımın Yeruşalim'de konut kuran İsrail'in Tanrısı'na gönülden verdiğimiz altını, gümüşü birlikte götürmelisin. 16 Babil İli'nden elde edeceğin altının, gümüşün tümünü, halkın ve kâhinlerin Tanrıları'nın Yeruşalim'deki Tapınağı'na gönülden verdikleri armağanları da alıp götürmelisin."*

Yıllar içinde, Ezra ile birlikte Nehemya adındaki başka bir dindar adam, hem kenti hem de surlarını yeniden inşa etmek için zahmetle çalıştılar. Her tür tehlikeye karşı, imanla, kararlı bir şekilde yürüdüler. Pagan komşuları onların ilerleyişini durdurmaya kararlıydı, fakat göğün Allah'ı galip geldi ve Yeruşalim'i yeniden inşa etmekte başarılı oldular.

Bu destanın muhteşem doruk noktası, bir savaş meydanında sonuçlanıyor. Fakat atların, kılıçların ve askerlerin olduğu bir savaş meydanı değil. Daha ziyade insan kalbindeki savaş meydanındaydı. Yüz yıldan uzun bir süre önce Yeruşalim'in neden yıkıldığını hatırlıyor musunuz? Allah neden orasının pagan kral Nebukadnessar tarafından yağmalanmasına izin vermişti? Allah, Yeremya adlı bir peygamber aracılığıyla halka putperestlikten ve diğer ahlâksızlıklardan dönmeleri için ricada bulunmuştu. Ancak

onlar tövbe etmek istemediler. Yeremya 5. bölüm, 1–3 ayetlerinde kayıtlı olan peygamberin sözleri şöyle:

> *1 "Yeruşalim sokaklarında dolaşın, çevrenize bakıp düşünün, kent meydanlarını araştırın. Eğer adil davranan, gerçeği arayan bir kişi bulursanız, bu kenti bağışlayacağım. 2 'RAB'bin varlığı hakkı için' deseler de, aslında yalan yere ant içiyorlar." 3 Ya RAB, gözlerin gerçeği arıyor. Onları vurdun, ama incinmediler, onları yiyip bitirdin, ama yola gelmeyi reddettiler. Yüzlerini kayadan çok sertleştirdiler, geri dönmek istemediler.*

Ve şimdi, yüz yıldan daha uzun bir süre sonra, anayurtlarına geri dönerek kenti yeniden inşa ettiler. Bu güne kadar giden olaylar dizisi, Daniel'in tövbe duasıyla başladı. Tapınak terle, kanla ve imanla tamamlandı, kent yeniden inşa edildi ve surları onarıldı. Yeruşalim surlarını tamamlayan son tuğlanın konulmasından bir ay sonra, tüm halk bir araya geldi. Kutsal takvimlerindeki son bayram günüydü. Allah ile O'nun halkı arasında bu muhteşem barışma anını Nehemya 8. bölüm, 1–11 ayetlerinde okuyabiliriz:

> *1 İsrailliler kentlerine yerleştikten sonra, yedinci ay tek vücut halinde Su Kapısı'nın karşısındaki alanda toplandılar. Bilgin Ezra'ya RAB'bin Musa aracılığıyla İsrail halkına verdiği buyrukları içeren Yasa Kitabı'nı getirmesini söylediler. 2 Yedinci ayın birinci günü Kâhin Ezra Yasa Kitabı'nı halkın toplandığı yere getirdi. Dinleyip anlayabilecek kadın erkek herkes oradaydı. 3 Ezra Su Kapısı'nın karşısındaki alanda kadınların, erkeklerin ve anlayabilecek yaştaki çocukların önünde, sabahtan öğlene kadar Yasa Kitabı'nı okudu. Herkes dikkatle dinledi. 4 Bilgin Ezra toplantı için hazırlanmış ahşap bir zemin üzerinde duruyordu…*[32] *5 Ezra halkın gözü önünde kitabı açtı. Halktan daha yüksek bir yerde duruyordu. Kitabı açar açmaz herkes ayağa kalktı. 6 Ezra yüce Tanrı'ya, RAB'be övgüler sundu. Bütün halk*

32 Ayetin ikinci yarısında konumuzla ilgisi olmayan, orada bulunan bazı İsrailliler'in adlarından meydana gelen bir liste bulunuyor. Okuru yormamak için bu liste alıntıya dahil edilmemiştir.

ellerini kaldırarak, "Amin! Amin!" diye karşılık verdi. Hep birlikte eğilip yere kapanarak RAB'be tapındılar. 7 Levililer…[33] ayakta duran halka yasayı anlattılar. 8 Tanrı'nın Yasa Kitabı'nı okuyup açıkladılar, herkesin anlamasını sağlayacak biçimde yorumladılar. 9 Vali Nehemya, Kâhin ve Bilgin Ezra ve halka öğretmenlik yapan Levililer, "Bugün Tanrınız RAB için kutsal bir gündür. Yas tutup ağlamayın" dediler. Çünkü bütün halk Kutsal Yasa'yı dinlerken ağlıyordu. 10 Nehemya da, "Gidin, yağlı yiyip tatlı için" dedi, "Hazırlığı olmayanlara da bir pay gönderin. Çünkü bugün Rabbimiz için kutsal bir gündür. Üzülmeyin. RAB'bin verdiği sevinç sizi güçlü kılar." 11 Levililer, "Sakin olun, bugün kutsal bir gündür, üzülmeyin" diyerek halkı yatıştırdılar.

Halk neden ağlıyordu? Halk Tevrat'ın okunduğunu duyduğunda, Allah'ın Ruhu güçlü bir şekilde etki etti ve onlar günahlarına dair derinden ikna oldular. Yasa güzel ve kutsaldı. Kendileri zayıf, lekeli ve ruhsal olarak kirliydiler. Kendi günahlarından ve önceki nesillerin günahından ötürü utanç ve üzüntü duyuyorlardı. Üç hafta boyunca her gün toplanarak, Ezra'nın kendilerine okuduklarını dinlediler.

24. günde ne olduğunu Nehemya 9. bölüm, 1–3 ayetlerinde okuyalım:

1 Aynı ayın yirmi dördüncü günü İsrailliler toplandı. Hepsi oruç tutmuş, çul kuşanmış, başına toprak serpmişti. 2 İsrail soyundan gelenler bütün yabancılardan ayrılmıştı. Günahlarını ve atalarının yaptığı kötülükleri ayakta itiraf ettiler. 3 Oldukları yerde durup günün dörtte biri boyunca Tanrıları RAB'bin Yasa Kitabı'nı okudular. Günün öbür dörtte birindeyse günahlarını itiraf ederek Tanrıları RAB'be tapındılar.

Sıra dışı bir gündü. Tüm ulusun tövbe ettiği bir gün! Tıpkı Berlin'de

33 Yukarıda 4. ayette olduğu gibi, bu kısımda da halka yasayı anlatan Levililer'in adlarından oluşan bir liste bulunuyor. Bu kişilerin adlarının konuyla doğrudan ilgisi bulunmadığı için ve okurun dikkatini dağıtmamak amacıyla bu liste alıntıya dahil edilmemiştir.

İsmet'in bulduğu toplantı gibi. Fakat bu gün çok daha derindi ve büyük gözyaşları ve kalpten itiraflarla geçti.

Yeruşalim fiziksel olarak yeniden inşa edilmişti, fakat şimdi ruhsal atmosferi de halkın alçakgönüllülüğü ile yeniden inşa ediliyordu. Burası kesinlikle Allah'ın yaşayabileceği bir yerdi! Yüzlerce yıl boyunca Allah'a karşı isyanda bulunmuş bir ulus için 180 derecelik bir dönüştü. Onların Nehemya 9. bölüm, 5–8 ayetlerinde bulunan itiraf dualarını dinleyin.

> *5 Levililer[34] halka, "Ayağa kalkın!" dediler, "Başlangıçtan sonsuza kadar var olan Tanrınız RAB'be övgüler olsun. 'Ya Rab senin kutsal adın öyle yücedir ki, bizim yüceltmelerimiz, övgülerimiz yetersiz kalır.'" 6 Halk şöyle dua etti: "Tek RAB sensin. Gökleri, göklerin göklerini, bütün gök cisimlerini, yeryüzünü ve içindeki her şeyi, denizleri ve içlerindeki her şeyi sen yarattın. Hepsine sen can verdin. Bütün gök cisimleri sana tapınır. 7 Ya RAB, Avram'ı seçen, onu Kildaniler'in Ur Kenti'nden çıkaran, ona İbrahim adını veren Tanrı sensin. 8 Onu kendine yürekten bağlı buldun ve onunla bir antlaşma yaptın. Kenanlı, Hitit, Amorlu, Perizli, Yevus ve Girgaş topraklarını onun soyuna vereceğim deyip sözünü tuttun. Çünkü sen doğrusun."*

Güzel bir dua ve 160 yıl önce Daniel'in halkı adına tövbe ettiği duaya benziyor. Halk şimdi, onun gerçekleşmesi için dua ettiği mucizenin içinde yaşıyordu. 32–38 ayetlerinde dua doruk noktasına ulaşmaktadır:

> *32 "Ey Tanrımız! Sen antlaşmana bağlı kalırsın. Güçlü, görkemli, yüce bir Tanrı'sın. Asur krallarının döneminden bugüne kadar krallarımız, önderlerimiz, kâhinlerimiz, peygamberlerimiz, atalarımız ve bütün halk acı çekti. Çektiklerimizi küçümseme. 33*

34 Yukarıda Nehemya 8:4 ve 8:7 ayetlerinde olduğu gibi, burada da sözü geçen Levililer'in adlarından oluşan bir liste var. Konuyla doğrudan ilgisi olmadığından ve okurun dikkatini dağıtmamak amacıyla bu liste alıntıya dahil edilmemiştir.

Başımıza gelen bütün olaylarda sen hep adil davrandın, doğru olanı yaptın, bizse kötülük yaptık. 34 Krallarımız, önderlerimiz, kâhinlerimiz, atalarımız yasana göre yaşamadılar. Verdiğin buyrukları, yaptığın uyarıları dinlemediler. 35 Ülkelerinde onlara sağladığın bolluk içinde, önlerine serdiğin geniş, verimli topraklarda sana kulluk etmediler, kötülüklerinden dönmediler. 36 Bak, bugün köleyiz. Meyvelerini, iyi ürünlerini yesinler diye atalarımıza verdiğin ülkede köle olduk. 37 Günahlarımız yüzünden ürünlerimizin çoğunu başımıza getirdiğin krallara veriyoruz. Bizi de, hayvanlarımızı da istedikleri gibi kullanıyorlar. Büyük sıkıntı içindeyiz. 38 Bütün bu olanlardan ötürü biz İsrail halkı olarak kesin bir yazılı antlaşma yapıyoruz. Önderlerimiz, Levililerimiz ve kâhinlerimiz de antlaşmayı mühürlüyor."

Tövbeleri o kadar içtendi ki, bunu yazarak Allah'a teslim etmek istediler! Sonunda utanç ve suçluluk duydukları yıllardan kurtulmuşlardı. Coşkulu sevinç zamanıydı. Bu, Daniel 9. bölümün yerine gelişiydi; günaha son verecekler ve Mesih'in gelişi için uygun bir ortam hazırlayacaklardı.

Bir baba yaşlanıyordu. Çok zengin olmasa da, askeriyede kariyer yapmıştı ve hayatı boyunca birkaç mülk edinmişti. Vasiyetini yazıyor ve mirasını çocukları arasında bölüştürüyordu. Büyük kızı bunu duyduğunda, açgözlülüğe yenildi ve bunu erkek kardeşinin önüne geçmek için bir fırsat olarak gördü. Sürekli olarak erkek kardeşinin arkasından konuşarak, babasını tüm mirasını kendisine bırakmak için ikna etmeye çalıştı. Belki anneleri yıllar önce öldüğünden ve kızının kendisine sevgili karısını hatırlatıyor olmasından dolayı, baba razı oldu. Küçük kardeş çok yumuşak başlı bir adamdı. Üvey evlat muamelesi görmek ve babası ile ablası tarafından saygı görmemek canını çok sıktı. Fakat kavga etmedi. Sonraki beş yıl boyunca, miras ablasının adına kayıtlı kaldı.

Erkek kardeşini ziyaret ettiğinde rahatsızlık duydu. Açgözlü davranışı vicdanını yiyip bitiriyordu. Fakat suçluluk duygusunu dikkate almamak için çok çabaladı, zira parayı seviyordu ve o mülkleri gerçekten çok istiyordu. Yaptığı şeye devam etmekte

kararlıydı. Zaman içinde kalbi gitgide daha da katılaştı, en sonunda kendisinden nefret etmeye başladı.

Bir gün hep beraberlerken, erkek kardeş cesaretini toplayıp konuşmaya başladı:

"Baba, abla, bana nasıl böyle davranabilirsiniz?"

Abla o anda öfkeyle doldu ve kendisini savunmaya başladı. Bağırarak suçlamalar yöneltti. Fakat tuhaf bir şekilde, karanlık bir odada çakan şimşek gibi, bir an her şey kendisi için netleşti. Her şeyi kardeşinin gözüyle görebiliyordu. Bu, ona tövbe etme fırsatı veren Allah'ın Ruhu'ydu. Bir anda vermesi gereken bir kararla karşı karşıya kaldı: kavga etmek mi, doğru olanı yapmak mı? Babasıyla biraz yalnız kalmak istedi.

Yarım saat sonra ikisi arka odadan geri döndüler. Abla kardeşini kucaklayarak ağlamaya başladı. Özür diledi ve her şeyi babasıyla tartıştığını söyledi. Her şey yarı yarıya bölüşülecekti. Sanki kalbindeki zincirler kesilip alınmıştı. İtiraf etmek, özür dilemek, ve bundan sonra doğru olanı yapmak onu özgür kılmıştı.

İnsanlar savaşları çoğunlukla "kader"e bağlar. Fakat binlerce yıl boyunca dökülen kanlar dünyayı harap etti, çünkü insanlar pişman olup şöyle demediler:

"Özür dilerim."

Başka bir deyişle, "kader" yalnızca birkaç kısa sözcükle değiştirilebilir.

"Hatalıydım. Üzgünüm. Beni bağışla."

Özür dilemek cesaret gerektirir, anlamlı bir özrü kabul etmek de cesaret gerektirir. Sözlerin bu kadar güçlü olabileceğini düşünmeyiz, fakat bu dersimizde tövbe sözlerinin kaderi değiştirebileceğini gördük.

TARTIŞMA SORULARI

1. Bugün bir ulusun pişmanlık duyması (tövbe etmesi) mümkün müdür?

2. Yeremya 5:1–3 ayetlerini tekrar okuyun. Sizce "Allah'ın gerçeği araması" ne anlama geliyor?

3. Allah üç kez pagan imparatorların kalplerine dokunarak, Kendi halkına yardımcı olmalarını sağladı. Kral Koreş, Kral Darius ve Kral Artahşasta, tümü Yüce Allah'ın kentinin yeniden inşa edilmesi için ferman verdiler. Sizce halkın tövbekâr ruhunun bu mucizelerle bir ilgisi var mıydı?

4. Sizce Ezra ve diğerleri Allah'ın işini yaptıkları açıkça belliyken neden engellerle ve muhalefet karşılaştılar? Allah bu işi onlar için kolaylaştıramaz mıydı?

5. Allah'ın tövbe etmenizi arzuladığı bazı davranışlar, tavırlar ya da güdüler nelerdir? Tövbekâr bir ruhun özgür olmak için nasıl bir fırsat olduğunu görüyor musunuz?

20 KADERİ DEĞİŞTİREN'DEN ÖNCE GELEN

Eğer bazılarının savunduğu gibi "bütün dinler aynı" ise, neden farklı sonuçlar doğuruyorlar?

Dünyada pek çok din var. Bunların çoğu ahlâk hakkında bazı ortak noktaları paylaşsalar da, aynı değiller. Bunlar, Allah'ın kim olduğu, O'nun niteliği ve O'nun günah ve ölüm sorunuyla nasıl ilgilendiği konularında birbirleriyle çelişiyorlar. Ayrıca Allah'ın insanlardan ne beklediği ve bunun nedeni konularındaki anlayışlarında farklılık gösteriyorlar. İncelenerek değerlendirilmesi gereken böylesi bir bilgi bolluğunda da, pek çok insanın kafası karışıyor. Gerçek nedir? Onu nerede bulabilirim? Tüm hayatımı sonunda beni yokluğa götürecek bir yola koyulmuş olarak geçirmediğimden nasıl emin olabilirim? Bize yolu gösterecek bir şeyin ya da birisinin olmasını gerçekten çok arzularız.

Neyse ki Allah bize yolu gösterecek birisini ve bir şeyi vermiştir. Bizi gerçeğe dair tanıksız bırakmadı. Allah olayları peygamberler denen yaşayan haberciler aracılığıyla bildirir. Tabii ki bazı peygamberler kendilerine verilen mesajları yazarlar. Peygamberlerin bu mesajları Kutsal Yazılar'ı meydana getirir. Kutsal Yazılar bize gerçeğin yolunu gösteren bir şeydir. Ancak tek bir kelime bile yazmamış peygamberler de vardır. Örneğin, birkaç ders önce kötü bir kralı kınayan ve onun felâketini bildiren bir peygamber hakkında okumuştuk. İlginç bir şekilde, adı bilinmiyor ve Kutsal Yazılar'ın herhangi bir bölümünü de yazmamış.

Bu dersimizde, kendisine Allah tarafından bir mesaj verilen Malaki adlı bir haberci, yani peygamber hakkında bilgi edineceğiz. Malaki, peygamberlik sözünde başka bir habercinin gelerek, bir diğer haberci için yolu hazırlayacağını söylüyor. Ortada pek çok haberci var! Peki tüm bu haberciler neden gerekli? Bu sorunun yanıtını anlamamıza yardımcı olacak bir öyküyü ele alalım.

Bayram bir gün yolda araba sürüyordu ve bir polis memuru onu durdurdu. Fakat durdurulan tek kişi Bayram değildi; tüm trafik tıkanmıştı.

Bayram "Neler oluyor?" diye düşündü.

Camı açtı ve polis memuruna seslendi.

"Burada ne oluyor, neden bütün trafiği durdurdunuz?"

Polis memuru cevap vermedi. Yalnızca arabaları yolun kenarına çekti. Bayram yolun kenarında beklerken, yol boyunca aralıklarla pek çok polis memurunun yerleştirilmiş olduğunu gördü. Derken birdenbire birkaç polis arabası yoldan geçti, birkaç siyah otomobil bunları yakından izliyordu. Tüm arabalar 06 plakalıydı.

Siyah arabalar geçtikten sonra polis memuru trafiğin devam etmesine izin verdi. Fakat Bayram'ın merakı uyanmıştı, bu yüzden polis memuruna sordu:

"Kimdi o?"

Polis memuru "Başbakan bir toplantı için buraya geldi" karşılığını verdi.

Önemli kişiler şehre geldiklerinde, çoğunlukla onların geldiğine dair büyük bir duyuru yapılır. Çoğu kez sokak lambası direklerine ilanlar asılır ve otoyol köprülerinin duvarlarına posterler yapıştırılır. Önemli şahıs bir miting için gelmiyorsa dahi, en azından yollar tutulur, her noktada güvenlik kontrolleri yapılır ve araçlar yolun kenarına çekilir.

Kutsal Kitap'ı çalışmaya ilk başladığımızdan beri, son derece benzersiz bir kişinin gelişini öngören bir dizi peygamberlik sözü ve olay gördük. Adem ile Havva'nın günah işlemelerinin hemen ardından Allah'ın verdiği, özel birisinin gelerek yılanın başını ezeceği vaadini okuduk. Daha sonra yılanın Şeytan olduğunu öğrendik.[35] Şeytan'ın başını ezen kişinin son derece kudretli birisi olduğunu söylemekle yetinelim! Ayrıca, İbrahim'e verilen tüm ulusların onun soyu aracılığıyla kutsanacağı vaadini okuduk.[36] Vaatler zinciri, Musa'nın Yahudiler arasından kendisi gibi bir peygamber çıkarılacağını ve halkın onu dinlemesi gerektiğini öngörmesi ile devam etti.[37] Musa yanan çalıda Allah ile konuştu, hatta Allah'ı arkasından kısmen görmesine izin verildi. Gerçekten Musa'dan daha büyük bir peygamber olabilir miydi? Olmalı, zira Kutsal Kitap böyle bir peygamberin çıkacağını öngördü.

Mezmurlar'da, Harun'un düzenine göre değil, Melkisedek'in düzenine göre bir rahip çıkacağını öğrendik. İbrahim'in Melkisedek'e %10 oranında ondalık verdiğini hatırlıyor musunuz? Allah, o rahibin tüm düşmanlarını onun ayakları altına sereceğini ve onu kendi sağında oturtacağını söylemişti.[38] Daha sonra Allah'ın birisini Davut'un tahtına oturtacağını ve onun krallığının sonsuza dek süreceğini, çünkü doğruluk ve adalet ile kurulmuş olacağını öğrendik.[39]

Ancak bu kadarı yetmezmiş gibi, Allah gelecek olan kişinin mucizevi bir şekilde doğacağını ve adının "Allah bizimle" anlamına gelen İmmanuel olacağını bildirdi.[40] Yeşaya 52:13–15 ayetlerinde gelecek olan bir "Kul" hakkında okuyoruz, o yüceltilecek, ancak büyük sıkıntı çekecekti. Ayrıca, Yeşaya 53. bölümde bu kulun halkın günahlarından ötürü acı çekeceğini ve aslında onları kendi

35 Bkz. Yaratılış 3:15.
36 Bkz. Yaratılış 22:18.
37 Bkz. Yasanın Tekrarı 18:15.
38 Bkz. Mezmur 110:1–4.
39 Bkz. Yeşaya 9:6, 7.
40 Bkz.Yeşaya 7:11–14.

acısı yoluyla aklayacağını gördük. O tüm insanlığın kaderini değiştirecekti! Bu kim olabilirdi?

Daniel kitapçığında Mesih'in M.S. 27 yılında dünya sahnesinde görüneceğini ve 7 yıl içinde öldürüleceğini öngören peygamberlik sözünü işlemiştik.[41] Tüm bu öngörüler acaba tek bir kişi hakkında olabilir miydi: parçalayıcı, bereket getirici, peygamber, rahip, kral, kul ve acı çeken kişi? Öyle ise, Allah bu kişinin kim olduğunu ve ne zaman ortaya çıkacağını yanlış anlaşılması imkânsız ifadelerle dünyaya bildirmez miydi?

Okuduğumuz tüm peygamberlik sözleri Şeytan'ın başını ezecek, Musa gibi bir peygamber olacak, ebedi krallıkta Davut'un tahtına oturacak, mucizevi bir doğumla doğacak, çekeceği acılarla insanları günahlarından aklayacak ve gerçekten "Allah bizimle" adıyla anılacak olan bir kişi hakkında idiyse, onun gelişiyle ilgili bir duyuruyu haklı olarak bekleyebilirdik, değil mi? Bu da bizi şimdi bakmak istediğimiz ayetlere getiriyor. Malaki adındaki küçük kitapçığa gidelim.

Malaki Eski Antlaşma'daki son kitapçık ve Küçük Peygamberler denen bir kitapçıklar grubunun sonunda yer alıyor. Malaki kitapçığında yazar kitapçığı yazdığı zaman ya da kendisi hakkında kişisel bilgi vermiyor. Kutsal Kitap'ın başka bir kitapçığında ondan bahsedilmiyor. Malaki'nin İsrail'i Persler yönetirken, M.Ö. 538 ile 331 yılları arasında, İsrail'deki en üst düzey devlet memurlarının valiler olduğu zamanda yazıldığını anlıyoruz. Bu, Babil esaretinden sonra olmuş olmalı. Allah'ın Malaki peygamber aracılığıyla kendi halkına neler söylediğini 3. bölüm, 1. ayette okuyalım:

> ***1 "İşte habercimi gönderiyorum. Önümde yolu hazırlayacak. Aradığınız Rab ansızın tapınağına gelecek; görmeyi özlediğiniz antlaşma habercisi gelecek" diyor Her Şeye Egemen RAB.***

Birisi geliyor ve bu kişi çok önemli! Malaki peygamber,

41 Bkz. Daniel 9:24–27.

antlaşmanın Habercisi olan Rabb'in kendi tapınağına gelmekte olduğunu söyledi. Rabb'in kendisi geliyor! Bu, Daniel 9. bölümde sözü edilen, antlaşmayı teyit edecek olan kişi.[42] O uyarı olmadan mı gelecek? Hayır, Rab O'nun gelişi için yol hazırlamak üzere bir haberci göndereceğini söylüyor. Bu kesinlikle mantıklı. Başbakanın gelişi için yolu hazırlamak üzere birilerini gönderiyorlarsa, Rab için, antlaşmanın Rabbi için ne yapılmalı?

Rabb'in önünde gönderilen haberci ile antlaşmanın Habercisi iki farklı kişi. Rabb'in önünde gönderilen haberci kim? Yanıtı burada bulamıyoruz. Ancak sabırlı olun. Rab geldiğinde ne olacak? Bunu Malaki 3. bölüm, 2–7 ayetlerinde görelim:

> *2 Ama onun geleceği güne kim dayanabilir? O belirince kim durabilir? Çünkü o maden arıtıcının ateşi, çamaşırcının kül suyu gibi olacak; 3 gümüş eritip arıtan gibi davranacak: Levililer'i arındırıp altın, gümüş temizler gibi temizleyecek. Böylece RAB'be doğrulukla sunular sunacaklar. 4 Geçmiş günlerde, geçmiş yıllarda olduğu gibi, RAB Yahuda ve Yeruşalim'in sunacağı sunulardan hoşnut kalacak. 5 Her Şeye Egemen RAB, "Yargılamak için size yaklaşacağım" diyor, "Büyücülere, zina edenlere, yalan yere ant içenlere, işçinin, dulun, öksüzün, yabancının hakkını çiğneyenlere –benden korkmayanlara– karşı hemen tanık olacağım. 6 Ben RAB'bim, değişmem. Siz bunun için yok olmadınız, ey Yakup soyu! 7 Atalarınızın günlerinden bu yana kurallarımı çiğnediniz, onlara uymadınız. Bana dönün, ben de size dönerim" diyor Her Şeye Egemen RAB. "Oysa siz, 'Nasıl döneriz?' diye soruyorsunuz."*

Rab geliyor ve O'nun amacı seçim mitingi yapmak değil! O Rab, ve başkası için hiçbir oy verilmeyecek! O geldiği zaman yargılamak için gelecek. O bizim O'ndan hakkında aleyhte hüküm vermesini beklediğimiz şeyler hakkında aleyhte hüküm verecek: zina, büyücülük, yalancı şahitler ve dullar ile yetimleri istismar edenler. Bir yabancıyı kapılarından çevirenler hakkında aleyhte hüküm verecek. Ne yazık ki, Malaki Allah'ın halkının bütün bu

42 Daniel 9:27

şeyleri yaptığını söylüyor. Allah sadece büyük merhameti ve doğruluğundan ötürü günahkârları yok etmemiştir; aynı doğruluğu Musa'ya Mısır'dan Çıkış 34. bölüm, 6. ve 7. ayetlerde bildirmişti:

> *6 Musa'nın önünden geçerek, "Ben RAB'bim" dedi, "RAB, acıyan, lütfeden, tez öfkelenmeyen, sevgisi engin ve sadık Tanrı. 7 Binlercesine sevgi gösterir, suçlarını, isyanlarını, günahlarını bağışlarım. Hiçbir suçu cezasız bırakmam. Babaların işlediği suçun hesabını oğullarından, torunlarından, üçüncü, dördüncü kuşaklardan sorarım."*

Allah'ın yaklaşmakta olan yargıya dair uyarmak için haberciler göndermesi, başlı başına O'nun doğruluğunu ve merhametini gösteriyor. O insanları tövbe ederek kendisine dönmeye çağırıyor. O onları ölümden hayata çağırıyor.

Rab Levililer'e gelerek, doğrulukla sunular sunabilmeleri için onları arındırıp temizleyeceğini bilhassa belirtti. Tıpkı altının ateşte arınarak saf hale geldiği gibi, Allah da Levi oğullarını arındıracağını söyledi. Ancak bu arındırmadan sonra onların sunuları Rab için hoşnut edici olabilirdi.

Levililer'in rahipler, halkın dinsel önderleri olduğunu hatırlıyor musunuz? Allah'ın tapınağında, ibadetler yürütülürken hizmet edenler onlardı. Sürekli olarak Rabb'e sunular veriyorlardı, fakat Rab onların sunularından hoşnut değildi. Neden? Cevapları Malaki 1. bölüm, 6–8 ayetlerinde arayalım:

> *6 Her Şeye Egemen RAB, adını küçümseyen siz kâhinlere, "Oğul babasına, kul efendisine saygı gösterir" diyor, "Eğer ben babaysam, hani bana saygınız? Eğer efendiysem, hani benden korkunuz? Oysa siz, 'Adını nasıl küçümsedik?' diye soruyorsunuz. 7 Hem sunağıma murdar yiyecek getiriyor, hem de, 'Yiyeceği nasıl murdar ettik?' diye soruyorsunuz. 'RAB'bin sofrası küçümsenir' demenizle. 8 Kör hayvan kurban etmek kötü değil mi? Topal ya da hasta hayvan kurban etmek kötü değil mi? Böyle bir hayvanı kendi valine sun bakalım! Senden hoşnut kalır mı, ya da seni*

kabul eder mi?" Böyle diyor Her Şeye Egemen RAB.

Rahipler görevlerini istemeye istemeye yapıyorlardı. Aslında Rabb'in ibadetini küçümsüyorlardı. Bu onlar için angaryaydı. Temiz olmayan ve Allah'ın talimatlarına aykırı yiyecek sunuları veriyorlardı. Rab İsrailliler'e kurban edilecek tüm hayvanların lekesiz ve kusursuz olması gerektiğini bilhassa söylemişti. Levililer topal, hasta, hatta kör olan hayvanlar sunuyorlardı! Allah onları saygısızlıkları ve hürmetsizlikleri nedeniyle azarladı. Esas itibariyle şunu söylüyor:

> "Böyle bir hayvanı valiye verir miydiniz? Hayır! Böyle bir şey çok ayıp olurdu. Öyleyse bunları Evrenin Yaratıcısı'na nasıl sunabiliyorsunuz?"

O Levililer'i kınamak için acele etmeden önce, kendi kendimize bir soru sormalıyız. **Allah'a ibadet etmeyi gerçekten seviyor muyuz, yoksa bunu görev olduğu için mi yapıyoruz? İbadeti yerine getirmemiz gereken bir iş; aceleyle yaparak daha ilginç bir şeye geçebileceğimiz bir angarya olarak mı görüyoruz? Allah'ın öyle bir ibadeti kabul edeceğini gerçekten düşünüyor musunuz? Elimizdekinin en iyisini Allah'a veriyor muyuz?** Rahipler ve yaptıkları hakkında Malaki 2. bölüm, 7. ve 8. ayetlerde daha ayrıntılı bilgi okuyabiliriz:

> *7 "Kâhinin dudakları bilgiyi korumalı ve insanlar onun ağzından öğüt aramalı. Çünkü o Her Şeye Egemen RAB'bin ulağıdır. 8 Ne var ki, siz yoldan saptınız ve öğrettiklerinizle birçoklarını suça sürüklediniz; Levi'yle yaptığım antlaşmayı bozdunuz." Böyle diyor Her Şeye Egemen RAB.*

Daha önce peygamberlerin Rabb'in yaşayan habercileri olduğunu söylemiştik. Peygamberler doğrudan Rab'den gelen bir mesajı iletirler. Din öğretmenleri de Rabb'in habercileri olabilirler, fakat farklı bir şekilde. Onlar Allah'ın sözünü öğretmeli ve hayatlarında örnek olarak göstermelidirler. 7. ayette rahibin Rabb'in bir habercisi olduğunu okuduk. Fakat Levililer kendi

itaatsizlikleri ve kayıtsızlıkları ile insanların gerçek imandan sürçmelerine neden oluyorlardı. Halkın güvenine ihanet ediyorlardı! Allah, tapınağına gelerek tüm bunları değiştireceğini söyledi.

Rabb'in kendisi gelecekti ve gelmeden önce bir haberci gönderecekti. Rab'den önce gelecek olan haberci hakkında Malaki 4. bölüm, 5. ve 6. ayetlerde biraz daha bilgi edinelim:

> *5 "RAB'bin büyük ve korkunç günü gelmeden önce size Peygamber İlyas'ı göndereceğim. 6 O babaların yüreklerini çocuklarına, çocukların yüreklerini babalarına döndürecek. Öyle ki, gelip ülkeyi lanetleyerek yok etmeyeyim."*

Rabb'in gelişi nasıl hem harika, hem de korkunç olabilir? O'nun gelişine hazır olanlar için bu harika bir gün olacak. Fakat Allah'ın merhametini reddedenler için korkunç bir gün olacak. Bir uyarı olacak mı? Rab büyük yargı ile gelmeden önce, İlyas peygamberi gönderecek. Bu ilginç. İlyas'ın kim olduğunu hatırlıyor musunuz?

Kuzey İsrail'de Kral Ahav'ın hüküm sürdüğü dönemde, büyük bir reform peygamberiydi. Halk Allah'a sırtlarını dönmüş ve Kenanlılar'ın ulusal ilahı Baal'a tapıyorlardı. İlyas halka tövbe etmelerini söyledi. İlyas aynı zamanda Karmel Dağı'nda Baal'ın rahipleriyle yarışma yapan kişiydi. İlyas tarafından dalga geçildikten sonra, dans eden, şarkı söyleyen, hatta kendilerini yaralayan Baal rahipleri, gökten kurbanlarını yakıp tüketecek olan ateşi indirmeyi başaramamışlardı. Bunun nedeni Baal'ın gerçek bir tanrı olmamasıydı. Fakat İlyas gökten ateş indirdi ve kurbanı Rabb'in gönderdiği ateşle yanıp tükendi. Daha sonra İlyas ölümü görmeden göğe alındı. Malaki peygamber bu İlyas'ın Rabb'in dönüşü için O'nun yolunu hazırlayacak olan haberci olacağını mı söylüyor? O yeryüzüne dönecek miydi? Mesajı aynı mı olacaktı?

Bu, Yeni Antlaşma'dan önce yazılmış olan son peygamberlik sözü. Bu nedenle yanıt için beklememiz gerekecek. Tabii ki beklemekten hoşlanmıyor olabilirsiniz. Ancak Malaki'nin zamanı ile Yeni Antlaşma dönemi arasında 400 yıl bekleyen İsrailliler'i düşünün!

Merak etmeyin, habercinin kim olduğunu öğrenmek için sizin o kadar beklemeniz gerekmeyecek. Şimdilik, bu haberci her kimse onun, İbranice'de dediği gibi, "oğulları" babalarına döndürmek şeklinde ruhsal bir reform gerçekleştireceğini hatırlayın. Yani, haberci İsrailliler'in kalplerini atalarının gerçek imanına yöneltecekti.

Sınav ve denetlemeden bahsedince, herhalde askerlik günlerinizde olan, ya da tanıdıklarınızdan birinin askerlik anılarında anlattığı, tugay komutanının gelişini hatırlarsınız. Belki duyuru tugay komutanının gelmesinden bir hafta önce yapılmıştır. Belki uyarı bir ay önce gelmiştir. Ne olurdu? İlk olarak, üsteğmen tarafından bir duyuru yapılırdı:

> "Pekala askerler, önümüzdeki hafta tugay komutanı bölüğümüze geliyor ve her şey mükemmel olmalı. Denetlemeye hazırlanın!"

Denetlemenin ne anlama geldiğini herkes biliyordu. Saçınızdan tırnaklarınıza kadar her şeyin mükemmel şekilde temiz ve iyi durumda olması gerekirdi. Dolabınız ve içindeki her şey, çoraplarınıza kadar, mükemmel olmalıydı. Tabii ki her şeyin temiz ve mükemmel çalışır durumda olduklarını görmek için silahlar da incelenecekti.

Sonra astsubay geldi ve şöyle dedi:

> "Bu ne asker? Sen buna temiz mi diyorsun? Yeniden yap!"

Sonunda tugay komutanı geldi ve bölüğe hitap etti. Fakat hazırlamış oldukları her şeyi denetlemek yerine, dönüp bakmadı bile!

Yukarıdaki örnek hem kıyaslamak, hem de karşılaştırmak için. Askeri denetlemeden önce, komutanın gelişine ilişkin bir duyuru yapıldı. Aynı şekilde, Rabb'in gelişinden önce O'nun gelişini duyuran bir haberci olacak. Askeri denetleme gibi, Rabb'in gelişi için de bir hazırlık gerekiyor. Fakat Rab tugay komutanı gibi değil. Sadece belirip, denetleme yapmadan geri dönmeyecek. Hayır, yapacağını söylediği gibi arındıracak ve yargılayacak. Rab yalnızca kişisel temizliği değil, daha ziyade doğruluğu arıyor.

———— • ————

Rahipler tapınağa girerek Rabb'in hizmetinde çalışmadan önce ellerini ve ayaklarını yıkıyorlardı. Buna rağmen, Rab hoşnut olmadı. Bu yeterli değildi. Bazı kişiler ritüel temizliklerini yaptıkları ve dualar ettikleri sürece hırsızlık yaparak yalan söyleyebileceklerini, Rabb'in yine de kendilerini kabul edeceğini düşünüyorlar. Burada, Kutsal Kitap'ta, bunun doğru olmadığını görüyoruz. Evet, Rab O'nun huzuruna geldiğimiz zaman fiziksel olarak temiz olmamızı arzu ediyor. Fakat fiziksel temizlik ve verilen bir sunu doğruluğun yerine geçen bir şey değil. Rab yalancıya ve hırsıza hitap ederek, şöyle soruyor,

"Sen buna temiz mi diyorsun?"

Fakat Rab bizi düzelttiği zaman, sert şekilde fırçalamaya başlamıyor. Bize merhamet ile rica ediyor. **O bizim nihai iyiliğimizi istiyor, bir dizi kurala yalnızca dıştan uymamızı değil.** Malaki'nin peygamberlik sözü geçerlidir. Bir haberci gelecek ve ardından Rabb'in kendisi gelecek. Hazırlanın! Onların kim olduklarını bize Yeni Antlaşma söyleyecek!

Tartışma Soruları

1. Malaki'nin zamanında yaşıyor olsaydınız, sizce rahiplerin davranışı sizin dine karşı tavrınızı etkiler miydi? Neden etkilerdi ya da neden etkilemezdi?

2. Rab peygamberlik sözünde "Antlaşmanın habercisi" olarak adlandırılıyor. Sizce O neden bu adı taşıyor? Antlaşmanın gerçekleşecek olan yargılamayla ne ilgisi var?

3. Malaki'nin Rabb'in gelişine ilişkin bu peygamberlik sözünü yazdığı zamanda yaşıyor olsaydınız ve Yahudi olmasaydınız, ne yapardınız? Rabb'in gelişine hazırlanma mesajı sizin için de geçerli olur muydu? Neden böyle düşünüyorsunuz?

KADERİ DEĞİŞTİREN - 4
KAPIDAKİ ZAFER

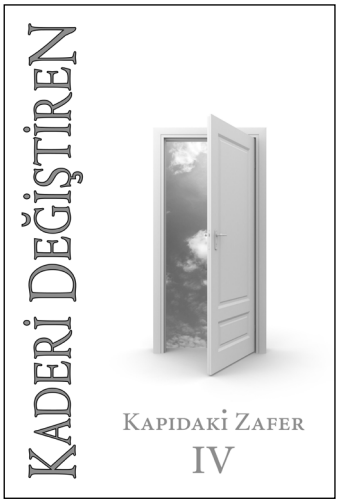

Her şeyi birbirine bağlayan bir iplik gibi zamanın içinden geçen bir vaat var. İnsanlık ilk günah işlendikten sonraki yıllar içinde bu vaadin yerine gelmesini, yani Havva'nın soyunun yılanın başını ezmesini bekledi. Ancak o gelmedi, onlar da beklemeye devam etti. Ondan sonra, Allah İbrahim'e seslendi ve onun soyu aracılığıyla tüm dünyayı bereketleyeceğini söyleyerek aynı vaadi yeniledi. Yıllar geçtikçe, Allah bu vaat edilen "soy" hakkında daha fazla şey bildirdi. Bu adam kimdi? Ne yapacaktı? Tüm dünyayı nasıl bereketleyecekti? Yılanın başını nasıl ezecekti? Bu kitabın sayfalarını açın ve "Kaderi Değiştiren" Kişi ile karşılaşmaya doğru bir adım daha atın.

KADERİ DEĞİŞTİREN - 5
ÖLÜMÜ YENMEK

İnsanlık tarihi boyunca pek çok etkileyici erkek ve kadın yaşamıştır. Bazıları savaşlarda cesurca çarpışarak, diğerleriyse ölerek ün kazanmışlardır. Bazıları aletler, makineler ve yaşamı iyileştiren yöntemler icat ettikleri için meşhur olmuştur. Diğerleri cömertlikleriyle, derin düşünceleriyle ve edebiyata katkılarıyla tanınır. Bunları generaller, askerler, mucitler, hayırseverler, filozoflar ve yazarlar olarak tanıyoruz.

Peki, günahları bağışlama yetkisine sahip olduğunu iddia ederek "dünyayı altüst eden" bir kişiye ne dersiniz? Ölümü tersine çevirmeye ve ölüp gömülmüş olan bir adama hayat vermeye gücü olan bir kişiye? Kendisine hizmet edilmesi yerine hizmet etmeyi seçen bir krala ne derdiniz? Suçluların özgür olabilmeleri için kendi hayatını veren ve ölüm cezasını çeken bir adama ne derdiniz? Böylesi bir adam için tek bir ad var: Kaderi Değiştiren!

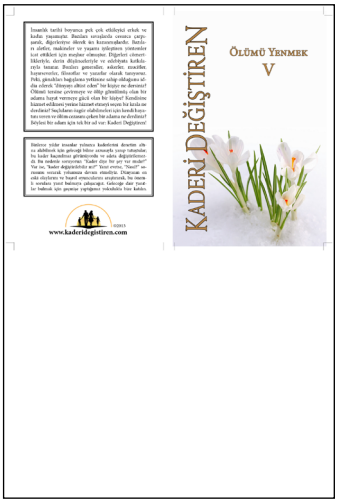

Tarih büyük ölçüde ulusların yükseliş ve düşüşleriyle ilgilidir. İnsanlar gelir, insanlar gider. Barış zamanlarında yaşar ve savaş zamanlarında ölürler. Kentler inşa edilir, yıkılır ve yeniden inşa edilir. Krallar taç giyer ve talihliyseler barışla dolu uzun bir hayat yaşayıp, tebaaları tarafından sevilirler. Ne var ki, azımsanamayacak bir kısmı isyanlar, kıskanç aile üyeleri veya diğer krallar tarafından tahttan indirilir. Kaderi Değiştiren dizisinin bu çok heyecanlı üçüncü cildinde, Allah'ın Mısır'daki kölelikten çıkmak üzere çağırdığı halkın da farklı bir durumda olmadığını göreceğiz. Güç, şöhret ve zenginlik, kralları ve ailelerini yozlaştırdı. Allah'a itimat eksikliği ve çevrelerindekiler gibi olma arzusu, halkı sahte ilahlara ibadet etmeye sevk etti. Fakat imanlılar ruhsal karanlığa ne kadar derinden gömülmüş olsalar da, Allah onları daha yüksek bir standarda ulaşmaya çağırmaya devam etti. Yollarını değiştirmedikleri takdirde olacaklara dair onları uyarmaya devam etti. Fakat en önemlisi, onlara umut verici bir gelecekten ve sonsuz selametle gelecek bir kraldan; dünyayı değiştirecek ve İbrahim'e verilen vaadi yerine getirecek olan bir kraldan söz etti. Krallarının ve peygamberlerinin gözüyle geçmişi araştıralım ve kaderi değiştiren Kişi'ye doğru bir adım daha yaklaşalım!

Binlerce yıldır insanlar yalnızca kaderlerini denetim altına alabilmek için geleceği bilme arzusuyla yanıp tutuştular; bu kader kaçınılmaz görünüyordu ve adeta değiştirilemezdi. Bu nedenle soruyoruz: "Kader diye bir şey var mıdır?" Var ise, "kader değiştirilebilir mi?" Yanıt evetse, "Nasıl?" sorusunu sorarak yolumuza devam etmeliyiz. Dünyanın en eski olaylarını ve başrol oyuncularını araştırarak, bu önemli sorulara yanıt bulmaya çalışacağız. Geleceğe dair yanıtlar bulmak için geçmişe yaptığımız yolculukta bize katılın.

ISBN: 978-605-67381-4-2

9 786056 738142

ISBN: 978-605-67381-1-1

9 786056 738111

©2013

www.kaderidegistiren.com